

Giang Sơn

Contents

Giang Sơn	9
1. Chương 1: Ven Hồ Tây Tử	10
2. Chương 2: Đàm Lão Tiên Sinh	13
3. Chương 3: Bách Thiện Phường	15
4. Chương 4: Thi Ngân	18
5. Chương 5: Nói Chuyện	21
6. Chương 6: Mềm Nắn Rắn Buông	23
7. Chương 7: Bán Lầu	26
8. Chương 8: Trả Nợ	28
9. Chương 9: Lấy Lợi Kéo Dài Nợ	31
10. Chương 10: Giấy Quảng Cáo Ra Lò	34
11. Chương 11: Nội Gian	37
12. Chương 12: Chết Mà Sống Lại	40
13. Chương 13: Giấu Xác	42
14. Chương 14: Vô Lại Kì Trung	45
15. Chương 15: Mật Thư	48
16. Chương 16: Đổi Danh Sách Món Ăn	51
17. Chương 17: Món Ngon	53
18. Chương 18: Tiêu Tài Nữ	56
19. Chương 19: Tuyệt Đại Phương Hoa	58
20. Chương 20: Vì Cha Minh Oan	61
21. Chương 21: Tả Đô Ngự Sử	65
22. Chương 22: Mâu Thuần	65
23. Chương 23: Thiên Tự Ngôn	65
24. Chương 24: Âm Nghi	65
25. Chương 25: thúy Điền Ca Đầu	65
26. Chương 26: Ác Đầu	65
27. Chương 28: Mới Gặp Tiêu Phủ	65
28. Chương 29: Phách Không Quyền	65
29. Chương 30: Giai Nhân Khổ Hậu	65
30. Chương 31: Kinh Mộng	65
31. Chương 32: Mua Vị Trí	65
32. Chương 33: Lục Nương Tử	65
33. Chương 34: Đàm Phán Ca Hát	65
34. Chương 35: Hợp Tác Hai Bên Cùng Có Lợi	65
35. Chương 36: Phương Phu Nhân	65
36. Chương 37: Thiếu Gia Thiếu Nợ	65
37. Chương 38: Vây Điểm	65
38. Chương 39: Kỵ Quân	65
39. Chương 40: Đối Lập	65
40. Chương 41: Giang Nam Thủ Phủ	65
41. Chương 42: Công Danh Thượng Thư	65

42. Chương 43: Làm Khó Dễ	65
43. Chương 44: Lực Biện	65
44. Chương 45: Làm Ăn Rất Tốt	65
45. Chương 46: Mất Tích	65
46. Chương 47: Bái Sư	65
47. Chương 48: Người Phải Đọc Sách	65
48. Chương 49: Đánh Cờ	65
49. Chương 50: Dưới Đèn Ngắm Mỹ Nhân	65
50. Chương 51: Bắc Hồ Ngột Lạp Xích	65
51. Chương 52: Luận Tiền	65
52. Chương 53: Bằng Hữu Bắc Hồ	65
53. Chương 54: Rượu Gặp Tri Kỷ	65
54. Chương 55: Học Thuật Cưỡi Ngựa	65
55. Chương 56: Tiên Sinh Cốt Khí	65
56. Chương 57: Hoàng Kim Sư	65
57. Chương 58: Thu Phục Bảo Câu	65
58. Chương 59: Đe Dọa Cùng Uy Hiếp	65
59. Chương 60: Đóng Cửa Đánh Chó	65
60. Chương 61: Mông Trần Cút Đi	65
61. Chương 62: Lô Phủ	65
62. Chương 63: Lần Đầu Tiên Giao Phong	65
63. Chương 64: Dụ Hoặc	65
64. Chương 65: Quân Tử Thủ Tắc	65
65. Chương 66: Hoa Luyện Điệp	65
66. Chương 67: Luyện Xuân Dục	65
67. Chương 68; Tin Tức	65
68. Chương 69: Viên Bó Y	65
69. Chương 70: Trà	65
70. Chương 71: Huyết Lộ	65
71. Chương 72: Thành Giao	65
72. Chương 73: Nụ Hôn Nhu Tình	65
73. Chương 74: Gặp Phục Kích	65
74. Chương 75: Ác Chiến	65
75. Chương 76: Phong Lâm Độ Đại Vận	65
76. Chương 77: Vận Chuyển Quỷ Dị	65
77. Chương 78: Tinh Linh Đêm Tối	65
78. Chương 79: Hương Dụ Tiểu Linh Tiên	65
79. Chương 80: Lưu Luyện	65
80. Chương 81: Một Đạo Thiệp Mời	65
81. Chương 82: Cần Bình Tĩnh	65
82. Chương 83: Tiễn Thương	65
83. Chương 84: Liễu Thác Dâng Tặng Lễ Vật	65
84. Chương 85: Kinh Ra Một Thân Mồ Hôi Lạnh	65
85. Chương 86: Người Ngọc Trên Tây Hồ	65
86. Chương 87: Khiếp Sợ	65
87. Chương 88: Manh Mối	65
88. Chương 89: Phương Trượng	65
89. Chương 90: Ác Tăng	65
90. Chương 91: Tĩnh Tâm Thiền Viện	65
91. Chương 92: Hồng Liên Học Pháp	65
92. Chương 93: Đứng Đầu Phân Đà	65
93. Chương 94: Nói Dối	65
94. Chương 95: Hà Hoa Đồng	65
95. Chương 96: Nhà Cú	65

96. Chương 96: Nhà Củ 2	65
97. Chương 97: Đẳng Đồ Tử	65
98. Chương 97: Đẳng Đồ Tử 2	65
99. Chương 98: Gặp Mặt Làm Cho Người Ta Giật Mình	65
100. Chương 99: Điều Kiện	65
101. Chương 100: Gương Mặt Thật	65
102. Chương 1: Nội Gian	65
103. Chương 2: Phật Đạo Tranh Chấp 1+2	65
104. Chương 3: Xả Hội Đen	65
105. Chương 4: Không Đường Có Thể Lựa Chọn	65
106. Chương 5: Ngẫu Nhiên Gặp	65
107. Chương 6: Tâm Đàm	65
108. Chương 7: Cảnh Cáo	65
109. Chương 8: Nghèo Túng	65
110. Chương 9: Ra Tay	65
111. Chương 10: Lấy Được Thanh Danh Tốt	65
112. Chương 11: Truyện Trò Bên Ao	65
113. Chương 12: Hàng Châu Ra Một Đại Anh Hùng	65
114. Chương 13: Phiền Nảo Hạnh Phúc	65
115. Chương 14: Hòa Giải Dối Trá	65
116. Chương 15: Ban Đêm Mở Tiệc	65
117. Chương 16: Phần Thưởng	65
118. Chương 17: Đấu Văn	65
119. Chương 18: Tác Phẩm Xuất Sắc Tuyệt Thế	65
120. Chương 19: Cúc Hoa Công Tử	65
121. Chương 20: Món Bảo Vật Thứ 2	65
122. Chương 21: So Tiền	65
123. Chương 22: Văn Võ Song Toàn	65
124. Chương 23: Muốn Tập Binh Thư	65
125. Chương 24: Giai Nhân Có Bệnh	65
126. Chương 25: Ngạnh Hán Nhu Tình	65
127. Chương 26: Bí Văn Kinh Người	65
128. Chương 27: Dã Nhân Linh I	65
129. Chương 28: Dã Nhân Linh Ii	65
130. Chương 29: Dã Nhân Linh Iii	65
131. Chương 30: Dã Nhân Linh Iv	65
132. Chương 31: Dã Nhân Linh V	65
133. Chương 32: Hỏa Thiêu Hồ Thiên Thủy	65
134. Chương 33: Chạy Thoát	65
135. Chương 34: Người Đốt Lửa	65
136. Chương 35: Hòa Thượng Đã Trở Lại	65
137. Chương 36: Sát Cơ Đã Khởi	65
138. Chương 37: Đấu	65
139. Chương 38: Cảnh Tĩnh I	65
140. Chương 38: Cảnh Tĩnh Ii	65
141. Chương 39: Liên Hoa Tạo Hóa	65
142. Chương 40: Trần Phú Khó Dò	65
143. Chương 41: Hai Con Đường	65
144. Chương 42: Thục Bá Thần Bí	65
145. Chương 43: Thục Đường Tức Vị	65
146. Chương 44: Bách Phế Đãi Hưng 1+2	65
147. Chương 45: Đà Chủ Tân Nhậm	65
148. Chương 46: Hàn Phu Tử	65
149. Chương 47: Trắng Lên Đầu Cành Liễu	65

150. Chương 48: Ước Hẹn Sau Hoàng Hôn	65
151. Chương 49: Người Đa Tình	65
152. Chương 50: Phủ Doãn Tân Nhậm	65
153. Chương 51: Nghiên Cứu Binh Thư	65
154. Chương 52: Y Đồng	65
155. Chương 53: Danh Y	65
156. Chương 54: Tới Cửa	65
157. Chương 55: Liễu Thác Thử	65
158. Chương 56: Khuê Phòng Thăm Bệnh	65
159. Chương 57: Dụng Thâm Kỳ Quý	65
160. Chương 58: Hay Cho Một Minh Hư Hòa Thượng	65
161. Chương 59: Hàn Nhận Và Thiết Đầu Công	65
162. Chương 60: Ma Văn Trại	65
163. Chương 61: Diệp Thiên Tường	65
164. Chương 62: Ân Nhân	65
165. Chương 63: Đến Kỳ Thi Viện	65
166. Chương 63: Đến Kỳ Thi Viện	65
167. Chương 64: Học Chính Đại Nhân	65
168. Chương 65: Ích Lợi Qua Lại	65
169. Chương 66: Lâm Khả Nhi	65
170. Chương 67: Thêm Nửa Thành	65
171. Chương 69: Muội Nguyên Ý Gả Cho Ta Không	65
172. Chương 70: Trường Thi Phong Ba	65
173. Chương 71: Dự Thi Thoải Mái	65
174. Chương 72: Tin Tức Đến Từ Kinh Đô	65
175. Chương 73: Tin Trước Kỳ Quái	65
176. Chương 74: Tây Hồ Phong Quang Lâu Nội Xuân	65
177. Chương 75: Tây Hồ Phong Quang Lâu Nội Xuân	65
178. Chương 76: Trong Thiên Hạ Đâu Không Phải Là Vương Hồ	65
179. Chương 77: Ánh Mắt Dưới Lốp Sa Đen	65
180. Chương 78: Ánh Tử	65
181. Chương 79: Tú Tài Lão Gia	65
182. Chương 80: Trung Thu	65
183. Chương 81: Khai Trương Không May Mắn	65
184. Chương 82: Phong Ba Không Tĩnh	65
185. Chương 83: Hán Viên Lập Tính	65
186. Chương 84: Chưởng Quây Mạnh Mẽ	65
187. Chương 85: Gặp Mặt Ngoài Ý Muốn	65
188. Chương 86: Tranh Cãi	65
189. Chương 87: Ba Tiêu Tĩnh Suy Song Nội Sầu	65
190. Chương 88: Nội Tặc	65
191. Chương 89: Sự Kiện Dọa Quỷ	65
192. Chương 90: Làm Ăn Lớn	65
193. Chương 91: Trèo Tường Tìm Người Đẹp	65
194. Chương 92: Tài Tử Tắm	65
195. Chương 94: Độ Thoại Ngoài Cửa Sổ	65
196. Chương 95: Ngu Mỹ Nhân	65
197. Chương 96: Hội Nghị	65
198. Chương 97: Triền Miên	65
199. Chương 98: Nắm Lấy Nó	65
200. Chương 99: Bệnh Công Tử	65
201. Chương 100: Nhập Tô Châu	65
202. Chương 101: Bể Môn Canh	65
203. Chương 102: Đến Một Hồ Gia	65

204. Chương 103: Thiết Ngưu Phát Huy	65
205. Chương 104: Ngẫu Nhiên Gặp Mặt	65
206. Chương 105: Tha Hương Cố Nhân	65
207. Chương 106: Ám Hỏa	65
208. Chương 107: Hữu Kinh Vô Hiểm	65
209. Chương 108: Chuyện Không Tầm Thường	65
210. Chương 109: Phục Hổ	65
211. Chương 110: Bạch Sắc Khủng Bố	65
212. Chương 111: Hung Phạm	65
213. Chương 112: Kiều Thái Gia	65
214. Chương 113: Uyển Chuyển Cự Tuyệt	65
215. Chương 114: Đánh Người	65
216. Chương 115: Hoa Đạo Sĩ	65
217. Chương 116: Đánh Người Luyện Luyện ,tay Ra Ra Giận	65
218. Chương 117: Thái Gia Vui Mừng	65
219. Chương 118: Kỳ Nhân Kỳ Quả	65
220. Chương 119: Sơn Cùng Thủy Tận	65
221. Chương 120: Đồng Minh	65
222. Chương 121: Quái Thú Trong Hồ	65
223. Chương 121: Quái Thú Trong Hồ	65
224. Chương 122: Thích Khách	65
225. Chương 123: Thanh Thanh Bích Hồ Nhất Oanh Phần	65
226. Chương 124: Tấn	65
227. Chương 125: Nam Hoài Vô	65
228. Chương 126: Hà Hoa Truyền Tin	65
229. Chương 126: Hà Hoa Truyền Tin	65
230. Chương 127: Cầm Miệng	65
231. Chương 128:ta Muốn Giết Người	65
232. Chương 129: Tàn Khóc Từ Trong Xương Cốt	65
233. Chương 130: Mưu Sát Trong Thiền Viện	65
234. Chương 131: Đi Đạo Trong Rừng Trúc	65
235. Chương 132: Nhà Xưởng Tiết Thị	65
236. Chương 133: Chứng Nhân	65
237. Chương 134: Miền Nam Đúng Là Phong Cảnh Tốt	65
238. Chương 135: Hùng Phong Ngày Xưa	65
239. Chương 136: Gió Mây Biển Chuyển	65
240. Chương 137: Kim Bài Đại Chưởng Quỷ	65
241. Chương 138: Tài Nữ Đối Từ	65
242. Chương 138: Tài Nữ Đối Từ	65
243. Chương 139: Câu Chuyện Dưới Tàng Chuối	65
244. Chương 140: Kinh Uyên Ương	65
245. Chương 2:không Thể Tưởng Tượng	65
246. Chương 3: Muốn Tới Kinh Đô	65
247. Chương 4: Tỷ Đệ	65
248. Chương 5: Quận Chúa	65
249. Chương 6:tiền Xuyên Khăn	65
250. Chương 7: Quý Nhân	65
251. Chương 8: Khẩu Dụ	65
252. Chương 9: Diễm Phúc Bay Tới	65
253. Chương 10: Hồi Kinh	65
254. Chương 11: Nam Ngọc Môn Đối Trì	65
255. Chương 12: Quyết Đấu Không Tiếng Động 1-2-3	65
256. Chương 13: Mật Lệnh Đêm Mưa 1+2	65
257. Chương 14: Tiểu Quý Nhân 1-2-3	65

258. Chương 15: Tiêu Hồn Sách 1-2	65
259. Chương 16: Điền Cuồng Sau Núi Giả 1-2-3	65
260. Chương 17: Nội Gian Cùng Thích Khách 1-2	65
261. Chương 18: Cung Đẳng 1-2-3	65
262. Chương 19: Con Mồi 1-2-3	65
263. Chương 20: Kẻ Sát Nhân 1-2	65
264. Chương 21: Vô Giả Bát Đạo 1-2-3	65
265. Chương 22: Sát Chiêu Hiển 1-2-3	65
266. Chương 23: Người Thắng 1-2	65
267. Chương 24: Ban Thưởng 1-2-3	65
268. Chương 25: Càn Vương Gia 1-2-3	65
269. Chương 26: Phò Mả Gia Đánh Đàn 1-2-3	65
270. Chương 27: Điều Vì Danh Mà Đến , Điều Vì Lợi Mà Đi 1-2-3	65
271. Chương 28: Tặng Ngao Cùng Hùng Sư 1-2-3	65
272. Chương 29: Ba Con Chuột Bạch	65
273. Chương 30: Bên Bờ Sinh Tử	65
274. Chương 31: Trí Sát 1-2-3	65
275. Chương 32: Người Máu Dưới Ánh Mặt Trời 1-2	65
276. Chương 33:thư Nặc Danh 1-2-3	65
277. Chương 34: Lời Đồn Linh Oa 1-2-3	65
278. Chương 35: Trò Chuyện Ban Đêm Trong Cung 1-2-3	65
279. Chương 36: Sự Kiện Hòa Tịch Quỷ Dị 1-2-3	65
280. Chương 37: Nam Nhân Cung Vô Viêm 1-2	65
281. Chương 38: Không Cần Gấp 1-2-3	65
282. Chương 39: Âm Môn Tam Khóa Tunnel 1-2-3	65
283. Chương 40: Bắc Cóc 1-2-3	65
284. Chương 41:ám Ốc Ẩn Thoại 1-2-3	65
285. Chương 42: Ma Ha Da Na 1-2-3	65
286. Chương 43: Hai Kẻ Dở Hơi 1-2	65
287. Chương 44: Bảo Bối Cấp Đại Sư 1-2-3	65
288. Chương 45:hai Trăm Lượng Độc Quyền 1-2	65
289. Chương 46: Phó Tổng Vệ Vũ Lâm Doanh 1-2	65
290. Chương 47: Đi Không Mang Theo Một Chút Bụi Bậm 1-2-3	65
291. Chương 48: Bí Mật Tặng Nhà 1-2-3	65
292. Chương 49: Một Chén Huyết Tửu 1-2	65
293. Chương 50: Ta Là Lão Đại Nơi Này 1-2-3	65
294. Chương 51: Sự Kiện Đông Giáp 1-2-3	65
295. Chương 52: Đến, Nhắm Mông Mà Đánh 1-2	65
296. Chương 53: Chân Hoàng Tường, Gió Lạnh Thổi 1-2-3	65
297. Chương 54: Quân Sư Hoa Nhàn 1-2-3	65
298. Chương 55: Khổng Chế Phẫn Nộ 1-2	65
299. Chương 56: Đại Sự Kiện 1-2-3	65
300. Chương 57: Tam Bộ Hội Thảm 1-2-3	65
301. Chương 58: Thiếu Niên Kiếm Khách Thích Rượu 1-2-3	65
302. Chương 59: Trước Kinh Đô Phủ Kiếm Sĩ Vong 1-2-3	65
303. Chương 60: Long Tranh Hổ Đấu Gió Không Tĩnh 1-2-3	65
304. Chương 61: Một Tòa Cung Điện Lạnh Lùng 1-2-3	65
305. Chương 62: Cô Gái, Anh Hùng Cùng Chuyện Xưa 1-2	65
306. Chương 63: Ta Không Tin Thượng Đế Của Người 1-2-3	65
307. Chương 64: Hộ Bộ Kinh Tấn 1-2-3	65
308. Chương 65: Kho Rỗng 1-2-3	65
309. Chương 66: Hòa Thượng Biểu Ca 1-2-3	65
310. Chương 67: Cơ Quan Thuật Công Tôn Gia 1-2-3	65
311. Chương 68: Đêm Tuyết Kinh Người 1-2-3	65

312.	Chương 70: Triều Nghi ,gặp Gỡ 1-2	65
313.	Chương 71: Đại Sở , Tử Tước 1-2-3	65
314.	Chương 72: Biên Quan Bình Ngụy 1-2-3	65
315.	Chương 74: Phó Thác 1-2-3	65
316.	Chương 75: Người Dưới Cửa Sổ 1-2-3	65
317.	Chương 76: Ân Vong 1-2	65
318.	Chương 77: Tái Kiến Gian Nam 1-2-3	65
319.	Chương 78: Nguyệt Thượng Tây Lâu Trúc Đái Tu 1-2-3	65
320.	Chương 79: Tử Yên Phường 1-2	65
321.	Chương 80: Người Phạm Sai Lầm Rời 1-2-3-4	65
322.	Chương 81: Hiểu Lầm 1-2-3	65
323.	Chương 82:thần Ẩn Tìm Đồ Đệ 1-2	65
324.	Chương 83: Bạch Lê Thư Viện 1-2-3	65
325.	Chương 84: A-b	65
326.	Chương 85 : Dịch Đến 1-2-3	67
327.	Chương 86 : Lời Thục Bá 1-2-3	67
328.	Chương 87: Chiến Đi 1-2-3	67
329.	Chương 88: Hỏa Thiêu Tháp Hồng Nhạn 1-2	67
330.	Chương 89: Trần Phú Đến 1-2	67
331.	Chương 90: Hủ Thi Đồng	67
332.	Chương 91: Nghiệt Nhân Đều Có Nghiệt Quả 1-2	67
333.	Chương 92: Chum Lớn 1-2	67
334.	Chương 93: Lấy Trâm Sắt 1-2	67
335.	Chương 94: Xảo Thủ	67
336.	Chương 95: Cha Vợ 1-2	67
337.	Chương 96: Hàn Đông Yến 1-2-3	67
338.	Chương 97: Mộ Quyên Tổn Hại 1-2	67
339.	Chương 98: Nhả Thính Giao Phong 1-2-3	67
340.	Chương 99: Song Phượng Lâm Môn 1-2-3	67
341.	Chương 100: Đêm Động Phòng Hoa Chúc 1-2	67
342.	Chương 1: Biên Quan Lộ 1-2-3	67
343.	Chương 2: Thủ Đoạn Tô Mả Ưu 1-2-3	67
344.	Chương 3: Thi Ra Mông Là Trắng 1-2	67
345.	Chương 4: Nhạn Môn Lạch Trời 1-2-3	67
346.	Chương 5: Thám Tử Mất Tích 1-2-3	67
347.	Chương 6: Thịnh Anh 1-2	67
348.	Chương 7: Oan Gia Ngổ Hẹp 1-2-3	67
349.	Chương 8: Đầm Lầy Quyết Đấu 1-2-3	67
350.	Chương 9: Tiểu Thạch Đầu Uy Phong 1-2	67
351.	Chương 10: Ra Đầm Lầy 1-2-3	67
352.	Chương 11: Kỳ Lân Đại Sơn Cốc 1-2-3	67
353.	Chương 12: Thanh Âm Trong Gió Truyền Đến 1-2-3	67
354.	Chương 13: Kim Xí Hãn Hải 1-2-3	67
355.	Chương 14: Đột Kích Trong Đêm 1-2-3	67
356.	Chương 15: Dung Huyết 1-2-3	67
357.	Chương 16: Đại Thương Nhân Mặt Nạ 1-2-3	67
358.	Chương 17: Hàng Hoá Kinh Người 1-2-3	67
359.	Chương 18: Hội Lửa Trại Say Lòng Người 1-2-3	67
360.	Chương 19: Hai Phán Đoán 1-2-3	67
361.	Chương 20: Ẩm Bất Tẩn Đại Trung Tửu 1-2	67
362.	Chương 21:ưng Thao Nguyên 1-2-3	67
363.	Chương 22: Quỷ Tiên Sinh 1-2-3	67
364.	Chương 23: Phóng Ngựa Thiên Hạ 1-2-3	67
365.	Chương 24: Loạn Thạch Sơn Từ Địa 1-2	67

366. Chương 25: Ba Ô Đồ Âm Hầu 1-2-3	67
367. Chương 26: Huyết Thứ 1-2-3	67
368. Chương 27: Tình Ý 1-2	67
369. Chương 28: Kinh Đô Cấp Báo 1-2-3	67
370. Chương 29: Trời U Âm 1-2-3	67
371. Chương 30: Một Hồi Âm Sát Ngụ Xuân Ở Kinh Thành 1-2-3	67
372. Chương 31: Vương Tộc Loạn 1-2-3	67
373. Chương 32: Ngụy Cấp 1-2	67
374. Chương 33: Một Người, Một Ngựa, Một Bầu Máu 1-2-3	67
375. Chương 34: Bình Vũ Lâm 1-2	67
376. Chương 35: Kinh Đô Chiến 1-2	67
377. Chương 36: Pha Thanh 1-2-3	67
378. Chương 37: Bọ Ngựa Bắt Ve 1-2	67
379. Chương 37: Sát Chiêu Ẩn Trên Phó Dài 1-2-3	67
380. Chương 38: Bọ Ngựa Bắt Ve 1-2	67
381. Chương 40: Hắc Bào Kết Thúc 1-2-3[.	67
382. Chương 41: Dưới Thiên Tử Kiếm Mây Nhặt Gió Nhẹ 1-2-3 [.	67
383. Chương 42: Kinh Trung Vong Nhân Đạm Như Vân 1-2	67
384. Chương 43: Khi Đường Làm Quan Rộng Mở 1-2-3	67
385. Chương 44: Đoạn Sau Của Truyện Xưa 1-2-3	67
386. Chương 45: Đứa Con Trai Thứ Sáu 1-2	67
387. Chương 46: Canh Đoạt Mệnh 1-2-3	67
388. Chương 47: Uy Thác 1-2-3	67
389. Chương 48: Thương Tổn 1-2	67
390. Chương 49: Ung Châu Thăng Minh Nguyệt 1-2-3	67
391. Chương 50: Đám Cưới 1-2-3	67
392. Chương 51:khách Đêm 1-2-3	67
393. Chương 52: Độc Sách 1-2	67
394. Chương 53: Lễ Vật 1-2-3	67
395. Chương 54: Chém Giết Bên Ngoài Tiệm Đậu Phụ 1-2-3	67
396. Chương 55: Rình Coi 1-2	67
397. Chương 56: Minh Nguyệt Nhập Cung 1-2-3	67
398. Chương 57 Sát Khí 1-2-3	67
399. Chương 58 Lưu Kim Chỉ 1-2-3	67
400. Chương 59 Hận Miên Miên, Ái Thiết Thiết 1-2	67
401. Chương 61: Nhà Tù Hình Bộ 1-2-3	67
402. Chương 62: Sao Cẩm Tương Tư Khổ 1-2-3	67
403. Chương 63: Đối Sách Của Triều Đình 1-2	67
404. Chương 64: Rồng Hầm Nước Cạn Bị Lưới Vây 1-2-3	67
405. Chương 65: Nương Tử Đa Tình	67
406. Chương 66: Nghi Vấn Về Kho Bạc 1-2-3	67
407. Chương 67: Mượn Binh 1-2	67
408. Chương 68: Cơ Quan Hiểm 1-2-3	67
409. Chương 69: Công Trình Dưới Lòng Đất 1-2	67
410. Chương 70: Ngụy Tự Địch Chúng Đạo Tự Ma 1-2-3	67
411. Chương 71: Đạo Bất Đạo 1-2-3	67
412. Chương 72: Vũ Giả Trên Xà Nhà 1-2	67
413. Chương 73: Ngự Ông Thủ Lợi 1-2-3	67
414. Chương 74: Con Tin 1-2-3	67
415. Chương 75: Giai Nhân Tắm 1-2	67
416. Chương 76: Nguyệt Vô Hình 1-2-3	67
417. Chương 77: Dương Diệu Trong Ngực 1-2-3	67
418. Chương 78: Tâm Chiến 1-2	67
419. Chương 79: Tuyền Thống Soái 1-2	67

420. Chương 80: Tướng Soái Không Hải Hoà 1-2-3	67
421. Chương 81: Bái Tướng Xuất Chinh 1-2-3	67
422. Chương 82: Tư Đầu Trong Doanh 1-2	67
423. Chương 83: Dĩ Thân Túc Quy 1-2-3	67
424. Chương 84: Nam Bắc Phân Tranh 1-2-3	67
425. Chương 85: Mất Nghi Châu 1-2	67
426. Chương 86: Khúc Xương Khó Gặm 1-2-3	67
427. Chương 88: Công Kích Chẳng Phân Biệt Được Hư Thực 1-2-3	67
428. Chương 89: Huyết Chiến Nghi Châu 1-2	67
429. Chương 90: Tiệp Chiến 1-2-3	68
430. Chương 90: Âm Sát Ở Ngự Hoa Viên 1-2-3	68
431. Chương 91: Kiếp Sau Không Làm Sinh Thân Công Chúa 1-2-3	69
432. Chương 92: Chiến Dịch Gò Hồ Điệp 1-2-3	69
433. Chương 93: Xích Kỵ Đột Bị 1-2-3	69
434. Chương 94: Lao Ra Gò Hồ Điệp 1-2	69
435. Chương 96: Lựa Chọn Của Thanh Liên Chiếu 1-2	69
436. Chương 97: Trừng Phạt 1-2	69
437. Chương 98: Ngụy Cấp 1-2	69
438. Chương 99: Ngụy Cấp 1-2	69
439. Chương 100: Thành Không Thể Phá	69
440. Chương 101: Thống Khổ Giằng Co 1-2	69
441. Chương 102: Hiến Kế 1-2	69
442. Chương 103: Mạch Nước Ngấm 1-2	69
443. Chương 104: Thần Khí 1-2	69
444. Chương 105: 5: Pháo Nổ Thành Ung Châu 1-2	69
445. Chương 106: Phá Thành 1-2	69
446. Chương 107: Kèn Hiệu Bãi Bình	69
447. Chương 108: Minh Nguyệt Lưu Hương 1-2-3	69
448. Chương 109:tây Bắc Quân Kiên Nghị 1-2	69
449. Chương 110: Dã Tâm Chinh Phục	69
450. Chương 111: Trúng Kế 1-2	69
451. Chương 112: Huyết Nhiễm Giáp Y 1-2	69
452. Chương 113: Sát Hổ 1-2	69
453. Chương 114: Người Hồ Rung Sợ 1-2	69
454. Chương 115: Khí Phách Ngập Trời	69
455. Chương 116: Hẹn Ước Mười Năm 1-2	69
456. Chương 117: Thân Hồ Sở 1-2-3	69
457. Chương 118: Đêm Đông Về Kinh 1-2-3	69
458. Chương 119: Tướng Ngử 1-2	69
459. Chương 120: Thầy Trò Minh Ngử 1-2	69
460. Chương 121: Phố Dài Đắm Máu 1-2	69
461. Chương 122: Một Đời Sủng Ái	69
462. Chương 123: Đại Kết Cuộc	69

Giang Sơn

Giới thiệu

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn Nguồn: vipvandan Tiết Phá Dạ sau một lần không may lạc vào một thời

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-son>

1. Chương 1: Ven Hồ Tây Tử

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

Chương 1: Ven hồ Tây tử

Giới Thiệu

Tiết Phá Dạ sau một lần không may lạc vào một thời không lịch sử, số phận đưa đẩy trở thành ông chủ tửu lâu. Vốn hắn không có mộng chỉ điểm giang sơn, thực sự hắn chỉ thích làm một ông chủ, một thương nhân, một manager cần gái có gái, cần tiền có tiền, sống một cuộc sống an nhàn sung sướng. Nhưng nào biết đầu giang sơn cũng là một vụ mua bán lớn, hắn làm ông chủ tửu lâu biết đâu cũng có thể làm ông chủ giang sơn thì sao? Truyện có âm mưu, có thơ văn, có hài hước, có tranh đấu hoàng triều, có làm ăn buôn bán, có thủ đoạn trùng trùng, có hương diễm dào dạt...

Gió nhẹ nhẹ thổi, ý xuân dạt dào, bên Tây hồ Hàng Châu, liễu xanh khẽ động.

Thuyền hoa trên Tây hồ như thoi đưa, du khách giống như triều, công tử giai nhân chơi thuyền Tây hồ, tận hiện phong lưu mỹ sắc, sóng xanh bông bênh, trong suốt như gương, mặt hồ điểm thêm lá sen xanh, càng tăng ý xuân vô hạn.

Bên cạnh Tây hồ, các loại quầy hàng cao giọng rao hàng, đồ sứ, đồ cổ, thi họa, trang sức, đồ ăn vặt nói thành một mảng.

“Ồ, vị này thiếu gia xin dừng bước, tại hạ thấy thiếu gia thân có kỳ quang, chẳng biết có thể dừng bước đánh giá hay không?” Dưới một tàng cây dương liễu, đặt một cái bàn đơn giản, trên một cái ghế dựa nhỏ ở bên cạnh, một người trẻ tuổi chừng hơn hai mươi tuổi mặc trường bào bát quái đặc biệt của toán mệnh quái sư, ngồi ở đó đang kinh ngạc nhìn một gã thiếu gia ven đường kêu lên.

Thiếu gia nọ thân hình ục ịch, nhưng quần áo cực kỳ đẹp đẽ quý giá, đang dẫn hai gia đình ăn mặc kiểu người hầu đi theo phía sau, nhìn chung quanh, tận tình ngắm nghía mỹ nữ.

Nghe thấy có người gọi lại, thiếu gia nghiêng đầu nhìn, thấy là một Toán sư trẻ tuổi gọi lại liền hỏi: “Tiểu tử, là gọi ta sao?”

Tuổi trẻ Toán sư liên tục gật đầu, trên mặt tràn đầy vẻ kính phục, cung kính nói: “Vị thiếu gia này, trên thân người mang theo huyền quang bảy sắc, làm trăm năm khó gặp, tại hạ nhất thời giật mình, lỡ lời mà nói, chớ trách chớ trách!”

“Huyền quang bảy sắc?” Thiếu gia đầu tiên là sửng sốt, sau đó một bộ dáng không tin nói: “Người nói cái gì huyền quang bảy sắc, ta sao lại không có thấy?”

Bên cạnh lập tức xông lên một gia đình bộ dáng dâm loạn quát: “Nói bậy bạ gì đó? Biết thiếu gia chúng ta là ai không? Đây là đại công tử Kiều gia, thành Hàng Châu...!” Còn chưa nói xong, Toán sư đã cắt ngang, cười lạnh nói: “Cái này còn cần người nói sao? Phóng mắt toàn bộ thành Hàng Châu, nhân vật anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn cùng trí tuệ cùng tồn tại như thế có thể có mấy người? Mặc cho ai thấy, đều biết là thiếu gia Kiều gia. Trên người tản mát ra cái loại khí chất quý tộc này, không cần đoán có thể làm cho người ta biết thân phận, người nói như vậy, cũng quá xem thường Kiều thiếu gia rồi!”

Kiều thiếu gia nghe được mặt mày hớn hở, nghe hẳn nói xong, trừng mắt nhìn gia đình họ một cái mắng: “Đồ chó người, thành Hàng Châu ai chẳng biết thanh danh của ta, còn cần người nói, lưỡi của người cũng quá dài rồi đó!” Rồi cho gia đình họ một cước vào mông.

Toán sư cười hắc hắc, đứng dậy ôm quyền nói: “Sớm nghe nói thiếu gia chính là một công tử nhân nghĩa hiểu lý, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền, mời ngồi mời ngồi!”

Mấy tên gia đình bên cạnh thyas Toán sư nói như thế, đều mồ hôi ướt đầm, không thể tưởng được người này trình độ vượt mông ngựa cao minh như thế, thật sự là mặc cảm, hổ thẹn hổ thẹn.

Thiếu gia đắc ý ồm một tiếng, ngồi xuống, nhìn nhìn Toán sư này, thấy hẳn bộ dạng thanh tú, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, tuy rằng mặc trường bào bát quái quái dị, nhưng che dấu không được dáng người cân đối, liền nói: “Ta nói toán sư người, ánh mắt thật ra cũng không tệ, tên gọi là gì?”

Toán sư cung kính nói: “Chỉ là một Toán sư, tên thực tục, nhập không lọt lỗ tai thiếu gia. Bất quá thiếu gia diện mạo thanh kỳ, mi cao cốt chính, tương lai nhất định không phải người bình thường, hôm nay lại thấy huyền quang bảy màu xung quanh thân thể, chính là thiên nhân bảo hộ!”

Kiều thiếu gia đầy hứng thú, tiến sát vào nói: “Lời này nói như thế nào? Người nói huyền quang bảy màu là chỉ thứ gì?”

“Thiếu gia, huyền quang bảy màu không phải thứ gì, mà là thần quang!” Toán sư nghiêm mặt nói: “Thần quang hộ thể, đã nói lên chính là thiên nhân hạ phạm, được trời phù hộ! Nói cách khác...!” Kề sát vào lỗ tai Kiều thiếu gia, thấp giọng nói: “Thiếu gia rất có khả năng chính là thiên nhân hạ phạm, đến nhân gian dạo chơi một chuyến!”

Kiều thiếu gia nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn rất là hưng phấn, mắt lộ kỳ quang: “Người nói là thật? Người có thể nhìn thấy thần... cái gì thần quang hộ thể? Ta sao lại nhìn không thấy?”

Toán sư thấp giọng cười nói: “Thiếu gia, thần quang hộ thể không phải người thường có thể nhìn thấy, thiếu gia tuy rằng là thiên nhân hạ phạm, nhưng nay là phạm nhân, chưa thành thần thể khai thiên nhân, nhất thời là nhìn không tới! Một khi thành thần thể khai thiên nhân, vậy liền bách bệnh không xâm, thậm chí có thể trường sinh bất lão, nghe nói đến thời gian nhất định, trên trời sẽ mời thần thể trở về, ở trên trời tiêu dao khoái hoạt, tiên nữ trên trời là xinh đẹp tới cỡ nào...!”

“Ồ!” Kiều thiếu gia có chút nóng nảy: “Vậy làm thế nào thành thần thể khai thiên nhân? Người có thể giúp ta không?”

Toán sư muốn nói lại thôi, rất là do dự, hồi lâu mới lắc đầu nói: “Đó là Thiên Cơ, Thiên Cơ không thể tiết lộ, nếu như tiết Thiên Cơ, phải chịu trời phạt, tại hạ thọ mệnh phải mất đi một nửa!”

Kiều thiếu gia vội hỏi: “Ta cho người bạc, ta cho người bạc, người dạy ta cách thành thần thể khai thiên nhân, ta cho người bạc!”

Toán sư sắc mặt trầm xuống, không vui nói: “Kiều thiếu gia, ta còn cóc ha mẹ phải nuôi dưỡng, tính mạng cũng không phải chuyện đùa, sao có thể nói cho chút bạc liền bán. Mới vừa rồi thứ ta nói lỗ, mời người về, mời người về!”

Kiều thiếu gia cuống quýt nói: “Huynh đệ, huynh đệ, người cũng không thể như vậy, chúng ta thương lượng, thương lượng!” Nghĩ đến nếu thực thành thần tiên, vậy là trường sinh bất tử, không chỉ như thế, trên trời tiên nữ nhiều như vậy, mình cũng có thể kiếm vài em chứ.

Toán sư xua tay nói: “Thiếu gia, đây là chuyện liên quan tới tính mạng, không thể thương lượng, không thể thương lượng!”

Gia đình dâm loạn nọ ở bên cạnh trong lòng đang tức giận bừa bĩnh, nghe được Toán sư nói như vậy, hiển nhiên là không cho thiếu gia mặt mũi, hung tợn nói: “Toán sư, người cũng đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nếu không nói lão tử một cước đá hết người. Người lúc trước giữ chặt thiếu gia chúng ta, hiện tại lại bày trò không nói, cái này không phải là đùa giỡn thiếu gia nhà chúng ta sao? Các huynh đệ, tiểu tử này trên người ngựa ngáy, mọi người đến giải cho hắn đi!” Nói xong muốn đánh Toán sư.

Toán sư vẻ mặt đau khổ, nhún nhún vai nói: “Kiều thiếu gia, đây là hạ nhân của người? Người tuy rằng phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong, nhưng là thủ hạ của người thực không cho người mặt mũi. Cho dù thương lượng muốn thành thần thể, cũng không phải thương lượng như vậy chứ!”

Kiều thiếu gia đang bức thiết hy vọng Toán sư đem cách thành thần thể khai thiên nhân nói ra, không thể tưởng được gia đình nọ lại nhúng mũi chen ngang, quả nhiên là vừa tức vừa gấp, lại là một cước đá qua, gia đình nọ vốn tưởng rằng mình đang vì thiếu gia nói chuyện, thiếu gia hẳn là sẽ không xuống tay đối với mình, thành linh một cước đá tới, đá ngay vào eo lưng, nhất thời bị đá ngã nhào xuống đất, thiếu gia một cước này khí lực không nhỏ, gia đình dâm loạn liên tục lăn mấy vòng.

Toán sư khước miệng xẹt qua một tia cười vui khi người gặp họa, thở dài nói: “Kiều thiếu gia công chính liêm minh, chính khí nghiêm nghị, thật sự là người rõ ràng khó được” Dừng một chút, lại là thở dài một tiếng: “Thiếu gia là người tốt như vậy, ta nếu không nói ra biện pháp, thật sự là thiên lý không tha. Bất quá... cái tính mạng này của ta, ài...!” Lại là phiền muộn vô hạn.

Kiều thiếu gia thấy Toán sư động tâm tư, tựa như muốn nói ra biện pháp, trong lòng nở hoa, lập tức từ trong lòng lấy ra hai tấm ngân phiếu nhét ở trong tay Toán sư, thúc giục nói: “Huynh đệ, làm phiền làm phiền, chờ ta thành thần tiên, đi địa hạ nói cùng diêm vương, để cho hắn không cần giảm thọ của người, thuận tiện còn thêm cho người!”

Toán sư tùy ý liếc mắt nhìn ngân phiếu một cái, thấy là hai mươi lượng một tấm, cũng chỉ có bốn mươi lượng bạc, trong lòng có chút khó chịu, nhưng trên mặt lập tức cảm kích nói: “Kiều thiếu gia dày rộng nhân từ, đại từ đại bi, tại hạ vô cùng cảm kích, vậy đến lúc đó liền làm phiền người nói cùng diêm vương!”

“Sẽ nói sẽ nói, nào, đem biện pháp mau mau nói cho ta biết!” Kiều thiếu gia lòng nóng như lửa đốt.

Toán sư tựa như còn có chút do dự: “Nhà của ta lý còn có nãi nãi tám mươi tuổi, gia gia chín mươi tuổi, ta nếu mà chết, chỉ sợ...!” Kiều thiếu gia lại nhét qua hai tấm ngân phiếu, Toán sư nhìn một chút, tựa như còn không hài lòng, vẫn như cũ thần sắc ảm đạm nói: “Ta còn có một muội muội bảy tuổi, từ trong bụng mẹ đã gặp bệnh nặng, ta vẫn muốn chữa khỏi cho nàng, nhưng mà...!”

Kiều thiếu gia nhìn nhìn Toán sư tham lam này, cắn chặt răng, vì tiên nữ xinh đẹp, lại nhét qua hai tấm ngân phiếu, Toán sư lúc này mới hiện ra vẻ mặt hài lòng, thở dài nói: “Nếu không phải ngưỡng mộ Kiều thiếu gia một thân chính khí, tại hạ thật sự không muốn tiết lộ Thiên Cơ, bất quá thiếu gia nếu đáp ứng qua giúp ta hướng diêm vương cầu tình duyên thọ, tại hạ liền cam mao hiểm trời phạt, vì thiếu gia chỉ lối!”

Kiều thiếu gia vui vẻ ra mặt, tha thiết nói: “Yên tâm yên tâm, thiếu gia ta là người nói giữ lời, chờ ta thành thần tiên, tự nhiên sẽ giúp người hướng diêm vương cầu tình, nếu thiếu gia ta vui vẻ mà nói, nói không chừng cũng mang người thành thần!”

“Vậy xin đa tạ!” Toán sư nhìn trái nhìn phải, kề sát lại, áp vào lỗ tai mà nói.

Thiếu gia nọ nghe đến trợn mắt há hốc mồm, thẳng đến Toán sư nói xong, vẫn đầy mặt kinh ngạc như cũ, nửa ngày mới nói: “Cái đó... có thể chứ? Có thể hay không...!”

Toán sư ra vẻ cao thâm nói: “Thiên Cơ đã tiết lộ, không thể nhiều lời nữa. Kiều thiếu gia, thành thần vốn không dễ, đường tự nhiên gian khổ, người cần phải suy xét cho kỹ” Hắc hắc cười hai tiếng, thấp giọng nói: “Nói không chừng tiên nữ xinh đẹp đây trời đều đang chờ người đó!”

Kiều thiếu gia lập tức lộ ra vẻ mặt trư ca (chỉ Bát Giới đại ca), thích ý gật đầu.

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

2. Chương 2: Đàm Lão Tiên Sinh

Nhìn Kiều thiếu gia dẫn gia đình vui vẻ rời đi, Toán sư trên mặt lộ ra vẻ khinh bỉ, than thở nói: “Thật sự là một con heo không đầu óc!” Nhìn nhìn ngân phiếu trong tay, tổng cộng có một trăm bốn mươi lượng, có thể nói là một số tiền lớn, cũng chỉ có loại thiếu gia ngu như heo không học vấn không nghề nghiệp này mới có thể mắc mưu, đem ngân phiếu nhét vào trong lòng, đang chuẩn bị thu quán, chợt nghe một thanh âm trầm ổn truyền đến: “Tiểu ca đợi một chút, sắc trời còn sớm, không bằng cũng xem giúp ta!”

Chỉ thấy bên cạnh có mấy người đang chậm rãi đi qua, phía trước là một lão đầu gầy ốm, tuổi cũng chừng năm mươi, mặc áo dài màu xanh, đang vuốt râu mỉm cười ngồi xuống.

Phía sau đi theo bốn gã tùy tùng cường tráng, Toán sư thấy bốn người nọ vẻ mặt ác liệt, ở tại ven hồ Tây tử xuân hoa thúy liễu này, thế mà tràn đầy vẻ đề phòng, quả nhiên là rất không tầm thường.

Lão nhân kia tựa như nhìn ra Toán sư nghi ngờ, phất tay về phía sau, thản nhiên nói: “Cảnh xuân đang đẹp, các ngươi cũng đi dạo đi!”

Mấy người đều sửng sốt, một người trong đó vội nói: “Nhưng mà, lão gia người...!”

Lão nhân mỉm cười nói: “Đi đi đi đi!” Hắn nói tựa như có chứa ma lực gì đó, mấy người nọ không nói thêm lời nào, phân tán rời đi, liền vòng quanh ở bên cạnh cách đó không xa.

“Tiểu huynh đệ tựa như muốn thu quán, vậy lão hủ quấy rầy một chút, làm phiền tiểu huynh đệ giúp ta tính toán, làm phiền làm phiền!” Lão nhân mỉm cười, một đôi mắt tràn đầy tinh quang nhìn chằm chằm Toán sư.

Toán sư có chút xấu hổ, ngượng ngùng cười nói: “Lão tiên sinh khách khí rồi, không biết người muốn ta tính cái gì?”

Lão nhân vuốt râu nói: “Lão hủ họ Đàm, ngươi có thể gọi ta là Đàm tiên sinh, không biết tiểu huynh đệ họ tên là gì?”

Toán sư cười hắc hắc nói: “Tên tại hạ thực thô tục, không đề cập tới cũng thế, không đề cập tới cũng thế!” Đàm tiên sinh lạnh nhạt nói: “Ta nếu là thật muốn biết thì sao? Tiểu huynh đệ thật không muốn nói sao?”

Toán sư thấy ánh mắt của lão cực kỳ sắc bén, nhìn mình có chút run lên, nhưng vẫn trấn định như cũ nói: “Lão tiên sinh nếu thật sự muốn biết, ta cũng sẽ không cất giấu, tại hạ họ Tiết, danh Phá Dạ!”

“Tiết Phá Dạ?” Đàm tiên sinh thì thào nói một lần, mỉm cười nói: “Tên này không những không thô tục, ta xem cũng thật nhã!”

Toán sư Tiết Phá Dạ ha ha cười nói: “Đàm tiên sinh quá khen. Vừa rồi tiên sinh nói muốn tính toán, không biết là muốn tính về phương diện nào?” Nói xong, kéo kéo quái phiến bên cạnh, đem nó đưa qua, mặt trên viết “Trên biết quá khứ tương lai, dưới biết thiên mệnh phú quý”.

Đàm tiên sinh nhìn nhìn quái phiến, cười nhẹ, trên mặt hiện ra vẻ phiến muộn, nhẹ giọng nói: “Thiên mệnh phú quý thật ra không muốn biết, ta thật ra muốn biết ta còn có thể sống mấy ngày, tiểu huynh đệ không ngại hỗ trợ tính chút!”

Tiết Phá Dạ sửng sốt, ông lão này lại muốn tính thọ mệnh?

Có chút xấu hổ, chính mình bày cái quán này, thật ra vì tìm mấy đại thiếu đầu heo lừa đảo, nào biết cái gì âm dương vận mệnh, ông lão này đột nhiên lại đây tính mệnh, xem ra là một người khôn khéo, nhắm chừng là khó có thể che mắt, thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Lão tiên sinh, thọ mệnh con người, đều có định số, đây là Thiên Cơ chân chính. Chúng ta tính mệnh, thật sự không thể tiết lộ Thiên Cơ, cái này không dám tính, xin thứ tội!”

Đàm tiên sinh ồ một tiếng, lộ ra nụ cười quái dị: “Cái này tính không được, ta lại hỏi cái khác, ta đi chuyển này có thuận hay không?”

Tiết Phá Dạ sờ sờ mũi, thản nhiên nói: “Thuận tức không thuận, không thuận tức thuận!” Trả lời không được, chỉ có thể nói cho huyền bí, để qua mặt mà thôi.

Đàm tiên sinh sau khi nghe xong, nhắm mắt lại, tựa như đang thể hội cái gì.

Tiết Phá Dạ nhìn trên Tây hồ thuyền hoa như thoi đưa, không ít tài tử giai nhân đang cùng nhau thưởng thức cảnh xuân, quả nhiên là không để ý tới người bên ngoài, không khỏi rất là không thoải mái, nuốt ngụm nước miếng.

Cách đó không xa, một đôi tuần nam mỹ nữ đang đi lại đây, mỹ nhân cảnh xuân đầy mặt, tuần nam nọ áp sát tai nói cái gì đó, mỹ nhân mặt đỏ bừng.

“Ông trời ơi, không thể tưởng được không khí xã hội thời đại này cũng rộng mở như thế!” Tiết Phá Dạ trong lòng than thở.

Thấy lão nhân kia tựa như đang nhắm mắt dưỡng thần, Tiết Phá Dạ trong lòng có chút phát gấp, lão gia hỏa này thoát nhìn không phải hạng người khốn cùng, mặt sau còn có thể mang theo vài tùy tùng cường tráng, nói vậy cũng là một người rất có thân phận, sao lại đến lúc này vẫn chưa xuất bạc, thật sự không biết làm người mà.

Một đôi tuần nam mỹ nữ nọ đã đi đến gần đây, Tiết Phá Dạ nhìn mỹ nhân nọ đi vắn vẹo vòng eo, như rắn nước vậy, phi thường gợi cảm.

Tuần nam nọ lại càng thoải mái, một bàn tay bỗng nhiên trực tiếp nhét vào ngực mỹ nhân, Tiết Phá Dạ đang trốn mắt há hốc mồm, tay tuần nam nọ đã rút ra, trong tay bỗng nhiên có thêm một cây chủy thủ hàn quang lập lòe, cũng ngay tại giờ khắc này, thể mà thân hình nhảy lên, lao thẳng lại đây, chủy thủ thẳng hướng Đàm tiên sinh đâm tới.

“Cẩn thận!” Tiết Phá Dạ bật thốt ra, dưới tình thế cấp bách, không tự chủ được nắm lên nghiên mực trên bàn, hướng tuần nam nọ ném tới.

Hắn làm như vậy hoàn toàn xuất phát từ bản năng, hành động vô ý thức, hai người này vốn đang nói chuyện yêu đương bỗng nhiên thành thích khách, thật sự là ra ngoài ý nghĩ.

Tuần nam hành động vốn vừa nhanh vừa gấp, lại liệu không đến Toán sư này ném đến nghiên mực, thân hình nhất thời bị ngăn trở, hơi nghiêng người, né qua nghiên mực.

Đàm tiên sinh sắc mặt trầm xuống, hai mắt đột nhiên mở ra, nương cơ hội tuần nam bị kiềm hãm, thân thể đã bật lên, eo cong xuống, tay phải bắt lấy chân ghế dựa, ra sức hướng tuần nam đập tới.

Mỹ nhân nọ đã trong nháy mắt vọt lại đây, trên gương mặt vốn thanh thuần xinh đẹp lộ ra vẻ dữ tợn, tựa như tràn ngập cửu hận thật lớn, trong tay cũng nắm chặt một cây chủy thủ nhỏ, từ bên cạnh hướng Đàm tiên sinh đâm tới.

Bốn gã tùy tùng tán ra cách đó không xa tấy bên này tình huống có khác thường, đều chạy vội lại đây.

Đàm tiên sinh tuổi tuy lớn, nhưng động tác lại cực kỳ nhanh nhẹn, thuận tay chụp qua quái phiến, hướng mỹ nhân nọ quét ngang qua quát: “Đám yêu chúng các người, thật sự là lớn mật!” Quái phiến xé gió vù vù, mang theo khí thể sắc bén quét ở eo lưng mỹ nhân, mỹ nhân nọ thể mà không chút né tránh, vẫn như cũ cắn răng đánh tới, mặc dù bị quái phiến đánh trúng, nhưng mà thể công vẫn không giảm.

Đàm tiên sinh tựa như liệu không đến nữ nhân này thể mà có nghị lực như vậy, lấp bắp kinh hãi, bên kia chủy thủ tuần nam lại một lần đâm tới, chỉ có thể đề phiến đánh hướng tuần nam, tuy rằng ngăn trở tuần nam, nhưng mỹ nhân kia đã tới gần, chủy thủ trong tay hung hăng đâm vào đầu vai Đàm tiên sinh, Đàm tiên sinh hai mắt trừng lớn, điên cuồng hét lên một tiếng, hữu chưởng hung hăng đánh ra, đánh vào ngực mỹ nhân nọ, mỹ nhân nọ kêu thảm thiết một tiếng, dáng người thướt tha giống như hoa tàn bay thẳng ra ngoài, lăn mấy vòng ở trên đất, trong miệng phun ra máu tươi, run rẩy vài cái, liền không động đậy nữa.

Tuần nam nọ hai mắt đỏ lên, bi thương hô: “Thất sư muội! Thất sư muội!” Giống như phát điên lên, mạnh mẽ xông vào Đàm tiên sinh.

Du khách bên cạnh Tây hồ nhìn thấy bên này xảy ra mạng người, đều la hoảng lên chạy trốn.

Bốn gã tùy tùng của Đàm tiên sinh đã chạy vội tới, một người trong đó trong tay nắm một cái trường tiên, tung người nhảy lên, trường tiên vung ra, đã cuốn ở trên cổ tuần nam kia, rồi lôi kéo về phía sau, tuần nam

nọ nhất thời bị kéo ngã ở trên đất.

Tiết Phá Dạ ở một bên xem kinh hồn táng đảm, muốn chạy, hai chân như nhũn ra, trợn như thế này mình trước khi xuyên việt đến đây đã từng xem qua trên TV, không thể tưởng được hôm nay thế mà rõ ràng phát sinh ở trước mắt mình.

Mỹ nhân nhìn như hoa nọ trước đó yêu kiều xinh đẹp, nay cũng đã hương tiêu ngọc vãn, một mạng ô hô, đúng như một hồi ác mộng.

Đàm tiên sinh đầu vai bị đâm, máu chảy đầm đìa, toàn bộ y phục trên vai đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhưng gương mặt già nua của lão lại không có vẻ gì là đau đớn, nét mặt xanh mét, oán độc nhìn tuần nam bị mấy tên thủ hạ vây công.

Bốn gã tùy tùng người người đều là nhân vật công phu bất phàm, hơn nữa binh khí khác nhau, có trường tiên, có lang nha thứ, có song hoàn, còn có một người sử dụng thiết bổng, binh khí này trước đó cũng không thấy, cũng không biết bọn họ là giấu ở chỗ nào trên người.

Tiết Phá Dạ lấy ra một cái khăn lụa, hướng Đàm tiên sinh nói: “Lão... lão tiên sinh, người bị thương rất nặng, băng bó một chút!”

Đàm tiên sinh liếc mắt nhìn Tiết Phá Dạ một cái, mỉm cười nói: “Tiểu huynh đệ, cũng đa tạ người!” Cũng không biết là đa tạ mới vừa rồi cảnh báo, hay là đa tạ khăn lụa của hắn.

“Đừng giết hắn, lưu lại người sống!” Đàm tiên sinh lạnh lùng nói.

Tuần nam nọ tuy rằng công phu không kém, nhưng mà ở dưới bốn đại cao thủ vây công, liên tục trúng chiêu, cuối cùng thật sự chống đỡ không được, tê liệt ngã xuống đất.

Ba người trong đó đè tuần nam nọ xuống trời, một gã tùy tùng lại đây giúp Đàm tiên sinh rửa sạch băng bó vết thương.

“Mẹ, là ai ở trong này đánh nhau...!” Xa xa truyền đến tiếng kêu la, trong tiếng kêu, một gã Bộ đầu thân hình cao lớn dẫn một đám nha sai bước nhanh đến.

Nha sai này người người như sói như hổ, anh dũng mà đến.

Tiết Phá Dạ trong lòng có chút khinh bỉ: “Cũng giống như cảnh sát vậy, mỗi lần chờ chuyện chấm dứt mới rời đồn, đều là mặt hàng một đường!”

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

3. Chương 3: Bách Thiện Phường

Đàm tiên sinh khi đầu vai đã được xử lý xong, sai dịch này đã muốn chạy lại gần, Bộ đầu nọ nhìn thì thể mỹ nữ trên đất, vô cùng kinh hãi, kêu lên: “Các huynh đệ, xảy ra chết người!” Rồi rút ra bội đao, bảy tám gã sai dịch phía sau cũng đều rút đao nơi tay, đem Đàm tiên sinh vây vào ở giữa.

Tùy tùng đang giúp Đàm tiên sinh xử lý vết thương đang muốn phát hỏa, bị Đàm tiên sinh ngăn lại, lạnh lùng nhìn mọi người.

Nhìn thấy người quan phủ tới, Tiết Phá Dạ không muốn chen vào nữa, liền tránh sang một bên.

Thấy ba gã tùy tùng vẫn vây quanh tuần nam mình đầy thương tích, đã hấp hối nọ, Bộ đầu mặt âm trầm nói: “Các người là nghịch tặc nơi nào? Dám ở giữa ban ngày dẫm thương tính mạng người, còn có vương pháp sao?”

Đàm tiên sinh căn bản không để ý tới, thản nhiên nói: “Điểm huyết đạo của hắn, đừng để cho hắn tự sát”.

Có một gã tùy tùng tiến lên điểm mấy chỗ huyết đạo tuần nam nọ, tuần nam nọ nhất thời chết ngất đi.

Bộ đầu thấy mấy người này căn bản không đem mình để vào mắt, thật tức giận quát: “Lão tử hỏi các người không có nghe thấy sao? Đều trời lại cho ta, đưa đến nha môn nói sau”.

Bộ khoái thủ hạ liền muốn động thủ, Đàm tiên sinh cười lạnh nói: “Ta đang muốn đi nha môn, hỏi Vương Quốc Trinh một chút tại sao lại tệ hại như vậy, giữa ban ngày, tại ven hồ Tây Tử, thế mà có người dám ám sát bản quan, ta cũng muốn hỏi đám nha sai tuần phố giờ là làm gì ăn gì!” Hắn thanh âm không lớn, nhưng nói ra đã có một cỗ uy nghiêm rất khác.

Tiết Phá Dạ trong lòng chấn động: “Lão nhân này là quan?”

Hắn đi vào thế giới này cũng đã hơn nửa năm, biết Vương Quốc Trinh chính là tục danh của phủ doãn Hàng Châu, là quan to tứ phẩm, Đàm tiên sinh này mở miệng là gọi thẳng kỳ danh, nếu không phải càn rỡ, vậy đó là quan chức so với Vương Quốc Trinh còn muốn lớn hơn.

Bộ đầu nghe giọng điệu của Đàm tiên sinh, tựa như rõ ràng cái gì, thật cẩn thận nói: “Người... người là người nào?”

Đàm tiên sinh cũng không có nói, tùy tùng bên người đã từ trong lòng lấy ra một khối lệnh bài màu bạc, đưa ở trước mắt Bộ đầu, Tiết Phá Dạ cách khá xa, cũng không biết ở trên lệnh bài nọ viết cái gì, nhưng lại thấy Bộ đầu nọ nhìn thấy lệnh bài, sắc mặt thoát cái biến tái nhợt, trán đổ mồ hôi, vội vã quỳ xuống: “Tiểu nhân không biết đại nhân tới, tội đáng chết vạn lần, tội đáng chết vạn lần!”

Nha sai phía sau thấy thế, cũng rầm rập nhất tề quỳ xuống, liên tục xưng “Đáng chết!” Xa xa các du khách thấy bên này việc lạ liên tục, đều là vừa sợ vừa kỳ.

Đàm tiên sinh hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói: “Hai tên này là Thanh Liên Chiếu yêu chúng, còn không mang về nha môn xem xét!”

Bộ đầu vội vã bò lên, kêu lên: “Còn không bắt bọn họ!” Các nha sai vội vàng tiến lên, nâng thi thể cùng tuần nam chạt vật mà đi, Đàm tiên sinh phòng bị có người ở trên đường cướp người, ra hiệu hai gã tùy tùng đi theo.

Thấy các nha sai rời khỏi, Bộ đầu nọ dẫn theo hai gã nha sai còn lại hầu hạ ở bên, đầy vẻ kính sợ.

Đá mặt đường bóng loáng, máu tươi đỏ sẫm, có một loại sắc thái quỷ dị.

“Tiểu huynh đệ, không cần sợ hãi, hai tên này là yêu nghiệt Thanh Liên Chiếu!” Đàm tiên sinh tán thưởng nhìn Tiết Phá Dạ, đầy mặt tươi cười nói: “Đa tạ người vừa rồi trợ giúp ra tay!” Tự nhiên là chỉ Tiết Phá Dạ ném ra nghiến mực trì hoãn thể công của tuần nam.

Tiết Phá Dạ cảm giác tim mình đập gia tốc, cái này cũng không phải nhát gan sợ phiền phức, nói thật, Tiết Phá Dạ tự nhận cũng là nhân vật đảm lượng thật lớn, chỉ là biến cố luân phiên, hơi có chút tâm cảnh không yên.

Thanh Liên Chiếu, Tiết Phá Dạ cũng đã mơ hồ nghe qua, lấy lý giải của hắn, chỉ là một tổ chức ngầm trong dân gian, tựa như đối với triều đình thực bất mãn, thường xuyên làm ra chút chuyện giết phú tế bần phản kháng quan phủ, nghe nói có chút chỗ còn giết không ít quan lại, là cây đinh trong mắt triều đình, là đối tượng cần phải thanh trừ.

Nghe nói Thanh Liên Chiếu lý có chút người thiện dùng yêu thuật, mê hoặc dân chúng, quan phủ gọi bọn họ là “yêu nhân”, tru sát không lầm.

“Không dám không dám!” Tiết Phá Dạ hít một hơi thật sâu, cười nhẹ nói: “Thì ra lão tiên sinh là quan to triều đình, thất lễ thất lễ!” Cũng không nhiều lời, bắt đầu thu thập đồ, chuẩn bị rời đi, chuyện của quan phủ bản thân trước mắt là không xen vào nổi.

Đàm tiên sinh thấy thế, cười hắc hắc nói: “Tiểu huynh đệ xem ra là muốn đi!”

Tiết Phá Dạ thở dài nói: “Tiểu nhân chỉ là kiếm miếng cơm ăn, không dám quấy rầy đại nhân, cáo từ cáo từ!” Rồi nhắc cái túi ở bên cạnh, từ trên đất nhặt lên quả phiến đã rách nát, liền muốn rời khỏi.

Đàm tiên sinh vuốt râu nói: “Tiểu huynh đệ, người ngay cả cái bàn cũng không cần sao?”

Tiết Phá Dạ lắc đầu nói: “Không cần, không cần!” Cũng là muốn sớm rời khỏi nơi thị phi này.

Bỗng nghe Đàm tiên sinh trầm giọng nói: “Chậm đã!” Cái thanh âm này hùng hậu nói không nên lời, Tiết Phá Dạ không tự chủ được dừng bước chân lại, trong lòng tuy có chút hồi hộp, nhưng trên mặt bình tĩnh như thường, quay đầu lại bình tĩnh nói: “Lão... Đàm đại nhân còn có việc?”

Đàm tiên sinh cẩn thận đánh giá Tiết Phá Dạ một phen, cười nói: “Đột nhiên gặp kiếp nạn này, người thế mà vẫn bình tĩnh như thường, quả nhiên là tâm cảnh tốt!”

Tiết Phá Dạ thản nhiên nói: “Chúng ta xem bói, giảng chính là tâm tĩnh khí bình, thế sự khó liệu, bảo trì trong tâm bình thường là tốt rồi!” Trong miệng thì nói như vậy, nhưng tim thì lại đập thình thịch lên, lão tiểu tử sẽ không đem mình đưa về nhà môn chứ.

Đàm tiên sinh vuốt râu cười nói: “Hay cho tâm bình thường! Tiểu huynh đệ, người suốt ngày xem bói, có tính toán tiền đồ chính mình hay không?”

Tiết Phá Dạ sờ sờ cái mũi của mình, thản nhiên nói: “Bình bình an an, hưởng cuộc đời này!”

“Ồ!” Đàm tiên sinh ha ha cười nói: “Xem ra tiểu huynh đệ đã đem con đường chính mình tính tốt rồi!” Dừng một chút, thở dài: “Bình bình an an, hưởng cuộc đời này, tuy là nói như vậy, nhưng thật muốn như thế, lại là nói dễ hơn làm”.

Tiết Phá Dạ khom người nói: “Thứ tiểu nhân thất lễ, trong nhà còn có chút việc vặt, xin cáo từ trước!”

Bộ đầu nọ ở một bên nghe mà túa ra mồ hôi lạnh, tên xem bói này cũng quá trâu bò đi, dám cùng đại nhân nói như vậy, đại nhân thế mà vẫn không tức giận, cũng không biết bọn họ là quan hệ gì.

“Đúng rồi!” Đàm tiên sinh bỗng nhiên nói: “Tiểu huynh đệ, nếu có việc, có thể đi phủ nha Hàng Châu tìm ta, ta chỉ sợ phải ở nơi này một thời gian”.

Tiết Phá Dạ lạnh nhạt nói: “Nếu như có rảnh, tự nhiên sẽ đi gặp lão... Hắc hắc, Đàm đại nhân...!” Vung tay lên, phi thường tiêu sái cất bước mà đi.

Đàm tiên sinh nhìn bóng dáng Tiết Phá Dạ đi xa, khóe miệng thế mà hiện ra một tia ý cười ý vị thâm trường.

...

Tiết Phá Dạ xác định Đàm tiên sinh nọ cùng những người liên quan đã nhìn không thấy mình, mới nhẹ nhàng thở ra, bà nội nó chứ, hôm nay thiếu chút nữa có đại sự xảy ra, không thể tưởng được thế mà ra tay trợ giúp một gã quan to triều đình đối phó người của Thanh Liên Chiếu, cũng không biết là vận khí tốt hay là vận khí xấu nữa.

Đàm tiên sinh nọ thực cổ quái, cũng không biết là quan chức gì.

Tiết Phá Dạ nửa năm tiến đến đến thế giới này, ngạc nhiên thế giới kỳ diệu cùng vận mệnh khúc chiết, tuy nói hiện nay thế đạo thịnh hành xuyên việt, nhưng Tiết Phá Dạ vẫn chỉ nghĩ đó là chuyện ở trong sách, một loại nghệ thuật gia công mà thôi, nhưng khi việc này phát sinh ở trên người mình, Tiết Phá Dạ mới cảm thán thế giới kỳ diệu.

Tuy rằng đối với cha mẹ huynh đệ thế giới kia rất không muốn xa rời, nhưng mà cảm giác dung nhập thời đại mãnh liệt làm cho Tiết Phá Dạ rất nhanh thích ứng thời đại này.

Ở thời đại Tiết Phá Dạ, Triệu Khuông Dận làm cái “Trần kiều binh biến”, khoác hoàng bào, bức Hậu Chu cung đế nhường ngôi, thành lập vương triều Triệu Tống.

Nhưng Tiết Phá Dạ bình thường ở quán trà nghe kể chuyện, lại phát hiện thời đại đã biến, căn bản không có cái gì “Trần kiều binh biến”, Hậu Chu cũng thuận thuận lợi lợi truyền mấy đời, thẳng đến hầu tước phương bắc khởi binh, phá được kinh thành, thành lập Đại Sở quốc.

Nay cái Đại Sở quốc này cũng kéo dài hơn một trăm năm, cũng tính là quốc thái dân an.

Có thể nói một câu, Tiết Phá Dạ đi tới một triều đại lịch sử hắc chưa bao giờ nghe nói qua, bắt đầu một đoạn sinh mệnh lịch trình mới.

Phủ Hàng Châu xem như là đô thị lớn ở trong Đại Sở quốc, thực phần hoa, cũng là trung tâm kinh tế văn hóa vùng Giang Nam.

Tơ lụa Hàng Châu, long nguyền Thanh Khê, trù tán Tây Hồ, bút lông Thiệu Chi Nham, giấy Phú Dương, quạt Vương Tinh Kỳ đều là nổi tiếng thiên hạ, cũng là cực phẩm trong đó.

Tuy nói trong thành phần hoa như gấm, ngựa xe như nước, bày ra cảnh tượng thịnh thế, nhưng ở thành tây, đã có một mảng xóm nghèo, vô số người nghèo tụ tập ở đây.

Tiến vào phía trước xóm nghèo, phải qua một cái bài phường, bài phường dựng ở trên cao, mặt trên viết ba chữ “Bách Thiện phường”, coi như là tên của xóm nghèo.

Tiết Phá Dạ mệt mỏi đi qua bài phường, đi vào xóm nghèo, rất đơn giản, Tiết Phá Dạ hiện nay là ở tại nơi này.

Xóm nghèo đều là một ít phòng ở thấp bé dơ bẩn, có chút phòng ở thậm chí có nguy hiểm muốn sập, nhưng bên trong vẫn có người ở, hầu như mỗi gian phòng đều ở tràn đầy, so với khu người giàu thành đông, thì nơi này chính là địa ngục.

Từng luồng mùi hôi thối xộc vào mũi của Tiết Phá Dạ, tuy rằng đã ở nơi này mấy tháng, nhưng mà Tiết Phá Dạ vẫn không thể thích ứng loại hương vị khó ngửi này.

Ở trong ngõ hẻm hẹp hòi đi mấy vòng, thật vất vả đi đến trước một gian phòng ở thấp nhỏ, Tiết Phá Dạ kêu lớn: “Ta đã trở về!”

Một thanh âm thanh thúy mềm mại từ trong phòng truyền ra, hoan hô nói: “Phá Dạ ca ca đã trở về!”

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

4. Chương 4: Thi Ngân

Tiết Phá Dạ trên mặt lộ ra nụ cười ôn nhu, nhìn chăm chăm vào cái cửa tre nọ.

Cửa tre đẩy ra, một cô gái cực kỳ thanh tú vui mừng đi ra, nàng chỉ chừng mười bảy mười tám tuổi, thanh tú đáng yêu, cười khi lộ lên, đôi mắt giống như trăng non, dị thường đẹp mắt. Tuy rằng đang ở xóm nghèo dơ bẩn, nhưng nàng lại làm cho người ta cảm giác một loại tươi mới tự nhiên, thoát nhìn sạch sẽ thanh thuần.

Mặt sau líu ríu một mảng, lại đi theo ra mấy đứa nhóc.

Đám nhỏ này chiều cao không đồng nhất, lớn có chừng mười tuổi, nhỏ chừng năm sáu tuổi, tuy rằng quần áo có chút cũ nát, nhưng cũng sạch sẽ.

“Phá Dạ ca ca, Phá Dạ ca ca!”

Bọn nhỏ cũng đều hoan hô lên, có năm đứa nhỏ theo ở phía sau, đi lên tiếp nhận quái phiến cùng cái túi. Có một đứa nhỏ chừng ngũ tuổi càng lợi hại, bắt lấy cánh tay Tiết Phá Dạ đi lên, ha ha cười không ngừng.

Thấy quái phiến nọ rách nát, cô gái nhăn lại đôi mi thanh tú: “Phá Dạ ca ca, xảy ra chuyện gì sao?” Tiết Phá Dạ tự nhiên sẽ không để cho bọn họ lo lắng, ha ha cười nói: “Trên đường bị một con chó đuổi theo, ta dùng quái phiến đánh cho, sợ là làm hỏng rồi, chờ Phẩm Thạch trở về lại làm một cái khác là được!”

Cô gái gật gật đầu, vỗ tay nói: “Đám nhỏ, đi trở về, đi trở về!”

Tiết Phá Dạ chậm rãi đi vào phòng ở, trong phòng tuy rằng rất nhỏ hẹp, lại bị ngăn thành tam gian phòng nhỏ, phòng bên trái thật ra lớn hơn một chút, là chỗ đám nhỏ ở, ở giữa là đại đường, trong góc có một cái giường, là chỗ Tiết Phá Dạ cùng Phẩm Thạch ngủ, còn cái phòng nhỏ bên phải là chỗ của Nguyệt Trúc.

Trong phòng tuy rằng chật chội, nhưng thu thập gọn gàng ngăn nắp, vô cùng sạch sẽ, cùng phòng ở xóm nghèo bốn phía khác nhau rất lớn.

Tiết Phá Dạ ngồi xuống trên ghế, nhìn trái nhìn phải, đột nhiên hỏi: “Nguyệt Trúc, trưa nay mọi người ăn cái gì?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Nguyệt Trúc sắc mặt lập tức ảm đạm xuống.

Bọn nhỏ sắc mặt cũng ảm đạm, nhìn trộm Nguyệt Trúc, chỉ có đứa nhỏ năm tuổi kia chu miệng, ủy khuất nói: “Phá Dạ ca ca, có người cướp, chúng ta chưa ăn cơm, đã đoạt đi rồi!” Tuy rằng nói không rõ, Tiết Phá Dạ lại nghe rõ ràng, sắc mặt lập tức trầm xuống, nhìn chằm chằm Nguyệt Trúc hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Mọi người còn chưa có ăn cơm? Ngày hôm qua không phải đã lưu lại tiền rồi hay sao?”

Nguyệt Trúc thở dài, đem cái túi của Tiết Phá Dạ móc lên trên tường, cũng không có nói gì.

Nguyệt Trúc họ Tiêu, có một ca ca kêu Tiêu Phẩm Thạch.

Tiết Phá Dạ khi vừa xuyên việt lại đây, nhân sinh không quen, may mắn được huynh muội bọn họ thu lưu, đám nhỏ kia cũng đều là cô nhi huynh muội bọn họ nuôi dưỡng, luận tư lịch, cũng đều nhiều hơn so với Tiết Phá Dạ.

“Mấy đứa, nói cho Phá Dạ ca ca, là ai đoạt cơm của mọi người?” Tiết Phá Dạ kiểm chế phần nộ, nhẹ nhàng hỏi.

“Là, là Hồ Tam kia!” Một đứa nhỏ rút cuộc nói.

Tiết Phá Dạ bỗng nhiên đứng lên, cắn răng nói: “Bà nội nó chứ, dám khi dễ đến trên đầu ta!” Liền muốn đi ra ngoài tìm Hồ Tam, Nguyệt Trúc vội vàng kéo lại nói: “Phá Dạ ca ca, huynh muốn làm gì?”

“Làm cái gì?” Tiết Phá Dạ nhìn mấy đứa nhỏ bị đói đến vầng đầu hoa mắt, oán hận nói: “Lão tử tìm hán tính sổ!” Vùng khỏi Nguyệt Trúc, chạy ra khỏi cánh cửa tre.

Hắn tùy tay từ bên cạnh lấy ra một cây gỗ, thở phì phì xuyên qua ngõ nhỏ.

Hồ Tam là nhân vật nổi danh xóm nghèo, ngày thường chơi bởi lêu lổng, không làm việc đàng hoàng, tuy nói làm người không ra sao, nhưng vẫn không trêu chọc qua Tiết Phá Dạ bên này, Tiêu Phẩm Thạch cũng là người liều mạng, vô lại xóm nghèo này cũng không dám trêu chọc.

Chỗ Hồ Tam ở là cái nhà cỏ, thực thấp nhỏ, Tiết Phá Dạ đi tới trước cửa, nắm chặt cây gỗ, đứng ở cạnh cửa, gọi to: “Hồ Tam có đó không? Hồ Tam có đó không?”

Chợt nghe trong phòng vang lên động tĩnh, một lát sau, cửa gỗ đẩy ra, một cái đầu nhô ra dò xét, Tiết Phá Dạ hít mạnh một hơi, vung gậy đánh xuống, người nọ kêu lên một tiếng, thân mình liền ngã nhào xuống đất.

Tiết Phá Dạ hung hăng nói: “Tên khốn nhà ngươi, dám cướp đồ của ta, muốn chết sao?”

Người nọ trên đầu nhất thời chảy máu, ôm đầu ngẩng lên nhìn nhìn Tiết Phá Dạ, thế mà không có sắc mặt giận dữ, ngược lại làm ra một bộ đáng thương tâm: “Tiết đại ca, người, người tha mạng!”

“Tha mạng? Ta đcm, ngươi đoạt đồ của ta, cái này nói sao?” Tiết Phá Dạ nghĩ đến mấy đứa nhỏ bị đói đến phát hoảng kia, tức không có chỗ đánh.

Hồ Tam ngồi ở dưới đất, vẻ mặt đau khổ, “Tiết đại ca, tiểu đệ cũng là không có cách nào khác, thực không có cách nào khác!”

“Không có cách nào khác?” Tiết Phá Dạ nâng gậy lên, sờ sờ mũi nói: “Ta cũng muốn nghe xem, ngươi sao lại không có cách nào khác, là đói bụng, hay là trời sinh đã muốn làm cường đạo!”

Hồ Tam lắc lắc đầu, trên mặt đầy vẻ đau khổ, máu tươi từ trên trán hắn chảy xuống, hắn lại tựa như không hề cảm giác, thanh âm có chút phát run: “Ta, mẹ ta sắp chết, người bị bệnh nặng, đã sắp chết, ta không có bản lãnh, chỉ có thể tìm chút đồ ăn cho người, ta... ta đáng chết!” Thế mà vung bàn tay lên, đánh lên trên mặt mình.

Tiết Phá Dạ ngẩn ra, cũng không rõ Hồ Tam này là chơi cái trò gì, hơi trầm tư, ném cây gỗ đẩy cửa đi vào.

Vừa tiến vào phòng, một mùi tanh hôi xông vào mũi, xông đến Tiết Phá Dạ hầu như muốn nôn mửa ra, trong phòng tối tăm, vừa bẩn vừa loạn, ở góc phía tây đặt một cái giường, một lão phụ nhân nằm ở trên giường, đang không ngừng ho khan, hầu như muốn đem tâm phế mà ho ra.

Bà ta hô hấp ồ ồ, Tiết Phá Dạ hơi hơi dừng lại, đã biết bệnh không nhẹ.

“Tam nhi, ai... ai tới ...?” Lão nhân thanh âm khàn khàn trầm thấp.

Tiết Phá Dạ đi qua, ôn nhu mỉm cười nói: “Hồ đại muội, con là Tiết Phá Dạ, nghe nói người bị bệnh, con lại đây thăm người! Người... có khỏe không?”

Lão nhân có chút kích động, tựa như muốn gượng ngồi dậy, nhưng rốt cuộc vẫn không thể ngồi lên, ho khan một trận, có chút vui mừng: “Có khách tới... Tam nhi, chậm... chậm trà...!”

Hồ Tam phẩm hạnh không tốt, trong nhà ít có người đến, Tiết Phá Dạ đột nhiên đến, lão nhân có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng vui mừng.

Hồ Tam rơi lệ đứng ở bên cạnh, cảm kích liếc mắt nhìn Tiết Phá Dạ một cái đáp: “Vâng, mẹ!”

Tiết Phá Dạ lạnh lùng liếc mắt nhìn Hồ Tam một cái nói: “Đã bệnh thành như vậy, sao còn không xem đại phu?”

Hồ Tam vô cùng xấu hổ, thanh âm có chút bất đắc dĩ: “Không... không có bạc, Triệu lang trung lại đây nhìn một chút, nói bệnh này rất nặng, phải đưa đến y quán!”

Triệu lang trung là lang trung xóm nghèo, bị bệnh nhẹ cũng có thể xem, nhưng bệnh nặng thì không dám động đến.

Tiết Phá Dạ trừng mắt nhìn Hồ Tam một cái, trong tai vang lên tiếng ho khan kịch liệt của lão phụ nhân, rốt cuộc từ trong lòng lấy ra một tấm ngân phiếu, ném cho Hồ Tam, lạnh lùng nói: “Đây là hai mươi lượng bạc, người cầm trước, mau đưa bác gái đi y quán, lo chữa trị chứ không muộn!” Cũng không để ý tới, hướng lão phụ nhân ôn nhu nói: “Bác gái, để Tam nhi đưa người đi y quán, đại phu xem là tốt rồi, qua hai ngày Phá Dạ lại đến thăm người!”

Hồ Tam trợn mắt há hốc mồm, không dám tin, nhìn ngân phiếu trong tay, hốc mắt không khỏi đỏ lên, nước mắt nhất thời chảy xuống, thịch một cái quỳ sụp xuống đất, liên tục dập đầu: “Tiết đại ca, ta... người...!” Nhất thời nghẹn ngào, nói không ra lời.

Tiết Phá Dạ không thèm quan tâm đến, lập tức ra khỏi cửa, rồi mới quay đầu: “Làm nhiều chuyện tốt, có thể tích đức!” Không để ý tới Hồ Tam đang vô cùng cảm kích, bước nhanh quay về.

Nghĩ đến chính mình vốn là đến tính sổ, ngược lại bồi xuống hai mươi lượng bạc, thực là con mẹ nó buồn bực.

Nghĩ đến một đám đứa nhỏ trong nhà, Tiết Phá Dạ phun một ngụm nước miếng, quay đầu đi về phía đầu phố.

Ở đầu phố mua hai con gà nướng, mười cân thịt bò, lại mua chút dưa và trái cây, thuận tiện mang theo hai vò rượu về nhà.

Mọi người thấy Tiết Phá Dạ mang đồ về, vừa mừng vừa sợ.

Tiêu Phẩm Thạch cũng trùng hợp trở về, hần mỗi ngày đi bán sức lao động, kiếm chút bạc nuôi trong nhà.

Tiêu Phẩm Thạch cũng không cao, nhưng thân thể rắn chắc, làn da ngăm đen, tản ra vẻ khỏe mạnh, làm người hàm hậu, tâm địa tốt, nhưng xem ác như cừu, nếu có người mạo phạm, liều tính mạng cũng phải tranh đấu.

Nhìn thấy gà nướng thịt bò, còn có rượu, cũng là vô cùng vui vẻ.

Một nhà tám khẩu ngồi vây quanh cùng một chỗ, tận tình hưởng dụng mỹ thực, nhìn mọi người ăn đến vui vẻ, Tiết Phá Dạ cảm giác cuộc sống thứ hai của mình quả thật không tệ, ít nhất, cũng đã có được một loại áp lực khác.

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

5. Chương 5: Nói Chuyện

Mọi người đang cầm đầu mà ăn, Tiêu Phẩm Thạch đột nhiên hỏi nói: “Đại ca, huynh hôm nay làm ăn tốt lắm sao? Sao mà có tiền mua nhiều đồ ăn như vậy?”

Tiết Phá Dạ năm nay hai mươi ba, Tiêu Phẩm Thạch hai mươi mốt, nhỏ hơn hai tuổi, cho nên Tiêu Phẩm Thạch xưng hô Tiết Phá Dạ là đại ca.

Tiết Phá Dạ trong miệng đang nhai một miếng thịt bò, lúng búng trả lời: “Hôm nay gặp phải một thiếu gia đầu heo, ngốc không thể nói, để cho ta giúp hắn thành thần, cho ta chút bạc”.

“Thành thần?” Mọi người đều sửng sốt.

Tiết Phá Dạ ha ha cười, sờ sờ mũi: “Chỉ có heo mới nghĩ là có thần tiên”.

Một đứa nhỏ kêu lên: “Phá Dạ ca ca, huynh tính mệnh cho đệ, xem thử đệ lớn lên có thể làm cái gì?”

“Đệ à?” Tiết Phá Dạ vuốt đầu hắn, ôn nhu nói: “Đệ trưởng thành có thể làm đại tướng quân!” Đứa nhỏ nọ mắt sáng lên, thực hưng phấn, kích động nói: “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật!”

“Phá Dạ ca ca, vậy còn đệ?” “Còn có đệ, còn có đệ!”

Những đứa nhỏ khác đều kêu lên.

“Đệ, Thừa tướng! Đệ, Ngự Sử, còn có đệ, đệ có thể làm Đô Đốc...!” Tiết Phá Dạ yêu thương nhìn mấy đứa nhỏ này.

Bọn nhỏ đều cao hứng phấn chấn, vô cùng kích động, dẫn tới Nguyệt Trúc cùng Phẩm Thạch cũng cười ha ha không ngừng.

“Hôm nay bên hồ ra mạng người, mọi người biết chưa?” Tiêu Phẩm Thạch uống một ngụm rượu, bỗng nhiên nói: “Nghe nói có một nữ nhân bị một lão nhân giết, sau lại còn đến một đám nha sai, có một nam còn bị bắt”.

Bên hồ tự nhiên là chỉ ven hồ Tây tử.

Nghe được Phẩm Thạch nhắc tới việc này, Tiết Phá Dạ trong lòng chấn động, nhưng trên mặt làm ra bộ dáng không có việc gì, chỉ tùy ý ồ một tiếng.

Nguyệt Trúc trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, nhẹ giọng nói: “Ca, biết là người nào sao?”

Tiêu Phẩm Thạch thần sắc có chút ảm đạm, thấp giọng nói: “Nghe nói là người Thanh Liên Chiếu, bọn họ giống như muốn ám sát lão nhân kia, ngược lại bị lão nhân đánh”.

“Ồ!” Nguyệt Trúc khe khẽ thở dài, đôi môi đỏ mọng giật giật, tựa như muốn nói cái gì, nhưng mà vẫn không có nói ra.

Nghe được ba chữ “Thanh Liên Chiếu”, mấy đứa nhỏ thế mà cùng xướng lên nói: “Thanh Liên Chiếu, thương thiên diệ, khí hoàng đế oa oa khiêu!”

“Đám tiểu tử tông này, các ngươi xướng cái gì đó!” Nguyệt Trúc vội vàng ngăn lại, đây chính là ca dao tạo phản, sao có thể tùy ý truyền xướng.

Thanh Liên Chiếu tuy rằng bị quan phủ coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, nhưng bởi vì làm không ít chuyện tốt cướp của người giàu chia cho người nghèo, dân chúng thật ra có chút yêu thích.

Đương nhiên, loại yêu thích này chỉ có thể là ngầm, ai nếu công khai ủng hộ Thanh Liên Chiếu, tự nhiên cũng sẽ bị đánh thành phản đảng.

“Lão nhân kia là loại người nào? Rất lợi hại sao?” Nguyệt Trúc lại hỏi.

Phẩm Thạch xé một miếng thịt bò cho vào trong miệng, lắc đầu nói: “Không biết, bắt quá khăng định là quan lớn, nói không chừng hay là quan lớn đến từ kinh đô, nha sai này thấy đều quỳ xuống” Dừng một chút, ha ha cười nói: “Bắt quá ta cũng là nghe người ta nói, không biết là thật là giả!”

“Ồ! Đúng rồi, Phẩm Thạch, đệ bên kia làm ăn như thế nào?” Tiết Phá Dạ chuyển hướng đề tài.

Tiêu Phẩm Thạch làm công cho một tiệm gạo, suốt ngày khuôn vác hàng hóa.

“Còn được, bắt quá hai ngày này cũng có một việc lạ!” Phẩm Thạch cũng có hứng thú, kề sát vào nói: “Nam thành có cái tháp Hồng Nhạn, mọi người biết không?”

Nguyệt Trúc cùng bọn nhỏ đều gật đầu, Tiết Phá Dạ dù chưa đi qua, nhưng cũng nghe qua, gật đầu nói: “Biết!”

Tháp Hồng Nhạn ở nam thành phủ Hàng Châu, bên kia người cũng thưa thớt, không thể so với trung tâm thành ngựa xe như nước.

Hậu Chu những năm cuối, tây bắc sở hầu khởi binh phạt Hậu Chu, quân tiên phong thẳng tiến, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, nhưng mà các tướng thủ thành Hàng Châu lại liều chết chống cự, chủ tướng phó tướng mười sáu người toàn thể bỏ mình, quả nhiên là vui buồn lẫn lộn, sau mặc dù thành lập Đại Sở quốc, nhưng sự tích các tướng vẫn được truyền lưu rộng rãi, bệ hạ Đại Sở quốc vì an dân tâm, khen ngợi trung liệt, liền ở nam thành Hàng Châu xây tháp Hồng Nhạn, xem như hiển tế trung hồn.

Tuy nói xây tháp Hồng Nhạn, nhưng người chân chính dám đi hiển tế cũng không nhiều, trừ bỏ này người lá gan thật lớn, tính tình cực chính, người thường rất ít khi tới.

Ai biết cái tháp Hồng Nhạn này có phải công cụ triều đình dùng để phân rõ thiện dân hay không, triều đình kỹ xảo là rất nhiều.

“Bên cạnh tháp Hồng Nhạn nọ có một tửu lâu nhỏ, lâu nay vẫn tới chỗ của chúng ta mua gạo, ta cũng hay mang đồ tới, khai trương cũng không bao lâu, ngày hôm qua bỗng nhiên không tiếp tục kinh doanh. Nghe nói ông chủ nọ lúc trước bỏ ra vài trăm lượng bạc mới có cái cửa hàng này, nay không có kiếm được bạc, ngược lại còn thiếu nợ rất nhiều, hôm nay chường quầy chúng ta đưa chúng ta tới cửa đòi nợ, không thể tưởng được bên trong đã vây quanh một đám người, đều là đến đòi nợ!” Tiêu Phẩm Thạch phì một ngụm, có chút bức bối nói: “Chúng ta muốn chen cũng chen không vào được”.

Tiết Phá Dạ ánh mắt bỗng nhiên sáng hẳn lên hỏi: “Đòi nợ? Thiếu bao nhiêu bạc?”

“Xem ra cũng phải ba bốn trăm lượng!” Tiêu Phẩm Thạch uống ngụm rượu: “Ông chủ nợ hiện tại muốn chạy cũng chạy không ra được, bên ngoài cửa hàng đều có người canh”.

“Ồ!” Tiết Phá Dạ càng ngày càng có hứng thú: “Làm ăn kém như vậy sao?”

Tiêu Phẩm Thạch lắc đầu, có chút tiếc hận nói: “Tửu lâu bố trí cũng rất là xinh đẹp, bắt quá nơi đó có chút hẻo lánh, tửu lâu giống như vậy, nếu ở nơi phồn hoa, không có mấy ngàn lượng bạc, nói cái gì cũng lấy không được. Ông chủ nợ chính là thấy tiện nghi, cho nên mới mua, hơn nữa bỏ ra không ít bạc để trang hoàng, nhưng mà sau khi khai trương, làm ăn cực kém, tiền công hỏa kế cùng tiêu dùng hằng ngày của tửu lâu đều tránh không được!”

“Ông chủ nợ không tiếp tục làm sao?” Tiết Phá Dạ xê dịch miệng, kề sát vào một ít.

“Còn làm?” Tiêu Phẩm Thạch ha ha cười nói: “Lần đòi nợ này, trong vòng ba ngày nếu không có bạc, sẽ phải dỡ quán lấy đồ, ông chủ nợ hiện tại sợ tới mức tránh ở trong quán không dám đi ra, nơi nào còn dám buôn bán”.

“Tốt!” Tiết Phá Dạ vỗ đùi, quát to một tiếng, vô cùng hưng phấn, dọa mọi người đều mười phần kinh ngạc nhìn hắn.

Tiết Phá Dạ hắc hắc cười nói: “Cơ hội phát tài của chúng ta đã tới!”

“Phá Dạ ca ca, người... người nói cái gì?” Nguyệt Trúc nghi hoặc nói: “Cái gì phát tài?”

Tiết Phá Dạ đứng dậy đuổi lưng, nhàn nhả sờ sờ mũi, hướng Tiêu Phẩm Thạch nói: “Phẩm Thạch, ngày mai đệ dẫn ta đi tới chỗ tử lâu đó nhìn xem!”

Tiêu Phẩm Thạch ngây người một chút, há miệng thở dốc hỏi: “Đại... đại ca, huynh muốn đi tới đó làm cái gì?”

“Làm cái gì?” Tiết Phá Dạ cười cười sâu xa khó hiểu: “Đi tiếp nhận tử lâu, đi phát tài!”

“Tiếp nhận tử lâu?” Nguyệt Trúc cùng Phẩm Thạch cùng kêu lên.

Cái này thật đúng là con mẹ nó ý tưởng vĩ đại, nhưng mà, đối với Tiết Phá Dạ hiện tại mà nói, dựa vào cái gì đi nhận tử lâu, tuy nói ông chủ thiếu tiền, nhưng mà tử lâu nọ dù sao cũng là hàng thật giá thật, giá trị không ít bạc.

Có chút kinh ngạc, nhưng Phẩm Thạch còn tưởng rằng Tiết Phá Dạ là đang nói đùa, ngẩn ra một lát, ha ha cười nói: “Đại ca, chờ chúng ta kiếm đủ tiền, tự mình mở một tử lâu là được. Hiện tại, ha ha, hiện tại...!”

Hiện tại là nghèo tay trắng, ngay cả ăn no cũng thành vấn đề, còn tiếp nhận tử lâu cái rắm gì.

Tiết Phá Dạ lơ dềnh, nắm vò rượu lên uống một ngụm nói: “Đệ đừng quản nhiều như vậy, ngày mai đưa ta đi là được”.

Tiêu Phẩm Thạch lúc này mới biết Tiết Phá Dạ nói là thật, nhú mào, “Đại ca, ta ngày mai còn phải...!” Tiết Phá Dạ đã ngắt lời nói: “Từ ngày mai, đệ không cần đi làm, chúng ta đi phát tài!” Thấy mọi người vẻ mặt kinh dị, Tiết Phá Dạ bỗng nhiên từ trong lòng lấy ra mấy tấm ngân phiếu đặt ở trên bàn.

Bọn nhỏ thật ra không hiểu cái gì, vẫn ăn thịt như cũ, Nguyệt Trúc cùng Phẩm Thạch nhìn thấy ngân phiếu, đều vạn phần kinh hãi, vô cùng khiếp sợ nhìn Tiết Phá Dạ.

“Nơi này tổng cộng có ba trăm bốn mươi lượng bạc, là tiền thưởng của mấy đại thiếu đầu heo, tuy nói không nhiều lắm, bất quá...!” Tiết Phá Dạ mỉm cười nói: “Lấy tử lâu nọ hẳn là không sai biệt lắm!”

Tiêu Phẩm Thạch cố gắng lắc lắc đầu, tỉnh táo lại, trầm mặc một lát, rồi nói: “Đại ca, tuy nói ở đây có hơn ba trăm lượng bạc, nhưng mà tử lâu nọ bố trí cực kỳ đẹp đẽ quý giá, nếu muốn lấy toàn bộ xuống, không có năm trăm lượng bạc sợ là không được”.

Tiết Phá Dạ cười thần bí, vuốt vuốt đầu một đứa nhỏ bên cạnh, thần nhiên nói: “Nói không chừng ông chủ nọ hai trăm lượng bạc liền nhượng cho chúng ta thì sao?”

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

6. Chương 6: Mềm Nắn Rắn Buông

Hôm sau ăn qua điểm tâm, Tiết Phá Dạ để lại cho Nguyệt Trúc mười lượng bạc, để nàng đi mua vài bộ quần áo mới cho bọn nhỏ, sau đó ở dưới Tiêu Phẩm Thạch dẫn dắt, đi tới thành nam.

Còn chưa đến gần, xa xa đã thấy tháp Hồng Nhạn cao ngất trong mây nọ, đó là một tòa bảo tháp tổng cộng có tầng, tầng tầng trùng điệp, cũng có lan can bên ngoài, bảo tháp đứng vững ở trong rừng cây xanh biếc, thoạt nhìn uy nghiêm mà trang trọng.

Bên này quả nhiên người không nhiều lắm, khá thưa thớt, so sánh cùng trong thành náo nhiệt vang trời, kém thật lớn.

“Đại ca, người xem, đó là tử lâu!” Tiêu Phẩm Thạch chỉ vào xa xa nói: “Đám người đòi nợ còn chưa có đi”.

Tiết Phá Dạ dọc theo ngón tay nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa, quả nhiên đứng sừng sững một tòa tử lâu cao lớn, tổng cộng có ba tầng, thoạt nhìn rất có khí thế, Tiết Phá Dạ trong lòng thầm kêu: “Hèn rồi, tử lâu như vậy, nếu đặt ở thời đại của ta, chỉ sợ cũng phải mấy trăm vạn”.

Bất quá khu vực này quả nhiên có chút hẻo lánh, tuy rằng trước tử lâu có một con đường bằng phẳng, nhưng mà người đi đường rất thưa thớt.

Tử lâu rõ lớn, lại có vẻ rất là lạnh lùng, bốn phía tử lâu có không ít người, chỉ cần có người tới gần, liền có người đi lên, hùng hổ đem người dọa đi, hiển nhiên chính là đám người đòi nợ.

Tiết Phá Dạ sờ sờ mũi, khoe miệng lộ ra nụ cười cổ quái, thở dài: “Quả nhiên là chỗ tốt, địa phương cũng thanh tịnh, ta là tìm được bảo bối rồi”.

Hai người bước nhanh đi tới trước tử lâu, thấy tám biển tử lâu đã bị lấy xuống, chỗ móc biển trống trơn, hơi có chút khó coi.

“Tiểu tử kia, làm gì?” Còn chưa tới trước cửa, hai hán tử tráng kiện đã hùng hổ đi lại đây quất: “Nơi này không buôn bán, đi mau đi mau!”

Tiêu Phẩm Thạch kể lể tai nói: “Đây là người chủ nợ muốn đến trông giữ, sợ ông chủ tử lâu chạy”.

Tiết Phá Dạ gật gật đầu, hướng hai người nợ mỉm cười ôm quyền: “Hai vị đại ca vất vả!”

Hai người nợ sững sốt một chút, thấy Tiết Phá Dạ thực giáng lễ phép, thanh âm cũng nhỏ xuống, một đại hán cao hơn nói: “Huynh đệ, cái tử lâu này không tiếp tục kinh doanh, không thể làm ăn, nếu muốn uống rượu, vậy mời đi đến nơi khác”.

Tiết Phá Dạ mỉm cười vuốt mũi: “Tiểu đệ cũng không phải lại đây uống rượu, ta muốn đi vào gặp ông chủ”.

Hai người đề phòng hẳn lên, những người khác tán ở bốn phía cũng đều chú ý động tĩnh bên này.

“Gặp ông chủ?” Đại hán nhíu mày nói: “Huynh đệ, không có đại sự gì, ta khuyên ngươi đừng nên gặp hắn, sớm rời khỏi thì tốt hơn. Tên nợ thiếu nợ không chịu trả, mọi người đều đang đợi bạc, nói không được, thì đem hắn đi gặp quan”.

Tiết Phá Dạ cười nhẹ, lơ đãng, bình tĩnh nói: “Tiểu đệ biết ông chủ này thiếu bạc của mọi người, cho nên lại đây vì mọi người giải quyết việc này”.

“Ồ?” Hai gã đại hán đều có chút kỳ quái, cẩn thận đánh giá Tiết Phá Dạ một phen, cũng là một người bình thường, thoạt nhìn sờ không ra mấy lượng bạc, làm sao mà giải quyết được? Đại hán lùn hơn có chút không tin, thử nói: “Giải quyết? Giải quyết hư thế nào? Ngươi có bạc?”

Tiết Phá Dạ cười hắc hắc, “Hai vị đại ca yên tâm để cho ta đi vào là được, mọi người nhiều người như vậy, chẳng lẽ sợ ta có thể đem hắn chạy đi sao. Ta đi vào cùng ông chủ nợ nói chuyện, tự nhiên đối với mọi người có lợi. Mọi người vây quanh hắn, hắn cũng không thể biến ra bạc, nhưng mọi người nếu để ta đi vào, nói không chừng thật có thể biến ra bạc”.

Hai gã đại hán nửa tin nửa ngờ, nhưng thấy Tiết Phá Dạ tràn đầy tự tin, cũng có chút do dự.

Tiêu Phẩm Thạch tiến lên nói: “Ta là hỏa kế Thiệu Ký mẽ hành, đây là đại ca của ta, hắn có chủ ý, các ngươi mau chút để cho chúng ta đi vào”.

Hai gã đại hán liếc nhau, rốt cuộc bĩu môi, ý bảo bọn họ đi vào.

Tiết Phá Dạ ôm quyền, dẫn đầu đi vào tử lâu.

Chỉ thấy đại đường lầu một cực kỳ rộng lớn. Đặt hơn mười cái bàn, bàn đều khá mới, tự nhiên là chưa dùng được bao lâu. Góc đông có cái quầy, một hỏa kế đang ở bên trong dựa bàn ngủ say, tiếng ngáy rất có lực đạo.

Trong phòng im ắng, phía sau có thang lầu, chế bằng gỗ lim, rất là bền chắc.

Tiết Phá Dạ cùng Tiêu Phẩm Thạch từ bên quầy đi qua, hỏa kế nợ thế mà không hề hay biết, vẫn ngáy động trời như cũ, trên mặt thế mà còn tràn đầy nụ cười dâm loạn, cũng không biết mơ thấy cái gì.

Bên cạnh quầy chính là thang lầu, hai người chậm rãi đi lên, đang đi đến giữa chừng, chợt nghe thấy mặt trên truyền đến thanh âm than thở, cũng có tiếng nữ nhân thương tâm khóc nỉ non.

Tiết Phá Dạ biết là ông chủ tử lâu ở trên đang buồn bực. Lên trên lầu, đập vào mắt là các nhà gian ở trên lầu, tổng cộng có tám gian, trang hoàng cũng rất là hoa lệ, cửa thang lầu cũng có bày hoa cỏ, khá là tươi mới.

Lầu hai có gian phòng nhỏ, một người trung niên chừng hơn bốn mươi tuổi áo đen vẻ mặt đang đau khổ, mặt đầy tiều tụy, bên cạnh có một phụ nhân chừng ba mươi tuổi đang thấp giọng nức nở.

Hai người này hiển nhiên đều đắm chìm ở trong buồn khổ, Tiết Phá Dạ cùng Tiêu Phẩm Thạch lại đây, hai người thể mà không hề phát hiện.

“Ông chủ Tổng!” Tiêu Phẩm Thạch trước đó có đưa gạo qua đây, biết tên họ ông chủ, ra tiếng kêu lên: “Đại ca của ta đến gặp người!”

Người áo đen thân hình chấn động, bị kinh hồn phi phách tán, không nghĩ đến bỗng nhiên có người lại đây, nhìn thấy là hai người Tiết Phá Dạ, mới đứng dậy, cảnh giác nói: “Các người là người nào? Cửa hàng nhà ai? Tôi nói rồi hiện tại trên người không bạc, đánh chết tôi cũng lấy không ra được”.

Tiêu Phẩm Thạch tiến lên ha ha cười nói: “Tôi là hỏa kế Thiệu Ký mẽ hành, trước đó thường xuyên đưa gạo tới cho ông, quên rồi sao?”

Ông chủ Tổng áo đen nghe nói như thế, vẻ mặt khấn trương ngược lại lỏng xuống, mềm nhũn ngồi xuống, rút chén trà, chính mình một ngụm uống cạn, thản nhiên nói: “Thiệu Ký mẽ hành? Tôi nhớ rồi, hình như thiếu của các người bốn mươi lượng bạc”.

Tiết Phá Dạ mỉm cười nói: “Ông chủ Tổng đừng hiểu lầm, chúng tôi cũng không phải là đến đòi nợ, là tới thay ông trả nợ”.

Ông chủ Tổng sững sốt, nhìn nhìn Tiết Phá Dạ, nhúu mày nói: “Người lời này có ý tứ gì? Thay ta trả nợ?” Cười khổ một tiếng: “Đến chế nhạo ta sao?” Tiết Phá Dạ lơ đãng nhìn nhìn, bốn phía, thở dài nói: “Tửu lâu tốt như vậy, đột nhiên không thể tiếp tục kinh doanh, thật sự là đáng tiếc!” Tựa như rất đau lòng lắc đầu.

Phụ nhân nợ thấy có người đến, đã muốn lảng tránh đi xuống.

“Ông chủ Tổng, tại hạ lần này lại đây, tuyệt đối không có ác ý, cũng tuyệt không dám chế nhạo ngài, quả thật là muốn lại đây vì ông chủ Tổng sắp xếp giải nạn!” Tiết Phá Dạ thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói: “Ta nghe nói hai ngày nữa mà ông còn chưa có bạc, chủ nợ này sẽ dỡ quán, tửu lâu đồ sộ như vậy hủy hoại chỉ trong chốc lát, ông không biết là đáng tiếc sao?”

Ông chủ Tổng cũng là thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Ta tiêu phí toàn bộ tích tụ, dựng nên cái tửu lâu này, vốn định coi đây là nghiệp, thật sự liệu không đến thế mà có hôm nay” Nhìn nhìn bốn phía, lộ ra vẻ lưu luyến.

“Hai vị mời ngồi!” Tổng ông chủ lúc này rất là bất lực, tuy nói đối với Tiết Phá Dạ còn có nghi ngờ, nhưng mà thái độ cũng đã tốt hơn không ít: “Phụ nhân, đưa trà!”

Tiết Phá Dạ cùng Tiêu Phẩm Thạch ngồi xuống ở bên bàn, thẳng nhập chủ đề: “Ông chủ Tổng có bán cái tửu lâu này không?”

“Bán tửu lâu?” Ông chủ Tổng có chút giật mình, sắc mặt có chút khó coi: “Các hạ lần này lại đây, chẳng lẽ là đánh chủ ý tửu lâu này, muốn mua nó?”

Tiết Phá Dạ gật đầu nói: “Tại hạ chính là ý tứ này”.

“Không bán!” Ông chủ Tổng rõ ràng cự tuyệt.

Tiết Phá Dạ cũng không vội, sờ sờ mũi, bình tĩnh nói: “Tổng ông chủ, lời này hay là nghĩ trước rồi nói sau”.

“Không cần suy nghĩ!” Tổng ông chủ sắc mặt có chút phát xanh, bỗng nhiên đứng lên, trực tiếp hạ lệnh trực khách: “Hai vị nếu không có chuyện gì khác, thì rời khỏi đi!”

Tiết Phá Dạ bất động thanh sắc, thản nhiên nói: “Ông chủ Tổng, tôi có chút kỳ quái, bên ngoài vây quanh không ít người, những người này đến đây để làm gì vậy?”

Tổng ông chủ thân mình mềm nhũn, lại ngồi xuống.

“Theo tôi được biết, ông chủ Tổng tuy rằng kinh doanh tửu lâu này bắt quá nửa năm, nhưng mà nợ cũng không ít, bước đầu phỏng chừng, thiếu bạc bên ngoài đại khái cũng phải bốn năm trăm lượng, đây chỉ là

tính sơ qua” Tiết Phá Dạ tựa như đối với bàn tay của mình thực cảm thấy hứng thú, nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt không nhìn ông chủ Tống mà nhìn lòng bàn tay của mình: “Bạc của ông lúc trước bát quả chỉ để đặt xuống tủ lâu, còn sau đó phí trang hoàng, dụng cụ, còn có tiền công hỏa kế, thuế từ quan phủ, những cái này đều là đi mượn nợ”.

Tống ông chủ đã đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt uể oải.

Tiết Phá Dạ liếc mắt nhìn một cái, khoe miệng lộ ra ý cười nhẹ nhàng, tiếp tục nói: “Nay ông đã là táng gia bại sản. Những người bên ngoài, người nào không phải như hổ rình mồi mà chăm chăm vào ông, đợi cho kỳ hạn mà bọn họ cho đến, những người đó sẽ như sói như hổ, điên cuồng mà vọt vào, đem tủ lâu của ông cắn xé thành tro bụi”.

Tống ông chủ sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên đã bị lời nói của Tiết Phá Dạ dọa, mồ hôi ướt đẫm, không tự chủ được hỏi: “Tôi, tôi nên làm cái gì bây giờ?”

Tiết Phá Dạ cười hắc hắc, thản nhiên nói: “Làm sao bây giờ? Dễ thôi, đem phiên toái này toàn bộ đều giao cho tôi, tôi đến thay ông gánh vác!”

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

7. Chương 7: Bán Lâu

“Cậu, cậu thay tôi gánh vác?” Ông chủ Tống nghi hoặc nói: “Cậu thay tôi gánh vác như thế nào?”

“Cũng là câu nói kia, đem tủ lâu sang lại cho tôi, toàn bộ mọi chuyện tôi đến gánh” Tiết Phá Dạ thanh âm trầm thấp: “Chính ông cũng biết, cái tủ lâu này chỉ còn lại có kỳ hạn hai ngày, ông hôm nay nếu không bán, đến lúc đó muốn bán cũng bán không được, vụ làm ăn này rất khó làm, có vết xe đổ của ông, trừ bỏ kẻ ngốc giống như tôi, chỉ sợ không ai dám tiếp!”

Ông chủ Tống thở dài, ngồi ở trên ghế trầm tư, phụ nhân nọ bỗng nhiên bùng nước trà lại đây, hiển nhiên nghe được lời nói vừa rồi, đem trà đưa cho hai người, sau đó rất là thương cảm nói: “Đương gia, ông, ông hay là bán lâu đi. Cái lâu này không bán, đám người kia nói không chừng sẽ chém chúng ta đó”.

Ông chủ Tống nhìn Tiết Phá Dạ, rốt cuộc nói: “Quý tính?”

“Tiết Phá Dạ!”

“Tiết huynh đệ, cậu chuẩn bị ra bao nhiêu bạc?” Ông chủ Tống rốt cuộc đã thỏa hiệp, ở dưới tình thế áp liệt như thế, hẳn có thể lựa chọn thực sự cũng không nhiều lắm.

Tiết Phá Dạ khẽ nhấp một ngụm nhỏ nước trà, thực thích ý: “Ông chủ Tống, tôi cũng muốn hỏi một chút, lúc trước ông là chi bao nhiêu bạc mới thành cái cửa hàng này?”

Ông chủ Tống do dự một chút, rồi nói: “Bảy trăm lượng!”

Tiết Phá Dạ cười nhẹ, cái rắm chó á, có thể nói ra bảy trăm lượng, như vậy kim ngạch chân thật tự nhiên càng thấp, nhưng ngoài mặt vẫn gật đầu nói: “Vây là dễ nói rồi” Dừng một chút, gần từng chữ nói: “Tôi ra hai trăm lượng!”

Ông chủ Tống bị dọa nhảy dựng, Tiêu Phẩm Thạch ở một bên cũng có chút khản trương, tuy nói cửa hàng này giá hiện nay rất thấp, nhưng mà một tòa tủ lâu lớn như vậy, hai trăm lượng bạc cũng thật sự là quá thấp.

Tiêu Phẩm Thạch miệng giật giật: “Đại ca, người...!”

Tiết Phá Dạ thản nhiên nói: “Ông chủ Tống nghe rõ đi, Tiết mỗ nguyện xuất ra hai trăm lượng bạc, lấy cái tủ lâu này của ông!”

Ông chủ Tống đầu lắc như trống bỏi, “Không được không được, hai trăm lượng bạc muốn lấy cái tủ lâu này của tôi, cái này ngay cả tiền thiếu nợ của tôi cũng không đủ trả, cậu là nói đùa chắc!”

“Ông xem tôi giống như nói đùa sao?” Tiết Phá Dạ nghiêm mặt nói: “Trước đó tôi nói rồi, chuyện của ông do tôi đến gánh, tiền ông thiếu bên ngoài tôi đến trả. Tôi cho ông hai trăm lượng bạc, tự ông suy nghĩ đi, tôi bảo đảm cho ông ra được tòa tử lâu này!”

Tiêu Phẩm Thạch hoảng sợ, xuất ra hai trăm lượng bạc, sau đó còn gánh trả nợ, cái này thêm vào là cỡ sáu bảy trăm lượng, đại ca nơi nào có nhiều bạc như vậy? Không lẽ đột nhiên phát bệnh hay sao?

Ông chủ Tổng hiển nhiên là động tâm, trên mặt nhin không được lộ ra sắc mặt vui mừng, nhưng vẫn nói: “Tiết... ông chủ Tiết, ta lúc trước vì lấy cái chỗ nào đã mất bảy trăm lượng, tiền nợ sau đó đều là để trang hoàng mua dụng cụ bàn ghế, tổng cộng cũng phải năm trăm lượng, thêm vào cũng là một ngàn hai trăm lượng, cái tử lâu này là giá trị một ngàn hai trăm lượng, cậu chỉ lấy ra hai trăm lượng, tựa như có chút không thể nào nói nổi!” Tuy nói Tiết Phá Dạ quần áo bình thường, nhưng mà khẩu khí khá lớn, ông chủ Tổng bắt đầu xưng hô hần là “ông chủ Tiết”.

“Kinh doanh không tốt, thiếu nợ đã lớn, ông chủ Tổng sẽ không đem cái này để tính ở trên đầu tôi chứ? Cái tử lâu này của ông thêm vào bàn ghế dụng cụ, tôi nhắm chừng cũng không có vượt quá bốn trăm lượng, vết xe đổ, mọi người đều biết, chỗ này lại là nơi khó làm ăn, ai còn dám lại đây tìm chết?” Tiết Phá Dạ cười âm hiểm nói: “Người phú quý có tiền, bọn họ tự nhiên sẽ tuyển chỗ phồn hoa, cái chỗ lạnh lùng heo lánh này, nhắm chừng cũng không có mấy người nghĩ tới?”

Ông chủ Tổng trong lòng trầm xuống, mồ hôi lạnh túa ra.

Thật ra hần cũng đã sớm tìm người bán tử lâu, nhưng nơi này làm ăn thật sự quá kém, không ai nguyện ý mua, cho dù có, thì đó cũng là những người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, ra bạc làm cho người ta hộc máu.

Tiết Phá Dạ hôm nay tuy nói chỉ nguyện ý xuất ra hai trăm lượng bạc, nhưng gánh cả tiền nợ, lại tương đương chi bảy trăm lượng, có thể nói ra giá cực cao.

Ông chủ Tổng trước đó đã là nản lòng thoái chí, tuy nói có tử lâu nơi tay, nhưng mà chủ nợ bức tới cửa, trên tay lại không có mấy lượng bạc, hỏa kế thật ra đã chạy hết, lúc trước chỉ mong có thể hoàn lại nợ nần, thoát thân mau chút là được, không thể tưởng được hôm nay thế mà đến một đại cứu tinh, còn có hy vọng có hai trăm lượng bạc rời khỏi, tinh thần đột nhiên đi lên, nhưng mặt ngoài còn hiện ra vẻ khó xử: “Cái này, ông chủ Tiết, cái tử lâu này là tâm huyết của tôi, nếu không phải gặp gian nan này, thật sự không đành lòng rời tay, nay cậu nếu thành tâm lấy nó, vậy cho tôi thêm chút nữa!”

Tiết Phá Dạ lạnh lùng cười: “Một trăm chín mươi lượng!”

“Cái gì?” Ông chủ Tổng không rõ.

“Ông còn kỳ kèo một lần, tôi liền giảm mười lượng, ha ha, Tiết mỗ đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, ông cũng đừng được một tác lại muốn tiến một thước!” Tiết Phá Dạ uống trà, vô cùng nhàn nhã.

“Không được, hai trăm lượng!”

“Một trăm tám mươi lượng!”

Ông chủ Tổng một thân mồ hôi lạnh, bà nội nó chứ, hai câu nói liền giảm hai mươi lượng, không thể lại tiếp tục xuống, vỗ bàn nói: “Thành giao, lập làm chứng, hiện ngân một trăm tám mươi lượng, cộng thêm thay tôi hoàn lại bốn trăm tám mươi sáu lượng bạc, cái tử lâu này chính là của cậu!”

Tiết Phá Dạ chậm rãi đứng lên, mỉm cười nói: “Ông chủ Tổng thống khoái, nếu không ngại, chúng ta hiện tại liền lập giao dịch!”

Lập tức hai bên liền lập chứng từ, thư “Nay Tổng Thiển cùng Tiết Phá Dạ lập ước định, Tiết Phá Dạ trả bạc một trăm tám mươi lượng, cùng thay Tổng Thiển hoàn lại bốn trăm tám mươi sáu lượng bạc thiếu nợ, tổng cộng sáu trăm sáu mươi sáu lượng, đổi lại một gian tử lâu danh nghĩa Tổng Thiển, hai bên viết giấy này làm bằng, sinh tử không hối!” Ghi thành hai bản, hai người đều ấn dấu tay xuống.

Tiêu Phẩm Thạch ở một bên nhìn vừa vui mừng mà cũng vừa lo lắng.

Không thể tưởng được tửu lâu thực lấy xuống như vậy, giống như là nằm mơ, suốt ngày bồn ba vì miếng ăn, chưa từng nghĩ tới có ngày hôm nay. Nhưng lại rất là lo lắng, ở bên ngoài còn nợ hơn bốn trăm lượng bạc, nơi nào có tiền hoàn lại? Tiết đại ca sẽ không là nhất thời xúc động, ý nghĩ nóng lên mà lấy tửu lâu này chứ? Chuyện sau này sẽ rất là phiền toái.

Chứng từ ký xong, Tiết Phá Dạ đang muốn xuất ra ngân phiếu, ông chủ Tống vội nói: “Đừng nóng vội đừng nóng vội, ông chủ Tiết, bạc không cần nóng vội đưa ta, chuyện cứ từ từ!”

Tiết Phá Dạ nhíu mày hỏi: “Ông chủ Tống hay là muốn thay đổi?”

Tống Thiển vội vàng lắc đầu cười nói: “Tiết ông chủ hiểu lầm, giấy trắng mực đen, Tống mỗ cho dù không có đứa, cũng sẽ không đổi ý!”

“Vậy vì sao phải từ từ?” Tiết Phá Dạ cũng có chút kỳ quái.

Tống Thiển trên mặt xẹt qua một tia giảo hoạt, chậm rãi đi tới bên cạnh cửa sổ, lẳng lặng dùng xuống phía dưới, nơi đó đang có mấy bóng người đi qua lại, nhẹ giọng nói: “Chờ cậu đưa tôi đi ra ngoài, cậu mới đem bạc đưa cho tôi, tôi cũng đem phòng khế đưa cho cậu”.

Tiết Phá Dạ lập tức rõ ràng, người này hiển nhiên là sợ sau khi giao ra phòng khế, thì những người đòi nợ này vẫn đem nợ nần tính ở trên đầu hắn, đến lúc đó Tiết Phá Dạ nếu không trả lại phòng khế, vậy là mất nhiều hơn được.

Tiết Phá Dạ ha ha cười vài tiếng, cất cao giọng nói: “Ông chủ Tống, Tiết mỗ nếu đã nói đưa ông đi ra ngoài, tự nhiên sẽ để ông đường đường chính chính rời khỏi, không cần lén lút. Ông ra mặt nói, để cho chủ nợ hiện tại toàn bộ đến đây, chúng ta ba mặt đối diện, đem chuyện nói ra rõ ràng”.

Tống Thiển trên mặt lộ ra vẻ khẩn trương, thanh âm có chút mềm nhũn: “Để cho... để cho bọn họ lại đây?”

Tiết Phá Dạ gật gật đầu, thoát nhìn thực nhẹ nhàng: “Nếu tôi đã thay ông hoàn lại tiền thiếu nợ, ông cũng phải giáp mặt cùng bọn họ nói cho rõ ràng, tôi cũng có thể nhận thức chủ nợ của mình!”

Tống Thiển do dự một chút, gật đầu nói: “Cậu đợi một chút!” Rồi nhanh nhẹn đi xuống lầu.

Một lát, chợt nghe phía dưới Tống Thiển cao giọng nói: “Đem chuông quây của các người đều kêu đến đây, bảo bọn họ lại đây lấy bạc!”

P phía dưới vang lên một trận ồn ào, nghe được tiếng thang lầu cọt kẹt, Tống Thiển đã trở lên, có chút khẩn trương nói: “Đã nói cùng bọn họ, hắn là sẽ không chờ lâu! Trời đã chính Ngọ, ông chủ Tiết cùng vị huynh đệ này ngồi xuống, tôi cùng nội nhân đi làm vài món, giữa trưa uống vài chén!” Phiền toái tựa như đã được giải quyết, Tống Thiển hơi có chút hưng phấn.

Tiết Phá Dạ thừa cơ tuần tra tửu lâu, phát hiện mặt sau tửu lâu còn có một cái sân, bên trái có giếng nước, bên giếng nước là cái nhà bếp lớn, bên phải có một loạt phòng ở, đại khái có năm sáu gian, như là nơi ở lại.

Trong viện có một cây đại thụ, thân cây cực thô, cành lá khá dày, dưới tàng cây thật ra khá mát.

Giữa trưa mấy người liền cùng một chỗ dùng cơm, thức ăn mặc dù không nhiều lắm, nhưng rất là ngon miệng, Tiêu Phẩm Thạch ăn ngon, vô cùng thích ý, Tiết Phá Dạ chỉ cùng Tống Thiển nói chút đề tài linh tinh, đơn giản cảm thán làm ăn khó khăn mà thôi, một khi nói đến chỗ mất cảm, hai người đều cười hiểu ý, đành chỉ đề tài.

Vừa mới dùng qua cơm trưa, chợt nghe trên đường lớn bên ngoài tửu lâu truyền đến tiếng ngựa hí, thanh âm to rõ, vang vọng bốn phía.

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

8. Chương 8: Trả Nợ

Người đầu tiên tới là ông chủ Hồ Trang Hoàng hành, cưỡi con ngựa cao to, uy phong lẫm lẫm, người vừa vào tiệm, lập tức kêu lớn: “Tống Thiển, nghe nói bạc đã chuẩn bị tốt rồi? Thật là tốt, thừa lúc bọn họ còn chưa lại đây, trước đem một trăm tám mươi lượng trả lại cho tôi”.

Tống Thiển tuy nói cùng Tiết Phá Dạ đặt thành hiệp nghị, nhưng vẫn phần xấu hổ tiến lên, cười bồi nói: “Ông chủ Hồ mời ngồi, trước uống chén trà, chúng ta từ từ nói”.

Hồ ông chủ liếc mắt xem thường, hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói: “Lúc trước tìm tới chỗ chúng tôi, khi đó là chỉ đông về tây, ông chủ Tống cũng thật là uy phong, nay lại hạ thấp như vậy, tôi cũng có chút nhận không nổi”.

Tống Thiển ho khan vài tiếng, ngượng ngừng nở nụ cười, cơ nhục trên mặt run rẩy hẳn lên.

Tiết Phá Dạ thờ ơ lạnh nhạt, cũng không nói chuyện, ông chủ Hồ tự nhiên cũng không để mắt tới Tiết Phá Dạ, chỉ lạnh lùng nhìn Tống Thiển: “Ông cho người tìm tôi lại đây, chắc là bạc đã chuẩn bị tốt rồi, lời vô nghĩa chúng ta cũng không cần nói, lấy bạc, tôi chạy lấy người” Nói xong, bàn tay đã đưa tới trước mặt Tống Thiển.

Tống Thiển rất là xấu hổ, quay đầu nhìn nhìn Tiết Phá Dạ thần sắc bình tĩnh.

Tiết Phá Dạ ho khan một tiếng, bước tới hai bước, mỉm cười nói: “Ông chủ Hồ đừng nóng lòng, bạc tự nhiên sẽ không thiếu, chờ toàn bộ chủ nợ đều đến đây, tại hạ tự nhiên sẽ cho mọi người một câu trả lời!”

Hồ ông chủ liếc mắt nhìn hắn, thấy là một người trẻ tuổi khuôn mặt thanh tú, thân hình cao lớn, quần áo cũng thực bình thường, khinh thường nói: “Cậu là thứ gì? Cậu trả lời cái gì? Việc này cùng cậu có quan hệ gì?”

Tiết Phá Dạ không kiêu không nịnh cười nói: “Tại hạ tuy rằng không có thân phận gì, nhưng tư cách nói chuyện cùng ông chủ Hồ thật ra là có. Ông chủ Hồ cũng đừng vội vã kêu la, đợi cho chủ nợ đều đến đông đủ, tại hạ tự nhiên có chuyện nói. Mặt khác tôi muốn nói cho ông chủ Hồ, tại hạ không thích cách xưng hô như vậy, tại hạ là một nam nhân đường đường chính chính, có lý tưởng có khát vọng!”

Ông chủ Hồ sững sốt, tiểu tử này nói chuyện cũng thật trâu bò, hừ lạnh một tiếng, không thèm nói nữa.

Chuyện lấy tiền, không ai nguyện ý lạc hậu, chỉ qua hơn nửa canh giờ, hơn mười nhà chủ nợ đều tới cửa, đều dẫn theo người hầu, hô hô hét hét, vô cùng kiêu ngạo.

Tiết Phá Dạ thở dài, bọn người kia ở lúc Tống Thiển vừa khai trương chỉ sợ là sẽ có một bộ sắc mặt khác, thật sự là nhân tình ấm lạnh, lòng người dễ thay đổi.

Tống Thiển ở dưới những đôi mắt như muốn ăn thịt người nhìn chăm chú, chỉ có thể gọi hỏa kế đang ngủ ở quầy châm trà châm nước, thực ân cần.

Tiết Phá Dạ đã biết, hỏa kế này là cháu ngoại trai của Tống Thiển, kêu La Đại Xuân, người thật ra thực chịu khó, chỉ đầu óc có chút vấn đề, nói cách khác, chính là đầu óc có bệnh, cứ một thời gian liền phát tác một trận. Cha mẹ La Đại Xuân đều đã mất, sau lại đi theo cậu Tống Thiển làm một ít mua bán, nửa năm trước Tống Thiển quyết tâm mua cái tửu lâu này, cũng liền đi theo làm hỏa kế ở tửu lâu.

“Họ Tống, bạc chuẩn bị chưa? Mọi người cũng đều đã đến, đem bạc lấy ra, phát xong chúng tôi còn trở về làm việc!”

“Sớm lấy ra cho nhanh, không nên bày trò nữa!”

“Mau chút mau chút, bớt nói nhảm đi, lấy bạc ra!”

Đại sảnh nhốn nháo, mọi người cao giọng quát to, rất là hỗn loạn.

Tống Thiển đang muốn nói chuyện, Tiết Phá Dạ đã ý bảo Tiêu Phẩm Thạch kêu lên: “Mọi người yên lặng một chút, yên lặng một chút!”

Chợt nghe một chủ nợ ngạc nhiên nói: “Ồ, Phẩm Thạch, ngươi sao lại ở trong này?”

Tiêu Phẩm Thạch đối với người nợ cười nói: “Ông chủ Thiệu, tôi về sau sẽ không đi làm ở mẽ hành nữa, lúc trước đa tạ ông chiếu cố!”

Tiết Phá Dạ rõ ràng người nợ là ông chủ Thiệu Ký mẽ hành, cũng chính là ông chủ mà Tiêu Phẩm Thạch trước đó đi làm.

Tiêu Phẩm Thạch vừa hô, mọi người cũng đều tĩnh xuống.

Tổng Thiển lúc này mới có chút xấu hổ hướng về phía mọi người ôm quyền, quay đầu chỉ chỉ Tiết Phá Dạ nói: “Các vị, đây là Tiết Phá Dạ ông chủ Tiết, hôm nay là hân mời các vị tới đây”.

Mọi người nhìn Tiết Phá Dạ, liền có người kêu lên: “Hắn gọi chúng ta tới làm cái gì? Cái khác chúng tôi cũng không quản được, hỏa kế trở về nói, là ông bảo chúng tôi tới lấy bạc, lời vô nghĩa cũng không cần nói nhiều, lấy bạc mau chút”.

Tiết Phá Dạ tiến lên trên một cái ghế dựa lớn ngồi xuống, đưa chân bắt chéo, nhìn mọi người chung quanh, khóe miệng hiện lên ý cười quỷ dị, một bộ dáng sâu xa khó dò.

Tất cả mọi người lấp bắp kinh hãi, không thể tưởng được người trẻ tuổi quần áo bình thường này lại kiêu ngạo như thế, có chút chủ nợ liền muốn làm khó dễ, nhưng nghĩ tiểu tử này lai lịch không rõ, ở trước mặt nhiều ông chủ chương quầy như vậy cũng không chút nào nao núng, nói không chừng có chút hậu trường, tạm thời đều kiềm chế.

Tiết Phá Dạ nhìn thấy mọi người hoặc kinh hoặc giận, vẻ mặt khác nhau, cười nhẹ, không cho là đúng, nói thẳng: “Các vị, cái tửu lâu này hiện tại là của Tiết mỗ, tất cả mọi chuyện của tửu lâu đều từ Tiết Phá Dạ tôi gánh vác, về phần bạc mà ông chủ Tổng thiếu, tự nhiên đều từ tôi đến hoàn lại!”

Tổng Thiển nghe xong, nhẹ nhàng thở ra, vẻ mặt thoải mái không ít.

Các chủ nợ trợn mắt cứng lưỡi, đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái, sau một lúc lâu mới có người thử nói: “Cậu nói cậu trả bạc? Tôi không có nghe nhầm chứ?”

“Không có!” Tiết Phá Dạ rõ ràng nói: “Ông chủ Tổng tổng cộng thiếu bốn trăm tám mươi sáu lượng bạc, cái này đều do tôi đến gánh vác”.

Tổng Thiển vội nói: “Các vị chương quầy, ông chủ Tiết quả thật đã từ trong tay tôi mua cái tửu lâu này, cũng hứa hẹn thay tôi trả nợ cho các vị, mọi người về sau tìm hắn!”

Đã có một người trầm giọng nói: “Về sau? Không có về sau, Tiết... ông chủ Tiết nếu nguyện ý thay Tổng Thiển trả nợ, chúng tôi cũng không nói cái gì, hiện tại xuất bạc ra, trả cho mọi người, chỉ cần trả bạc cho mọi người, chúng tôi cũng mặc kệ là Tổng Thiển hay là Tiết... ông chủ Tiết trả!”

Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức được mọi người phụ họa.

Tiết Phá Dạ vuốt mũi, rung đùi, thản nhiên nói: “Các người hiện tại đều muốn nhận bạc?”

“Đương nhiên, mau lấy bạc ra. Lấy không ra bạc, chúng sẽ đập cái tửu lâu này!”

Tiết Phá Dạ cười lạnh nói: “Đập tửu lâu? Thực tốt, các người mau đập. Lão tử hiện tại thiếu của các người gần năm trăm lượng bạc, cái tửu lâu này bàn ghế cộng lại cũng bất quá hơn trăm lượng bạc, các người nếu không muốn lấy bạc về, thì cứ đập là được. Đập thứ nào, lão tử lên nha môn đệ đơn kiện, các người đập bao nhiêu, cứ bồi thường gấp mười cho tôi là được”.

Mọi người sững sốt một chút, nhưng nháy mắt đều khinh bỉ hắn lên, đêch, tiểu tử này bắt đầu chơi trò vô lại đây!

Ông chủ Thiệu Mễ hành ho khan một tiếng, chậm rãi nói: “Ông chủ Tiết lời này nói cũng không dễ nghe, thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa, cậu nếu gánh lấy trách nhiệm, nên trả nợ cho mọi người, hắn tử làm việc rõ ràng lưu loát, cũng không cần dùng những thủ đoạn nhỏ này!”

Tiết Phá Dạ ha ha cười nói: “Ông chủ Thiệu cũng đừng vẽ đường cho tôi, Tiết mỗ cũng không đi được” Dừng một chút, bỗng nhiên nhìn thẳng ông chủ Thiệu, nghiêm mặt nói: “Ông chủ Thiệu, Tiết mỗ có một đề nghị, đối với ông đối với tôi đều có ưu việt, không biết có nguyện ý nghe hay không!”

Ông chủ Thiệu thấy Tiết Phá Dạ mới vừa rồi vẻ mặt tàn bạo khinh thường sắc mặt bỗng nhiên ác liệt hẳn lên, thật ra có chút kỳ quái, nghe hắn nói như vậy, nhíu mày nói: “Ông chủ Tiết muốn nói cái gì?”

Tiết Phá Dạ lại cười nói: “Ông chủ Thiệu, nhớ không lầm nói, tôi hắn là thiếu của ông bốn mươi lượng bạc, có đúng hay không?”

Ông chủ Thiệu gật đầu nói: “Không sai, vốn là bốn mươi lượng hai tiền, hai tiền nợ liền miễn đi”.

“Ông chủ Thiệu cũng là hào phóng, hắc hắc, ông chủ Thiệu, cửa hàng của ông một ngày có thể thu bao nhiêu bạc?” Tiết Phá Dạ vuốt mũi hỏi.

Thiệu ông chủ trầm mặc một lát, cũng không có trả lời, đây là cơ mật buôn bán, tự nhiên sẽ không dễ dàng để lộ.

Tiết Phá Dạ chớp mắt, thần nhiên nói: “Ông chủ Thiệu không nói, Tiết mỗ trong lòng cũng có tính toán, tiệm gạo của ông chủ Thiệu cũng không tính lãi ớn, một tháng thu vào cũng tầm trăm lượng bạc” Liếc mắt nhìn mọi người chung quanh một cái, thần nhiên nói: “Cái này còn chưa có tính tiền công hỏa kể ở bên trong. Ông chủ Thiệu, ta hiện tại cho ông kiểm một cái tiện nghi lớn, số bạc này của ông nếu là dung cho tôi ba tháng, ba tháng sau, ta không những hoàn lại cho ông bốn mươi lượng bạc, còn thêm cho ông mười lượng bạc, ông thấy thế nào?”

Ông chủ Thiệu chấn động, mười lượng bạc cũng không phải là con số nhỏ, nợ bên ngoài bốn mươi lượng, ba tháng sau biến thành năm mươi lượng, cái này so với đòi tiền còn lợi hại hơn.

Mọi người đều ngẩn ra, hết sức kinh ngạc.

“Ông chủ Tiết, ông, ông không nói đùa chứ?” Ông chủ Thiệu chớp chớp đôi mắt, hoài nghi hỏi.

Ông chủ Tống phía sau Tiết Phá Dạ mồ hôi lạnh túa ra, thì ra cái ông chủ Tiết này là thay mình trả nợ như vậy, tay không bắt cọp, vẫn là thiếu xuổng. Bất quá mặc kệ Tiết Phá Dạ chơi như thế nào, chỉ cần thực đem số nợ này tiếp nhận xuổng, mình tránh ở một bên không can hệ, tùy tiện hấn làm thế nào cũng đều được.

Tiêu Phẩm Thạch cũng ướm dẫm mồ hôi, đại ca thật sự rất là trâu bò, nợ càng thêm nợ, cái này không phải là tự tìm đường chết sao?

Tiết Phá Dạ một bộ dáng dào dạt đắc ý, vô cùng nhàn nhã, “là nói đùa? Không, Tiết mỗ cũng không nguyện ý nói đùa. Ông chủ Thiệu, tôi là người nói là làm, ông nếu đáp ứng, chúng ta viết giấy xuổng, đến lúc đó nếu thực hiện không được, Tiết mỗ không cần các vị bắt, chính mình đi gặp quan vào tù là được!”

Chợt nghe ông chủ Hồ ở bên cười lạnh nói: “Ông chủ Tiết không phải là dùng kế hoãn binh chứ? Chúng tôi cũng không có chơi trò đó đâu”.

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

9. Chương 9: Lấy Lợi Kéo Dài Nợ

Tiết Phá Dạ liếc mắt nhìn ông chủ Hồ, không cho là đúng, cười nói: “Kế hoãn binh? Không cần thiết. Ông chủ Hồ, thiếu ông một trăm tám mươi lượng, nếu là ông dung ba tháng, tại hạ cả vốn lẫn lãi trả ông hai trăm lượng!” Từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu rung lên, lập tức nhét trở lại trong lòng, thần nhiên nói: “Cũng đừng nói tôi không có bạc, muốn bạc mà nói, vậy ai chịu dung cho tôi ba tháng, một trong vòng trăm lượng, tại hạ sẽ trả thêm mười lượng, ngoài trăm lượng, sẽ trả thêm hai mươi lượng, đây chính là bánh từ trên trời rơi xuổng, mọi người tự mình tính toán đi!”

Mọi người thấy Tiết Phá Dạ thực xuất ra một xấp ngân phiếu rung lên, đều có chút chấn động, như thể xem ra, cái ông chủ Tiết này cũng thực sự có năng lực hoàn lại nợ.

Ông chủ Hồ nghe nói có thể thêm hai mươi lượng, mí mắt nhảy lên, cái này đối với hấn quả thật có lực hấp dẫn rất lớn.

“Ông chủ Tiết, ông đưa bạc không công như vậy, mục đích là ở đâu? Cũng đừng xem chúng tôi là con nít mà qua mặt nha” Một người đưa ra nghi ngờ.

Tiết Phá Dạ lạnh nhạt nói: “Mục đích rất đơn giản, Tiết mỗ nếu đã tiếp nhận cửa hàng, chỉ muốn làm lớn làm mạnh, đỉnh đầu bạc nhiều chút, chuyện tự nhiên làm thuận chút!”

Người nợ có chút khinh thường nói: “Nói là nói như vậy, nhưng cũng đừng biến thành giống như Tống... Hắc hắc, giống như ông chủ Tống mất cả vốn gốc, đến lúc đó có thể còn bạc trả lại cho chúng tôi không!”

Tiết Phá Dạ trừng mắt nhìn người nợ, âm thanh lạnh lùng nói: “Thiếu ông bao nhiêu?”

“Không nhiều lắm, cũng chỉ hai mươi lượng!” Người nợ sững sốt, trả lời.

Tiết Phá Dạ cười lạnh một tiếng, từ trong lòng lấy ra một tấm ngân phiếu hai mươi lượng, ném qua, hừ lạnh nói: “Cũng đừng nghĩ Tiết mỗ là kéo dài thời gian, ông nếu không muốn kiếm thêm mười lượng bạc, vậy tôi cũng không miễn cưỡng, cầm lại hai mươi lượng bạc của ông là được!”

Người nợ nhặt lên ngân phiếu, có chút xấu hổ, trong lòng mơ hồ dâng lên cảm giác mất mát.

Mọi người thấy Tiết Phá Dạ cấp bạc thống khoái như thế, cũng yên tĩnh xuống.

Tiết Phá Dạ nhìn ra tâm tư của mọi người, tiếp tục nói: “Các vị đều là người cùng tửu lâu hợp tác từ trước, tôi nghĩ, mọi người về sau còn có thể hợp tác, tửu lâu sau khi khai trương, vẫn cần không ít thứ, mọi người vẫn có thể làm ăn”.

Tiêu Phẩm Thạch ở một bên nghe đến sững sốt, không thể tưởng được đại ca miệng lưỡi lưu loát, sắc bén như thế, ngày thường như thế nào cũng nhìn không ra, trong lòng rất là bội phục.

Tống Thiển thấy mọi người bị Tiết Phá Dạ nói hai ba câu liền tan biến khí diễm kiêu ngạo phía trước, cũng rất là khâm phục.

Ông chủ Thiệu Mễ hành rút cuộc nói: “Ông chủ Tiết, ông, hắc hắc, ông nói là thật?”

Tiết Phá Dạ biết ông chủ Thiệu tâm ý đã động, thế giới này ích lợi vĩnh viễn có thể thay đổi thái độ con người, mỉm cười nói: “Ông chủ Thiệu nếu muốn hỏi bạc, tôi hiện tại là có thể cho ông!” Nói xong, lam ra bộ dáng muốn móc ra ngân phiếu, ông chủ Thiệu vội vàng cười bồi nói: “Ông chủ Tiết hiểu lầm rồi!” Cẩn rằng một cái nói: “Ông chủ Tiết, Phẩm Thạch cũng từng là hỏa kế trong tiệm của tôi, nói cái gì cũng là người trong nhà, ông đã nói ba tháng, tôi liền cho ông ba tháng!”

Tiết Phá Dạ khoe miệng lộ ra nụ cười, xem ra có đôi khi chuyện thực rất đơn giản, cũng không phức tạp giống như tưởng tượng.

Ích lợi, ích lợi vĩnh viễn là công cụ tốt nhất.

Ông chủ Thiệu vừa nói ra, tất cả mọi người bắt đầu buông lỏng, một người có chút ngượng ngùng nói: “Ông chủ Tiết, quý... quý lâu chỉ thiếu tôi tám lượng bạc, tôi đây ba tháng sau, hắc hắc...!” Thật sự ngượng ngùng không nói tiếp.

Tiết Phá Dạ vung tay lên, vô cùng tiêu sái: “Chúc mừng ông, ba tháng, liền biến thành mười tám lượng!”

Người nợ vô cùng hưng phấn, thanh âm nâng lên: “Ông chủ Tiết, chú ý, tốt, tôi ba tháng sau lại đến bái phỏng!” Mặt mày đầy vẻ vui mừng, thật sự là kiếm được tiện nghi bằng trời.

Tiêu Phẩm Thạch kẻ lỗ tai nói: “Đại ca, huynh, như vậy... như vậy được không? Chúng ta nơi nào có nhiều bạc như vậy!”

Tiết Phá Dạ mỉm cười quay đầu kẻ lỗ tai thấp giọng nói: “Có đôi khi ta thích đánh bạc!”

Có người mở đầu, những người khác thấy có tiện nghi lớn có thể kiếm, đều đều tỏ thái độ, ông chủ thu hai mươi lượng bạc nợ hối hận không thôi, vô cùng xấu hổ.

Tống Thiển thật sự không thể tưởng được lại là loại kết quả này, quả nhiên là mở rộng tầm mắt, đối với Tiết Phá Dạ thần phục không thôi.

Lập tức tất cả mọi người xuất ra giấy nợ, dựa theo số lượng trên giấy nợ, ngoài trăm lượng thêm hai mươi lượng, dưới thì thêm mười lượng, một lần nữa viết lại giấy nợ.

Tuy nói mọi người trong lòng còn có chút không yên, nhưng mà có một cái tửu lâu to đùng ở đây, đến lúc đó Tiết Phá Dạ cho dù chạy, cái lâu này ít nhiều cũng có thể bán được, mọi người cũng có thể thu chút tiền vốn.

Tuy nói có chút phiêu lưu, nhưng ở đây đều là thương nhân, thương nhân là ở trong phiêu lưu mà cầu phú quý.

Mọi người ở trong không khí hài hòa thân mật ký giao kèo mới, toàn bộ đều vui vẻ.

“Ông chủ Tống, hiện tại có thể giao dịch đi!” Tiết Phá Dạ đem Tống Thiển kéo sang một bên, lại cười nói: “Cục diện rối rắm của ông tôi đã tiếp xong rồi!”

Tống Thiển ngượng ngừng cười cười, miệng mấp máy, muốn nói lại thôi.

Tiết Phá Dạ tựa như rõ ràng cái gì, khoe miệng hiện ra nụ cười quỷ dị, chăm chú nhìn Tống Thiển: “Ông chủ Tống, có cái gì ông cứ nói. Hiện tại chúng ta coi như là bằng hữu, tiểu đệ có thể giúp đỡ, tự nhiên là cứ nói”.

Tống Thiển có chút a dua cười cười, rốt cuộc nói: “Ông chủ Tiết, nếu có thể, một trăm tám mươi lượng bạc này của tôi cậu cũng có thể hoãn lại. Cậu hiện tại nhu cầu cấp bách cần bạc quay vòng, lại giúp tôi giải đại vây, tôi tự nhiên không thể vào lúc này cầm bạc đi”.

Tiết Phá Dạ thấy hắn vẻn mông, là đã biết xón phân gì, hiển nhiên là đồ mắt thấy chủ nợ nhận được ưu việt từ trên trời rơi xuống, cho nên cũng muốn phân một ly canh, rõ ràng nói: “Ông chủ Tống có ý trợ tôi, Tiết mỗ đương nhiên cầu còn không được. Ông có tình như thế, tôi tự nhiên không thể vô nghĩa, cái này bạc tôi mượn ba tháng, ba tháng sau, ta trả ông hai trăm lượng!”

Tống Thiển giả ý khách khí nói: “Ài, không cần không cần, ông chủ Tiết thật sự là, ài, cậu... cậu thật sự là khách khí, vậy... vậy đa tạ!” Dừng một chút, lại nói: “Ông chủ Tiết, tôi còn có một chuyện muốn nhờ, không biết...!”

Tiết Phá Dạ sang khoái nói: “Cứ nói đừng ngại, chỉ cần Tiết mỗ có thể làm, tự nhiên hết sức!”

Tống Thiển hắc hắc cười nói: “Ông chủ Tiết, nay cái tửu lâu này là của ngài, ngài từ nay về sau đó là ông chủ tửu lâu. Nếu, hắc hắc, ông chủ Tiết khai trương đại cát, không biết có dùng người hay không, nếu có thể, tôi...!”

Tiết Phá Dạ lập tức rõ ràng, lại cười nói: “Ông chủ Tống là muốn lưu lại giúp tôi?”

Tống Thiển trên mặt hơi hơi nóng lên, có chút thẹn thùng: “Không biết ông chủ Tiết có cho cơ hội hay không?”

Tiết Phá Dạ do dự một chút, mặt giãn ra cười nói: “Cậu còn không được, cậu còn không được, ông chủ Tống nâng đỡ như thế, Tiết mỗ vô cùng cảm kích, chỉ ủy khuất ông chủ Tống!” Trong lòng thầm nghĩ: “Người này khẳng định là lo lắng, sợ ta sau khi lỗ vốn thì không trả hắn hai trăm lượng bạc, cho nên ở tại chỗ này giám thị. Bất quá cũng tốt, lão tử đối với cái nghề này còn không quá quen thuộc, có người này hiệp trợ, hẳn là tránh khỏi không ít phiền toái!”

Thấy Tiết Phá Dạ đáp ứng, Tống Thiển che dấu không được hưng phấn, liền thanh nói: “Đa tạ đa tạ, ông chủ Tiết về sau cũng không muốn gọi tôi là ông chủ, hổ thẹn hổ thẹn, về sau gọi tôi lão Tống là được!”

Tiết Phá Dạ gật đầu nói: “Tốt. Như vậy, về sau ông chính là nhị chương quầy tửu lâu, ngày thường việc vặt cũng phải làm phiền ông!”

Tống Thiển cảm kích nói: “Ông chủ Tiết nhân nghĩa, lão Tống nhất định không phụ nhờ vả” Nói tới đây, từ trong lòng lấy ra một trang giấy giao cho Tiết Phá Dạ, Tiết Phá Dạ tiếp nhận nhìn nhìn, đúng là phòng khế, vui vẻ nhận lấy.

Tiêu Phẩm Thạch sau khi đem các chương quầy tiền bước, cũng nhích lại gần, hưng phấn nói: “Đại ca, huynh thật sự là lợi hại, ta lúc trước còn lo lắng huynh giải này như thế nào đây!”

“Chút chuyện nhỏ này làm không được, thì làm sao mà làm đại sự!” Tiết Phá Dạ vuốt mũi nói: “Chúng ta là muốn phát đại tài!”

Tiêu Phẩm Thạch thật sự hưng phấn, nhìn tửu lâu to như vậy, che dấu không được sắc mặt vui mừng.

“Đúng rồi, lão Tống, mấy gian phòng ở hậu viện có phải có thể cho người ở hay không?” Tiết Phá Dạ đột nhiên hỏi.

Tống Thiển vội kính cẩn nói: “Hậu viện tổng cộng có sáu gian phòng ở, mỗi gian đều bố trí thỏa đáng, đều có thể ở” Có chút xấu hổ nói: “Lúc khai trương, ta nghĩ làm ăn tốt, thuê không ít hỏa kế, bọn họ đều ở tại nơi đó!”

Tiết Phá Dạ cười nhẹ, phân phó nói: “Lão tống, mặt sau năm gian trước, một gian vợ chồng ông ở, một gian tôi cùng Phẩm Thạch ở, hai gian cho mấy đứa nhỏ ở, còn một gian để muối muối tôi ở!” Dừng một chút, nói: “Một gian cuối cùng lưu cho cháu ngoại trai Đại Xuân của ông ở đi!”

Tống Thiển sửng sốt: “Đứa nhỏ? Muối muối?” Lại nói: “Đại Xuân ngủ đại đường, có thể trông quán!”

Tiết Phá Dạ cũng không nói nhiều, vỗ vỗ đầu vai Tống Thiển: “Làm phiền!” Chuyển hướng Tiêu Phẩm Thạch: “Đệ đi tiếp Nguyệt Trúc cùng mấy đứa nhỏ lại đây, từ nay về sau, chúng ta có nhà chân chính”.

Tiêu Phẩm Thạch dị thường kích động, dùng sức gật gật đầu, muốn chạy đi, Tiết Phá Dạ gọi lại, xuất ra một chút bạc vụn giao cho Tiêu Phẩm Thạch, phân phó nói: “Tiền này là để mướn xe!”

Tiêu Phẩm Thạch thấy Tiết Phá Dạ suy nghĩ chu đáo như thế, lại cảm động.

Thấy Tiêu Phẩm Thạch đi xa, Tiết Phá Dạ mới ới kéo Tống Thiển ngồi xuống ở bên bàn, mỉm cười nói: “Lão Tống, từ lâu muốn khai trương, không có đầu bếp không thể được. Ông ngắm lại, có đầu bếp nào tốt có thể mời đến hay không?”

Tống Thiển lập tức nói: “Lúc trước đầu bếp tôi dùng cũng rất là không tệ, làm ra thức ăn rất là mỹ vị. Hẳn là người Thục, nấu ăn rất có tay nghề”.

Tiết Phá Dạ cũng hứng thú: “Hiện nay thì sao? Có thể mời trở về hay không?”

Tống Thiển có chút xấu hổ nói: “Sau này làm ăn làm không được, hẳn bị người mời đi rồi”.

Tiết Phá Dạ sờ sờ mũi, nhú mày nói: “Mời đi rồi? Cho hẳn bao nhiêu tiền công?”

Tống Thiển nghĩ nghĩ, trả lời: “Khi tôi ở đây, mỗi tháng cho hẳn hai lượng bạc, sau đó nơi này làm ăn không được, từ lâu nhà khác hai lượng năm tiền mời đi rồi!”

Tiết Phá Dạ mặt giãn ra nói: “Cái này dễ làm, ông cũng vất vả một chuyến, nói chuyện cùng hẳn, tôi cho hẳn mỗi tháng bốn lượng bạc, bảo hẳn trở về làm!”

Tống Thiển sửng sốt một chút: “Bốn lượng?” Trầm mặc một lát, gật đầu nói: “Ông chủ Tiết yên tâm, cho hẳn mỗi tháng bốn lượng bạc, hẳn bò cũng phải bò đến!”

Tiết Phá Dạ gật gật đầu, tiếp tục nói: “Mặt khác ông lại mời vài vị phó trù cho tôi, còn có người nấu điểm tâm sư cùng làm trái cây, tiền công thì để thương lượng, chỉ cần tay nghề tốt là được”.

Tống Thiển nhìn Tiết Phá Dạ, có chút ngẩn người, ông chủ Tiết này làm việc quả nhiên mạnh mẽ, so với mình tính toán nhỏ nhặt là cường đại hơn nhiều, không khỏi càng thêm kính phục.

Quyển 1: Noãn phong huân đắc du nhân túy

10. Chương 10: Giấy Quảng Cáo Ra Lò

Tiết Phá Dạ trong lòng cũng có chút lo lắng, tuy nói trâu bò hò hét lấy từ lâu, cũng làm cho kỳ hạn nợ bên ngoài trì hoãn ba tháng, nhưng mà tiền đồ cái từ lâu này cũng không biết thế nào.

Bất quá làm đến giờ, chính mình chỉ thu hai mươi hai tờ giấy nợ đã thu được từ lâu, coi như là kỳ văn, có cái này, cần phải phát huy cho tốt, làm cho từ lâu này trở thành công cụ để mình đi lên trong cuộc đời thứ hai này.

Tống Thiển lúc này để cho nội nhân cùng La Đại Xuân thu thập phòng ở hậu viện, chính mình ra ngoài tìm đầu bếp.

Tiêu Phẩm Thạch lúc hoàng hôn mới đưa Nguyệt Trúc cùng đám nhỏ đến, Nguyệt Trúc mới đầu còn chưa tin thực mua được tử lâu, đợi khi xuống xe ngựa, nhìn thấy tử lâu đồ sộ sừng sững trước mắt, Tiết Phá Dạ mỉm cười ở trước cửa nghênh đón, lúc này mới tin tưởng, vô cùng kích động.

Cuộc sống nghèo khổ không thể bảo đảm ấm no thật đã muốn rời đi?

Nguyệt Trúc có chút ngẩn người, mà đám nhỏ thì vô cùng hưng phấn, giống như mấy con thỏ nhảy lên trên tử lâu, nhảy lên nhảy xuống, vô cùng vui vẻ.

Lập tức Tiết Phá Dạ cùng Tiêu Phẩm Thạch cùng nhau đem đồ đạc vào hậu viện.

Lão bà Tống Thiển thật ra cũng là người chịu khó, đem mấy gian phòng ở đều thu thập sạch sẽ chỉnh tề, nhìn thấy đám người Tiết Phá Dạ cũng vô cùng cung kính.

Tiết Phá Dạ cũng có chút bội phục phụ nhân này, tử lâu vừa mới bán đi, thế mà bảo trì tâm tính bình tĩnh, không kiêu không nóng, hơn nữa có thể ủy khuất thu thập phòng ốc, vì thế cũng trấn an một phen.

“Nguyệt Trúc, Phá Dạ ca ca dạy muội bảng cửu chương muội có nhớ rõ hay không?” Sau khi dàn xếp tốt, Tiết Phá Dạ đột nhiên hỏi.

Nguyệt Trúc đang chỉnh lại bàn ghế, nghe hẳn hỏi, liền trả lời: “Là chữ số Á Rập sao? Yên tâm đi, muội đều nhớ kỹ, một lần một là một, một lần hai là hai, hai lần hai là bốn, ba lần ba là chín...!” Thế mà phi thường thuần thục đọc bảng cửu chương lên.

Tiết Phá Dạ hài lòng gật gật đầu, vui mừng nói: “Như vậy là tốt rồi, về sau Phá Dạ ca ca cần phải làm phiên muội. Tử lâu ngày sau tính toán là do muội hạch toán, không cần muội ngồi quỳ, chỉ cần mỗi ngày đem chi cùng thu ghi ra báo cáo, làm công tác thống kê rồi giao cho ta là được. Những con số Á Rập này dùng để tính sổ là có tác dụng rất lớn!”

Nguyệt Trúc vui vẻ nói: “Phá Dạ ca ca, huynh để muội tính toán sổ sách sao?”

Tiết Phá Dạ gật đầu nói: “Đương nhiên, không có ai thích hợp hơn so với muội” Tuy nói trước kia cũng không biết hôm nay sẽ tiếp nhận tử lâu, nhưng sau khi xuyên việt đến đây, thời gian nhàn hạ, Tiết Phá Dạ cũng dạy cho Nguyệt Trúc cùng đám nhỏ bảng cửu chương, đám nhỏ thật ra không sao cả, Nguyệt Trúc lại rất là chú tâm, không những đem bảng cửu chương học thuộc lòng, còn ở dưới Tiết Phá Dạ dạy dỗ, thô sơ giản lược học phương pháp tính toán.

Tiết Phá Dạ không khỏi tán thưởng, Nguyệt Trúc trời sinh cũng có thiên phú toán học.

Đại Sở quốc cũng không truyền lưu con số Á Rập, Nguyệt Trúc mới đầu tiếp xúc cũng thực ngạc nhiên, nhưng mà ở dưới Tiết Phá Dạ hun đúc, từ từ cũng quen thuộc.

Từ trình độ nào đó mà nói, Nguyệt Trúc là người Đại Sở đầu tiên tiếp xúc chữ số Á Rập, Tiết Phá Dạ chỉ có thể xem như là hàng ngoại lai.

Tống Thiển ở khi bóng đêm buông xuống mới trở về, mọi người cùng một bàn dùng cơm, cũng may Tống Thiển chuyển đi này không tệ, lần này ra ngoài, quả thực đem đầu bếp nọ nói động, mặt khác còn mời hai phụ bếp cùng người làm điểm tâm trái cây, tiền công cũng không cao, Tống Thiển làm việc thật ra cũng không tệ.

Ăn cơm tối xong, mọi người đều có chút mệt nhọc, nghỉ ngơi sớm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiết Phá Dạ đã kêu Tống Thiển qua, đưa cho hắn một tấm giấy, trên giấy vừa có chữ viết vừa có hình vẽ.

Chính giữa trên đỉnh trang giấy viết “Lâm Nguyệt Hiên”, trái phải viết câu đối, đề “Oái tụy đông tây tuần tài, phân trình nam bắc văn chương!” Ở chính giữa trang giấy, thế mà vẽ một mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp, mỹ nhân gọi cảm quyền rũ, vô cùng dụ hoặc, bên miệng thế mà viết “Tướng công, ta chờ chàng, mau tới!” Cái từ ngữ này hơi có chút đậm đả, lão Tống xem mà hết hồn.

Dưới chân mỹ nhân viết: “Đồ ăn đặc sắc: Mỹ nhân xuất dục, bỉ dục song phi, nguyệt dạ xuân sắc!” mấy chữ, mười phần dụ hoặc.

Ở dưới cùng là một hàng chữ nhỏ, cũng là địa chỉ tửu lâu, đem tháp Hồng Nhạn cũng viết lên.

Lão Tổng trợn mắt há hốc mồm, cái trang giấy này thiết kế cũng rất là mỹ quan, nhưng nội dung lại hơi có chút dâm dăng.

Tiết Phá Dạ cười phóng dăng nói: “Lão tổng, cái này thế nào? Nếu là người nhìn thấy, có thể đến tửu lâu nhìn một cái hay không” Tổng Thiển trầm mặc một lát, có chút xấu hổ, hồi lâu mới nói: “Chưởng quầy, muốn nói lời thật, ta... ta nhìn thấy cái hình này, thật đúng là muốn đến xem một cái”.

Tiết Phá Dạ vỗ tay một cái, cười to nói: “Vậy thành rồi. Hôm nay liền phiên toái ông làm chút chuyện, đem cái này đưa đến chỗ in ấn, in ra ba ngàn bản, cầm lại để tôi sử dụng”.

Lão Tổng hoảng sợ nói: “Chưởng quầy, cái này... loại trang giấy này muốn in ba ngàn bản?”

Tiết Phá Dạ gật đầu khẳng định nói: “Đúng vậy, chỉ có thể nhiều hơn, không thể ít hơn. Tôi thô sơ giản lược phông chữ một chút, phải in ba ngàn bản, cần hơn mười lượng bạc, ông cầm đi hai mươi lượng, để cho bọn họ gia tăng tốc độ in ấn, trong vòng hai ngày liền giúp chúng ta làm xong”.

Lão Tổng trán xuất mồ hôi: “Chỉ hai mươi lượng bạc in cái này? Chưởng quầy, ngài...!” Rất là không thể tưởng tượng.

Tiết Phá Dạ vuốt mũi cười nói: “Quảng cáo, đây là nên tiêu tiền, chỉ hai mươi lượng, chúng ta có thể thu về hai trăm lượng, hai ngàn lượng, thậm chí hai vạn lượng. Ông đi an bài mau chút là được!” Nói xong, lấy ra ngân phiếu hai mươi lượng đưa cho lão Tổng, lão Tổng tuy rằng không hiểu ra sao, nhưng vẫn theo lệnh mà đi làm.

Tiết Phá Dạ trầm tư một lát, lại gọi qua Tiêu Phẩm Thạch, bảo hắn đi làm mấy tấm biển, biển chính viết “Lâm Nguyệt Hiên”, lại làm hai tấm biển dài khác, đem “Oái tụy đông tây tuần tài, phân trình nam bắc văn chương (tập trung tài tuần đông tây, phân trình văn chương nam bắc)” mấy chữ này khắc lên.

Gió xuân nhộn nhạo, từ cửa sổ thổi vào, khẽ phất ở trên người Tiết Phá Dạ, Tiết Phá Dạ chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, vô cùng thích ý.

Nguyệt Trúc cùng đám nhỏ cùng với phu nhân lão Tổng cùng La Đại Xuân, đem bàn ghế cửa sổ trong tửu lâu lau sạch sẽ, tửu lâu đã lâu không có khai trương, bàn ghế đều bị kín một tầng tro bụi.

Đang ở tự hỏi còn phải làm cái gì, bỗng nghe thấy đường lớn trước cửa vang lên tiếng vó ngựa, vó ngựa rầm rập, tựa như người tới không ít.

Tiết Phá Dạ lúc này đang ở lầu hai, trong một nhà gian chuyên môn để làm văn phòng, nghe được thanh âm, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy trên đường có bốn con tuần mã đang chạy như bay, ba nam một nữ, ngựa như thần long, người như rồng phượng, đang hướng tửu lâu mà đến.

Trong nháy mắt, bốn con tuần mã đã đi tới trước tửu lâu, bốn người ghim ngựa, xoay người xuống ngựa.

Trước nhất là một trung niên râu ngắn, tuổi cũng chừng ba mươi, mày rậm mắt to, thân đồ xanh, trên đầu thắt một sợi dây buộc màu xanh.

Theo sát phía sau là một cô gái thân hình thon thả, quần áo xanh, da thịt mềm mại, tuổi cũng không nhiều lắm, chừng mười sáu mười bảy tuổi mà thôi, bất quá Tiết Phá Dạ xem ở trong mắt, lại hơi có chút nghi hoặc, cô gái này thế mà nhìn dị thường quen mắt, tựa như ở nơi nào đã thấy qua, nhưng mà thật suy tư lại, thì không có rõ ràng.

Cô gái nọ xuống ngựa, ngẩng đầu nhìn lên, thì cùng Tiết Phá Dạ bốn mắt nhìn nhau, thản nhiên cười, sáng lạn như ánh mặt trời.

Tiết Phá Dạ nhìn nọ cười sáng lạn nọ, không khỏi tim đập nhanh lên, thầm nghĩ: “Thật là một tiểu cô nương ngọt ngào!”

Hai người còn lại ăn mặc lại dị thường tương tự nhau, cao cũng sần sần nhau, áo xanh khăn đen, thoát nhìn tựa như là hai huynh đệ.

Người trung niên râu ngắn xuống ngựa, lập tức kêu lớn: “Chường quây, làm cho chúng ta chút đồ ăn, càng nhanh càng tốt, còn phải vội vã chạy đi!”

Đám người Nguyệt Trúc sững sốt một chút, lập tức Nguyệt Trúc liền mỉm cười nói: “Thật sự là ngưỡng ngưỡng, tẩu lâu còn chưa có khai trương, vài vị qua mấy ngày lại đến”.

Người trung niên ô một tiếng nói: “Ta cũng quản không được khai trương hay chưa, người mau làm chút đồ ăn lại đây, chúng ta ăn no bụng là đi, không thể thiếu bạc của người”.

Tiết Phá Dạ đã từ thang lầu đi xuống, thản nhiên nói: “Có bạc cũng vô dụng, muối muối ta đã nói, tạm thời còn chưa khai trương, muốn ăn cơm đợi mấy ngày nữa” Ánh mắt không tự chủ được nhìn nhìn cô gái đồ xanh lục, thấy nàng bộ dáng thanh tú, mắt như thu thủy, xinh đẹp không thể tả.

Cô gái nọ nhìn Tiết Phá Dạ, cười hì hì, chu chu miệng, đầy vẻ xinh đẹp đáng yêu.

Một gã khăn đen quát: “Tiểu tử, người nói chuyện cũng thực kiêu ngạo. Huynh đệ chúng ta hôm nay muốn ở tại đây ăn cơm, mau làm chút rượu và thức ăn đem lên đây, nếu không, hắc hắc...!”

“Nếu không thì thế nào?” Tiết Phá Dạ không chút nào sợ hãi, bà nội nó chứ, tiểu lưu manh cũng đã thấy nhiều, lão tử còn chưa sợ qua, ngữ khí tràn ngập khinh thường: “Có phải muốn đập quán của ta hay không?”

Người trung niên còn chưa nói chuyện, cô gái đồ xanh lục nọ đã dịu dàng nói: “Nhị sư huynh, muối đói bụng, muối muốn ăn gì đó!” Nàng thanh âm dịu dàng thanh thúy, rõ ràng dễ nghe, thật là êm tai.

Người trung niên tựa như rất thương yêu cô gái đồ xanh lục này, hướng Tiết Phá Dạ nói: “Chường quây, thật sự là đói rồi, nhọc người cho chúng ta chút đồ ăn, làm phiền làm phiền!” Hắn biểu tình cứng ngắc, thủy chung không có mỉm cười.

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

11. Chương 11: Nội Gian

Nguyệt Trúc thấy không khí có chút cứng ngắc, vội nói: “Mấy vị khách quan trước ngồi xuống, tôi sẽ đi xuống làm chút đồ ăn, mấy vị vất vả, trước nghỉ tạm một lát!” Ở phía sau kéo kéo góc áo Tiết Phá Dạ, ý bảo không cần phải dây dưa.

Tiết Phá Dạ thấy mấy người này lai lịch không rõ, nhưng hơi có chút khí vương bát, cũng không nguyện sinh nhiều thị phi, không dây dưa nữa.

Cô gái y phục màu xanh lục hì hì cười, tiến lên giữ chặt tay Nguyệt Trúc, dịu dàng nói: “Cũng là tỷ tỷ tốt, tỷ tỷ thật đẹp!” Tiết Phá Dạ trong lòng đổ mồ hôi, thì ra là một tiểu mã thí tinh (ý mới nhỏ mà đã võ mộng ngựa thành tinh), bất quá Nguyệt Trúc bộ dạng quả thật thanh tú, hai nữ đứng chung một chỗ, một xinh đẹp đáng yêu, một thanh tú ôn nhu, quả nhiên là xuân lan thu cúc, mỗi người mỗi vẻ.

Nguyệt Trúc tựa như cũng thực thích cô gái y phục màu xanh lục, cũng cười nói: “Muội tử tốt, tỷ tỷ mới không dễ coi, muội mới xinh đẹp đó. Có phải đói bụng hay không, tỷ tỷ đi kiếm đồ cho muội ăn”.

Cô gái y phục màu xanh lục cười khanh khách, gật đầu nói: “Muội rất đói, có thể ăn rất nhiều rất nhiều, muội đi cùng tỷ!” Liền muốn theo Nguyệt Trúc đi phòng bếp.

Người trung niên nọ thấy thế, ho khan một tiếng, trầm giọng nói: “Tiểu Linh Tiên, lại đây ngồi xuống, không cần đi loạn!”

Tiết Phá Dạ khước miệng nở nụ cười, trong lòng than thở: “Thì ra nàng kêu Tiểu Linh Tiên, thật sự là dễ nghe, quả nhiên giống một tinh linh tiên tử.

Cô gái y phục màu xanh lục Tiểu Linh Tiên nghe người trung niên gọi, có chút không vui, bĩu môi, làm nũng nói: “Nhị sư huynh, muội muốn xem tỷ tỷ nấu đồ ăn, muội học xong, về sau cũng nấu cho mọi người ăn!”

Người trung niên chột ghen mà nói: “Muội nấu đồ ăn?” Hai người khác mặt cũng lộ ý cười.

Tiểu Linh Tiên chà chà chân, gấp nói: “Mọi người không được cười, không được cười, mọi người là đang chê cười muội sao? Nhị sư huynh, muội không được huynh cười!” Nàng mày liễu hơi nhú, mặt có vẻ giận, quả nhiên là điên đảo chúng sinh, Tiết Phá Dạ không thể tưởng được một tiểu cô nương như vậy thể mà có mị lực như thế này, rất là động tâm.

Nhị sư huynh thở dài, yêu thương nói: “Vây muội đi xem, bắt quá đừng nói chuyện lung tung”.

Tiểu Linh Tiên mặt giãn ra cười nói: “Đương nhiên sẽ không, Tiểu Linh Tiên rất ngoan!” Rồi kéo Nguyệt Trúc, cùng đi phòng bếp.

Đám nhỏ tự nhiên cũng đi theo đuôi qua, mấy tiểu tử kia chính là theo đuôi Nguyệt Trúc, đi đến nơi nào, theo tới nơi đó.

“Ta nói chường quây, cái tửu lâu này của ngươi sao lại chưa treo biển lên?” Một gã khăn đen đột nhiên hỏi.

Tiết Phá Dạ thản nhiên nói: “Tửu lâu còn đang tu sửa, qua mấy ngày mới có thể khai trương” Dừng một chút, hiểu kỳ nói: “Mấy vị từ nơi này lại đây? Phong trần mệt mỏi, xem ra đi đường rất xa”.

Người khăn đen đang muốn trả lời, nhị sư huynh thanh âm lạnh lùng nói: “Vương Âm, đi tìm chút đồ ăn cho ngựa, ngựa chỉ sợ cũng đói bụng”.

Người khăn đen Vương Âm vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

Tiết Phá Dạ biết đám người kia nhất định là có chút lời không thể tùy ý nói ra miệng, càng là như vậy, lai lịch nọ cũng càng khả nghi, đầu óc bỗng nhiên sáng ngời, nghĩ đến một việc, trong lòng chấn động, trán toát ra mồ hôi.

Tiểu Linh Tiên xinh đẹp đáng yêu, Tiết Phá Dạ lần đầu tiên nhìn thấy lại có cảm giác quen thuộc, lúc này nghĩ đến, gương mày nọ cực kỳ giống mỹ nữ thích khách Tây tử ven hồ kia.

Quả nhiên là hết hồn, từ bộ dạng đến xem, Tiểu Linh Tiên cùng mỹ nữ thích khách nọ khẳng định có quan hệ sâu xa, thậm chí có khả năng là tỷ muội, mỹ nữ thích khách nọ nếu là người Thanh Liên Chiếu, như vậy mấy người trước mắt này...!

Sau khi nghe được bên kia tiếng cười khanh khách của Tiểu Linh Tiên mơ hồ truyền đến, Tiết Phá Dạ trong lòng có chút không yên.

Tuy nói Thanh Liên Chiếu đối với dân nghèo có chút chiếu cố, nhưng mà đối với này phú cổ ác quan cũng là hận thấu xương, các nơi không ít quan lại phú cổ đều chết ở trong tay Thanh Liên Chiếu, nay mình có tửu lâu, cũng coi như là một ông chủ nhỏ, người Thanh Liên Chiếu này cũng sẽ không xuống tay đối với mình chứ.

Tiết Phá Dạ liếc mắt nhìn nhìn nhị sư huynh nọ, thấy hắn đang ngồi ngay ngắn trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần, mà người khăn đen kia đang tra xét trái phải, giống như đang tìm cái gì.

Tiết Phá Dạ thờ ơ lạnh nhạt, đã ở một bên ngồi xuống.

Vương Âm đi cho ngựa ăn rất nhanh đã trở lại, thấy đồ ăn còn chưa đưa lên, khó chịu nói: “Sao lại còn chưa có làm xong? Ta đi nhìn xem” Rồi thẳng hướng phòng bếp đi qua.

Chỉ một lát sau, Vương Âm cười hì hì bưng lên hai cái bát sứ lớn đi lên, trong bát có mì nóng hổi, hô lên: “Nhị sư huynh, cái mì này mới nấu xong, nóng hổi, mau tới ăn!” Dem một bát đặt ở trước mặt nhị sư huynh, một bát khác chính mình cầm ăn.

Một người khăn đen khác cả giận nói: “Của ta đâu?”

Vương Âm chỉ chỉ hậu viện, ha ha cười nói: “Tự mình đi lấy!”

Nhị sư huynh thở dài, đẩy bát nói: “Vương Dương, ngươi tới ăn” Hắn tựa như bụng đầy tâm sự, mày cau lại.

Vương Dương liếc nhìn Vương Âm một cái, cũng hướng về phòng bếp đi đến.

Vương Âm lại đem bát đẩy tới trước mặt nhị sư huynh, khuyên nhủ: “Nhị sư huynh, ăn chút đi, chúng ta còn phải làm việc” Nhị sư huynh gật gật đầu, cầm lấy chiếc đĩa, vùi đầu ăn lên.

Thấy hai người ăn cực nhanh, Tiết Phá Dạ đã muốn đi lên lầu, chợt thấy nhị sư huynh nọ bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, thân thể lay động một cái, lại ngồi phịch xuống ở trên ghế.

Tiết Phá Dạ còn đang kinh ngạc, thì thấy Vương Âm bỗng nhiên bỏ bát xuống, thân thể nhanh chóng vọt đến bên cửa lớn, đem cửa lớn đóng lại, sau đó quay đầu nhìn nhị sư huynh, đầu đổ mồ hôi.

Nhị sư huynh sắc mặt dần dần phát xanh, cau mày, tựa như rất thống khổ, hần giãy dụa chống đỡ thân thể, mắt nhìn Vương Âm, phần nộ nói: “Ai sai sử người?”

Vương Âm vẻ mặt hoảng sợ, đột nhiên lấy ra một cây chủy thủ, thanh âm có chút phát run: “Nhị... nhị sư huynh, người, người đừng trách ta, ta là bị buộc!”

Nhị sư huynh bạnh quai hàm, kịch liệt thở dốc: “Vương Âm, người đã quên giáo lí sao? Thị sát đồng môn, ngũ mã phân thây”.

Bên cạnh lập tức có thanh âm lạnh lùng nói: “Nhị sư huynh không cần lo lắng, việc này chỉ có mấy người nơi này biết, chúng ta cam đoan sẽ không để cho bọn họ nói ra” Lại là Vương Dương.

Nhị sư huynh hai tay nắm chặt, giọng căm hận nói: “Các người chẳng lẽ còn muốn hại Tiểu Linh Tiên?”

Vương Dương thở dài, “Nhị sư huynh, Tiểu Linh Tiên không chết, chúng ta sẽ chết. Lão bà cùng đứa nhỏ của ta đang ở trong tay bọn họ, thật sự, thật sự là không có cách nào khác, người đừng trách chúng ta!”

Nhị sư huynh lạnh lùng nhìn Vương Dương: “Bọn họ? Bọn họ là ai?”

Bỗng nghe xoảng một tiếng, nhị sư huynh toàn bộ thân thể đã tê liệt ngã xuống trên mặt đất, khóe miệng thể mà tràn ra máu màu đen.

Tiết Phá Dạ bỗng nhiên rõ ràng, nghĩ đến là Vương Âm vừa rồi ân cần bưng mì nóng tới, bên trong đã bị hần hạ độc.

Mấy người này cũng mới tiến vào tửu lâu không lâu, Tiết Phá Dạ còn không có hiểu được, thế mà đã xảy ra biến cố thật lớn này, thật có chút kinh hãi. Nghe ý tứ trong lời nói Vương Dương, tựa như là muốn giết người diệt khẩu, vậy tự nhiên là muốn đem chính mình cùng Nguyệt Trúc còn có bọn nhỏ toàn bộ xử lý, lập tức khẩn trương hần lên, thân mình chậm rãi dời đi, liền chuẩn bị chạy tới phòng bếp cảnh báo, vô luận như thế nào cũng muốn bảo vệ tính mạng đám nhỏ.

Vương Dương cũng không thèm nhìn tới Tiết Phá Dạ, chỉ lạnh lùng nói: “Lại động, lập tức đâm chết người!” Trong tay cũng xuất hiện một cây chủy thủ.

Tiết Phá Dạ trong lòng thật sự là kinh hoảng, nhưng trên mặt không chút nào sợ hãi, ha ha cười nói: “Ta xem mấy vị tựa như có việc muốn nói, ta ở trong này không có thuận tiện, trước tránh một chút, các người cứ nói, các người cứ nói!” Nói xong, muốn nhấc chân rời khỏi.

Vương Âm kêu lên: “Mẹ nó chứ, đại ca của ta bảo người đừng nhúc nhích, người không có nghe thấy sao?” Bước nhanh lại, đã muốn xuống tay, chợt nghe nhị sư huynh quát: “Vương Âm, dừng tay!”

Hần tuy rằng trúng độc quá sâu, hô hấp dồn dập, nhưng tiếng hô này kêu cực kỳ vang dội, Vương Âm bị thanh âm trấn trụ, ngừng bước chân lại.

Tiết Phá Dạ nhìn thoáng qua nhị sư huynh, một thân mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: “Kêu đúng lúc! Bà nội nó chứ, lão tử hôm nay xem ra là đại nạn lâm đầu, cũng không thể để cho bọn họ thương đến Nguyệt Trúc cùng đám nhỏ. Cái tửu lâu này thật xui xẻo, lão tử mới lấy được trong ngày, đã xảy ra chuyện xui xẻo này, buồn bực buồn bực!” Trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, muốn tìm biện pháp tránh tai họa.

Tựa như khiếp sợ uy thế nhị sư huynh ngày thường, nay nhị sư huynh này tuy rằng trúng kịch độc, hấp hối, nhưng mà huynh đệ Vương thị hay là có chút kiêng kị, không dám tiến lên, nắm chủy thủ đứng ở xa xa, Vương Dương nhìn nhị sư huynh đang giãy dụa, trầm giọng nói: “Nhị sư huynh, người giao ra thứ đó, chúng ta liền cho người giải được!”

Nhị sư huynh thở ra từng đợt, cười lạnh nói: “Thứ... thứ gì vậy? Ta, ta không biết người... các người đang nói cái gì?”

Vương Dương cười lạnh nói: “Khai đàn thiết hội, danh sách tự nhiên ở trong tay người, nhị sư huynh, chúng ta đều là huynh đệ, người cũng đừng giả bộ hồ đồ!”

Nhị sư huynh oa một tiếng, phun ra một bãi máu đen, nhìn nhìn máu đen trên đất, nhị sư huynh tựa như rõ ràng cái gì, cắn răng nói: “Thì ra là hắn? Đây là Hắc Phượng Hoàng của hắn, độc được tuyệt mệnh”.

“Nếu biết, vậy đừng nhiều lời, giao ra danh sách, còn có Thanh Liên Chưởng Quyết, hắc hắc, thanh liên tứ tú đều có kì công, chưởng quyết của người cũng thật sự lợi hại!” Vương Dương nhẹ nhàng cười nói.

Tiết Phá Dạ nghe thấy trong tai, suy nghĩ: “Thanh liên tứ tú? Oa kìa, sao lại có điểm giống Thanh Thành tứ tú, chẳng lẽ là bốn đại bao cổ?”

Bỗng nghe nhị sư huynh kêu thảm thiết một tiếng: “Đau giết ta rồi!” Rồi quay cuồng giãy dụa ngay tại chỗ, tựa như thống khổ, Tiết Phá Dạ xem mà hết hồn, cái độc được này quả nhiên lợi hại, chẳng những nhị sư huynh khi ăn vào không có phát giác ra, đã thương tổn mạng người cũng chỉ ở trong khoảng khắc.

Huynh đệ Vương thị nắm chặt chủy thủ, bước chân di động, trên mặt cũng mười phần hoảng sợ, tựa như sợ hãi nhị sư huynh sắp chết phát uy, đột nhiên từ dưới đất nhảy dựng lên vậy, hai người đều rất là cẩn thận.

Nhị sư huynh nọ ở trên mặt đất giãy dụa một lát, hai chân chợt duỗi ra, đã không còn nhúc nhích.

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

12. Chương 12: Chết Mà Sống Lại

Không khí trong đại đường nhất thời vô cùng quỷ dị, yên tĩnh đến đáng sợ.

Tiết Phá Dạ nhìn thấy nhị sư huynh đã không còn giãy dụa, trong lòng trầm xuống, cái nhị sư huynh này toi mạng, kẻ tiếp gặp tai ương chính là mình.

Vương thị huynh đệ lúc này cũng không để ý tới hắn, nhìn chăm chăm thi thể mất cũng không chớp.

Nơi hậu viện, vẫn truyền đến tiếng cười khanh khách của Tiểu Linh Tiên cùng tiếng kêu của đám nhỏ, hiển nhiên đối với chuyện phát sinh nơi này hoàn toàn không biết gì cả.

“Đại... đại ca, hắn... hắn đã chết sao?” Vương Âm khiếp đảm hỏi.

Vương Dương cắn răng, bĩu môi nói, “Người đi nhìn xem, đem danh sách cùng chưởng quyết lấy đến!”

Vương Âm lập tức lui một bước về phía sau, liên tục lắc đầu, thần sắc khủng hoảng: “Ta không đi, ta, ta không đi!”

Vương Dương mắng một tiếng “ngu xuẩn”, cánh tay vung lên, đem chủy thủ nọ phá không bay ra, phập một tiếng, đâm vào trên đùi nhị sư huynh, nhị sư huynh vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên là đã chết rồi.

“Đã chết, đã chết!” Vương Âm lau mồ hôi lạnh trên trán, lúc này mới yên lòng.

Vương Dương liếc mắt nhìn Vương Âm một cái, ánh mắt tràn ngập xem thường, hừ lạnh một tiếng, bước nhanh tiến lên, đi đến bên cạnh thi thể nhị sư huynh, dùng mũi chân đá đá, trên mặt lộ ra ý cười tàn nhẫn: “Nhị sư huynh, nghe nói tháp Hồng Nhạn bên này là tháp trung liệt, cho người táng thân như thế, vậy cũng coi như không làm thất vọng người!” Ngồi xổm xuống, muốn đưa tay đi sờ soạng quần áo nhị sư huynh, chợt thấy mắt nhị sư huynh đang nhắm chặt bỗng nhiên mở ra, trong mắt tràn đầy oán giận, Vương Dương lúc này cả kinh không phải là nhỏ, sắc mặt xoát cái trắng bệch, còn chưa có phản ứng lại, cánh tay nhị sư huynh đã đánh ra, chưởng phong lướt qua, một chưởng vỗ vào ngực Vương Dương.

Vương Dương kêu thảm thiết một tiếng, vô cùng thê lương, thân thể thẳng tắp bay đi ra ngoài, ngã xuống đất, vụn vụn hai cái, rồi không còn nhúc nhích.

Tiết Phá Dạ trợn mắt cứng lưỡi, hôm nay thật sự là chịu kích thích quá lớn, ngạc nhiên liên tục, làm cho người ta khiếp sợ.

Cái người đã muốn chết này đột nhiên sống lại, còn có lực xuất chiêu đánh chết Vương Dương.

Hay là trước đó nhị sư huynh này luôn luôn giả chết? Chủy thủ đâm vào đùi hắn cũng có thể chịu được bất động, cái nhị sư huynh này quả thực không phải hạng người hời hợt.

Nhị sư huynh xuất chiêu đánh gục Vương Dương, đã liên tục thở hổn hển, giấy dựa ngồi dậy, khuôn mặt nọ đã phát xanh, xem ra độc tính chưa giảm, ngược lại càng thêm nặng.

“Biết... Thanh Liên chiêu của ta, người... người còn dám tới... tới gần...!” Nhị sư huynh trên mặt lộ ra ý cười âm lãnh, ánh mắt di động, chăm chú nhìn lên trên người Vương Âm mặt xám như tro tàn.

Vương Âm vẻ mặt hoảng sợ nói không nên lời, tay nắm chủy thủ kịch liệt phát run, run giọng nói: “Người... người không chết?”

“Chết?” Nhị sư huynh giấy dựa đem thân thể chuyển qua bên cạnh bàn, tựa vào trên chân bàn, thở dốc nói: “Người... các người chưa chết, ta... ta sao có thể chết, lưu... lưu lại các người hại... hại Tiểu Linh Tiên sao?”

Tiết Phá Dạ trong lòng rõ ràng, nhị sư huynh này bằng vào nghị lực cứng cỏi chống đỡ xuống, chính là vì Tiểu Linh Tiên tiêu trừ uy hiếp, mang theo huynh đệ Vương thị cùng nhau xuống địa ngục.

Vương Âm trên mặt dần dần lộ ra vẻ phẫn nộ, nhìn thoáng qua thi thể Vương Dương, thế mà nắm chặt chủy thủ, từng bước một tiếp cận nhị sư huynh.

Nhị sư huynh cắn răng, tựa như muốn giấy dựa đứng lên, nhưng mà ra sức giấy dựa, rốt cuộc khí kiệt, lại sụp lỵ xuống.

“Người giết đại ca của ta!” Vương Âm cắn răng, thanh âm rét run: “Ta phải giết người”.

Nhị sư huynh oa một tiếng, lại phun ra một ngụm máu đen, lấy tay xoa xoa vết máu khóe miệng, không chút nào sợ hãi, “Muốn giết ta? Người... tay người cũng dừng... dừng run!”

Vương Âm cắn răng một cái quát: “Ta đem cả nhà người!” Muốn xông lên, chợt cảm thấy ót trầm xuống, tựa như có thứ gì đó đập lên, lấy tay sờ soạng một cái, cảm giác vừa ướt vừa nóng, đưa tay đưa ra ở trước mắt xem, lại là máu tươi.

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, Vương Âm quay đầu lại, nhìn thấy chiêu quẫy trẻ tuổi kia giờ ghé dựa, đang dị thường bình tĩnh nhìn mình.

Tiết Phá Dạ mắt thấy nhị sư huynh đánh mất sức chiến đấu, Vương Âm tâm hoảng ý loạn, đối với mình hoàn toàn không có phòng bị, liền cầm ghế dựa nhắm ót hắn liền đập xuống, không chút nào lưu tình.

Cú đập này dùng tới toàn lực, Vương Âm cảm giác đầu óc choáng váng, “Người, người ngon!” Rồi té xỉu xuống, ót hắn đổ máu, nhất thời nhiễm đỏ mặt.

Buông ghế dựa, Tiết Phá Dạ cảm giác chính mình tim đập lại dần dần bình tĩnh, ngược lại không có khẩn trương như lúc trước, không khỏi âm thầm bội phục chính mình: “Xem ra ta cũng rất có phong độ của một đại tướng, gặp nạn không loạn, nhân tài nhân tài!” Lại là tự vô mộng ngựa bản thân một chút.

“A!” Bên cạnh bỗng nhiên vang lên thét kinh sợ chói tai, Tiết Phá Dạ theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Linh Tiên đang đứng ở cửa thang lầu, Nguyệt Trúc đi theo bên cạnh.

Tiểu Linh Tiên hai mắt trợn lên, kinh ngạc nhìn nhị sư huynh, sắc mặt tái nhợt, một lát sau, cặp mắt giống như sao trời kia chậm rãi chảy xuống nước mắt, giống như trân châu chảy xuống, chảy qua khuôn mặt, rơi trên mặt đất.

Nàng thế mà không khóc ra tiếng, giống như rơi gỗ, tùy ý để nước mắt chảy xuống, chậm rãi đi đến bên người nhị sư huynh, nhẹ nhàng quỳ xuống.

Nguyệt Trúc sắc mặt trắng bệch, đi đến bên người Tiết Phá Dạ, thanh âm có chút phát run: “Phá Dạ ca ca, cái này... cái này là sao vậy?”

Tiết Phá Dạ thở dài, ôn nhu nói: “Nguyệt Trúc, trở về trông coi đứa nhỏ, đừng để cho bọn nó lại đây, nhanh đi, không cần lo cho nơi này!”

Nguyệt Trúc thân thể có chút phát run, không dám lại nhìn, vội vàng rời khỏi.

Nhị sư huynh vươn tay, khẽ vuốt mái tóc Tiểu Linh Tiên, thanh âm dịu dàng nhu hòa: “Tiểu Linh... Tiên, đừng... đừng khóc!”

“Nhị sư huynh, người, người làm sao vậy?” Tiểu Linh Tiên thanh âm đã nghẹn ngào: “Người mau đứng lên, nhanh đứng lên đi!” Đưa ra một đôi tay nhỏ bé, muốn đỡ nhị sư huynh lên.

Nhị sư huynh ho khan lên, văng ra những tia máu lên trên người, lấy tay ngăn lại: “Vô dụng, Tiểu... Tiểu Linh Tiên, ta... ta đã không được rồi, là... là Thập Tam...!” Lại kịch liệt ho khan lên.

Tiểu Linh Tiên nhanh chóng từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ nhỏ, từ bên trong đổ ra hai viên thuốc màu vàng, liền muốn nhị sư huynh nuốt vào, nhị sư huynh cự tuyệt nói: “Thuốc này quý... quý trọng, cứu... cứu không được ta...!”

Tiểu Linh Tiên nước mắt rơi lã tả xuống, quả thật không biết như thế nào cho phải.

Tiết Phá Dạ lúc này đi đến bên cạnh, nhủ thầm nói: “Có cần đi lang trung hay không? Xem ra người trúng độc không nhẹ!”

Nhị sư huynh lắc lắc đầu, nhìn Tiết Phá Dạ, thế mà mỉm cười: “Cũng cảm... cảm ơn người... giúp... giúp ta chiếu cố Tiểu... Tiểu Linh Tiên vài ngày...!”

Tiết Phá Dạ sững sốt, chiếu cố Tiểu Linh Tiên?

Tiểu Linh Tiên rưng rưng nói: “Nhị sư huynh, muội muốn cùng huynh cùng nhau trở về, muội không muốn ở tại chỗ này”.

Nhị sư huynh hướng Tiết Phá Dạ nói: “Chưởng... chưởng quầy, người... người có thể tránh một chút không?” Tiết Phá Dạ gật gật đầu, nhìn thoáng qua Tiểu Linh Tiên, trong lòng rất là đồng tình, chậm rãi đi vào trong viện.

Bọn nhỏ tựa như còn không biết đại đường phát sinh ra chuyện, đang ở hậu viện chơi trò chơi.

Lão bà Lão Tống cùng Đại Xuân còn đang ở trong phòng bếp bận rộn, mà Nguyệt Trúc đang ngồi xổm ở dưới đại thụ, tựa như còn chưa từ trong kinh hoàng vừa rồi tỉnh táo lại.

Tiết Phá Dạ đi tới, cũng ngồi xuống, an ủi nói: “Nguyệt Trúc đừng sợ, mấy người này tự mình đấu đá nhau, cùng chúng ta không quan hệ, không cần sợ hãi!”

Nguyệt Trúc ngẩng đầu, mắt phát hồng, “Phá Dạ ca ca, có... có người chết, quan phủ sẽ tra đến, từ lâu chúng ta còn có thể làm sao? Tiểu Linh Tiên rất đáng thương, nàng...!” Rốt cuộc nói không được.

Tiết Phá Dạ ôn nhu vỗ vỗ vai nàng, thấp giọng nói: “Không cần sợ hãi, tất cả có Phá Dạ ca ca ở đây. Chúng ta nếu đã lấy từ lâu, tự nhiên phải làm cho nó náo nhiệt lên, kiếm được tiền, chúng ta lại mở các thứ hai, thứ ba, đem từ lâu chúng ta mở khắp Hàng Châu, mở khắp Đại Sở quốc!”

Nguyệt Trúc thấy hân hoan tràn đầy tin tưởng, tựa như việc này thực dễ dàng thực hiện, không khỏi bị cổ tin tưởng này cuốn hút, dùng sức gật gật đầu: “Chỉ cần Phá Dạ ca ca ở đây, cái gì cũng đều làm được”.

Tiết Phá Dạ mỉm cười nói: “Chỉ cần Nguyệt Trúc ở bên người Phá Dạ ca ca, Phá Dạ ca ca nhất định sẽ cố gắng!” Lời vừa ra khỏi miệng, cảm giác có chút không đúng, nhìn về phía Nguyệt Trúc, quả nhiên nhìn thấy Nguyệt Trúc mặt ửng đỏ, cúi đầu xuống.

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

13. Chương 13: Giấu Xác

Thấy Nguyệt Trúc có chút ngượng ngùng, Tiết Phá Dạ cũng có chút xấu hổ, ngày thường tuy rằng cùng Nguyệt Trúc ở cùng nhau, nhưng mà đều lấy lễ mà đãi, tuy nói Nguyệt Trúc cũng xinh đẹp động lòng người, rất có lực hấp dẫn, nhưng Tiết Phá Dạ vẫn đối đãi với nàng như là ân nhân, trừ cái đó ra, thì là tình cảm huynh muội, chưa từng nghĩ cái gì khác.

La Đại Xuân đã muốn dùng khay bưng hai bàn đồ ăn ra, muốn đưa lên, Tiết Phá Dạ vội ngăn cản lại, chỉ nói khách không cần, La Đại Xuân tuy rằng nghi hoặc, nhưng biết Tiết Phá Dạ hiện tại là chủ nhân, nếu chủ nhân nói như vậy, thì cũng liền thành thật lui ra.

Không bao lâu, chợt nghe ở đại đường truyền đến một tiếng kêu tê tâm liệt phế, đúng là thanh âm Tiểu Linh Tiên, Tiết Phá Dạ nghe được thanh âm nọ, trong lòng trầm xuống, chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp rất không thoải mái, hướng Nguyệt Trúc nói: “Đừng để cho bọn họ đi qua!” Rồi nhanh chân chạy tới đại đường.

Ở trong đại đường, Tiểu Linh Tiên đang khóc như mưa, gục ở trên người nhị sư huynh, thân thể rung rung. Nhị sư huynh lẳng lặng nằm ở nơi đó, Tiết Phá Dạ đến gần nhìn, thấy hấn nhắm mắt, đã không còn hô hấp, khuôn mặt lúc này đã đen như cháy sém, trong lòng rất là kinh hãi, loại độc dược này thật sự là lợi hại.

Tiết Phá Dạ ngồi xổm xuống, nhìn Tiểu Linh Tiên, ôn nhu nói: “Chuyện nếu đã xảy ra, chúng ta nên dũng cảm mà đối diện. Ta nghĩ nhị sư huynh cũng không hy vọng muội bị thương như thế?”

Tiểu Linh Tiên nức nở, “Nhị sư huynh là người tốt, huynh ấy luôn luôn tốt đối với ta, ta không muốn huynh ấy chết!”

Tiết Phá Dạ vuốt mũi nói: “Nhị sư huynh của muội nếu là người tốt, đó là sẽ lên trời. Người xấu chết thì xuống địa ngục, người tốt chết thì lên thiên đường, nhị sư huynh lên thiên đường, nói không chừng cũng thực cao hứng. Muội có biết không, thiên đường có rất nhiều rất nhiều quỳnh tương ngọc dịch, hoa quả quý hiếm, cũng đủ nhị sư huynh thống thống khoái khoái hưởng dụng”.

Tiểu Linh Tiên rơi lệ, vô cùng thương tâm, nghe Tiết Phá Dạ nói như vậy, mặt cũng lộ ra một tia mong đợi: “Thực sao? Nhị sư huynh thực sẽ lên trời sao?”

Tiết Phá Dạ thấy Tiểu Linh Tiên bộ dáng ngây thơ, tựa như đối với thiên đường rất là tin tưởng, vì thế hung hăng gật gù đầu, “Thực, so với trần châu còn thật hơn. Nhị sư huynh của muội nói không chừng đã đến thiên đường, uống quỳnh tương, ăn tiên quả, ôm tiên nữ đó!”

“Không đâu!” Tiểu Linh Tiên châu lệ chưa khô, chu miệng nói: “Nhị sư huynh sẽ không ôm tiên nữ, hấn thích Thanh Vận tỷ tỷ, không thích cô gái khác”.

Quả nhiên là tâm tính trẻ nhỏ, Tiết Phá Dạ mỉm cười nói: “Ta nói sai rồi, nhị sư huynh không ôm tiên nữ” Trong lòng buồn bực: “Thanh Vận tỷ tỷ? Nghe tên này, tựa như lại là một đại mỹ nhân. Xem ra Thanh Liên Chiêu trừ bỏ đấu tranh nội bộ, mỹ nữ thật ra cũng không thiếu”.

Nhìn phía trước nhị sư huynh còn rõ ràng phơi thây trên đất, Tiểu Linh Tiên tuy được Tiết Phá Dạ khuyên giải, nhưng vẫn vô cùng thương tâm, lại một đợt nước mắt nữa chảy xuống.

“Muội còn khóc!” Tiết Phá Dạ cố ý lắc lắc đầu: “Ta nghe người ta nói nữ hài tử thường xuyên khóc, sẽ càng ngày càng xấu, đến cuối cùng, xấu đến người khác nhìn thấy bỏ chạy”.

“Người nói vậy, người nói vậy!” Tiểu Linh Tiên chu miệng nói: “Người gạt người, Thanh Vận tỷ tỷ cũng hay khóc, nhưng vẫn rất đẹp”.

Thi thể ở phía trước, thế mà nói lên mỹ mạo, thật có chút quỷ dị, Tiểu Linh Tiên này quả nhiên là thực ngây thơ, tư duy bị Tiết Phá Dạ nói hai ba câu liền dẫn dắt rồi đi, nhưng nước mắt vẫn như cũ chảy ròng ròng không sai.

“Xem ra Thanh Vận kia cũng là mệnh Lâm Đại Ngọc!” Tiết Phá Dạ trong lòng âm thầm suy nghĩ, ánh mắt lướt qua, đã thấy Tiểu Linh Tiên trong áo hơi hơi nhô lên, tựa như có thứ gì nhét ở bên trong, đầu vừa chuyển, cũng đã rõ ràng, nếu đoán không sai, nhị sư huynh nọ trước khi chết cũng đã đem danh sách kia cùng Thanh Liên Chiêu quyết giao cho Tiểu Linh Tiên, hơi hơi thử nói: “Muội, hắc hắc, nhị sư huynh của muội có thứ gì giao lại không? Ta có thể giúp đỡ không? Ta là người có lòng nhiệt tình, thích trợ giúp người, có cái gì muốn giúp thì cứ mở miệng”.

Tiểu Linh Tiên lập tức cảnh giới hẳn lên, hai tay ôm lại, có chút kinh hoảng: “Không, không có, ta...!” Che lấp dấu, cũng che dấu không được kích động.

Tiết Phá Dạ không khỏi thở dài, lại nghe đại môn vang lên tiếng ùng ùng, là có người ở gõ cửa.

Cái tửu lâu này bên cạnh không xa chính là tháp Hồng Nhạn, tuy nói bên này du khách rất thưa thớt, nhưng dù sao cũng coi như một chỗ phong cảnh nổi danh, cũng có không ít người tới đây.

Tiết Phá Dạ thần sắc khê biến, loại thời điểm đòi mạng này, sao lại còn có người đến ăn cơm, lập tức hít sâu một hơi, cao giọng nói: “Ai? Tửu lâu hôm nay không buôn bán, còn đang trang hoàng, qua mấy ngày lại đến”.

Bên ngoài yên lặng một chút, một thanh âm khàn khàn vang lên, cũng là dị thường cung kính: “Tiết đại ca, là tôi, tôi là Hồ Tam!”

Hồ Tam? Tiết Phá Dạ sửng sốt, không phải cho hán hai mươi lượng bạc để chữa bệnh cho mẹ hán sao? Soa lại hôm nay vào thời điểm đòi mạng này lại đến đây nơi này.

“Tiết đại ca, Tiết đại ca...!” Hồ Tam lại gọi hai tiếng.

Tiết Phá Dạ liếc mắt nhìn Tiểu Linh Tiên một cái, thấy nàng hai mắt đầm lệ ngẩng đầu, trong ánh mắt vừa thương tâm vừa hoảng sợ, nhìn nàng tuổi còn nhỏ, thế mà lại gặp đại biến như vậy, Tiết Phá Dạ trong lòng cũng thật không dễ chịu, hướng Tiểu Linh Tiên miễn cưỡng cười, khoát tay áo, ý bảo nàng không cần kích động, trấn định địa trả lời: “Ồ, Hồ Tam, có việc sao? Tửu lâu đang trang hoàng, còn chưa có buôn bán đâu!”

Hồ Tam thanh âm cung kính: “Tiết đại ca, tôi nghe nói huynh mua xuống tửu lâu nơi này, cho nên lại đây nhìn xem, xem có chỗ nào có thể giúp đỡ hay không”.

Tiết Phá Dạ ô một tiếng, bình tĩnh như trước nói: “Mẫu thân ngươi hiện tại thế nào rồi?”

“Hiện tại an trí ở y quán, còn cần chẩn trị mấy ngày!” Hồ Tam thanh âm tràn ngập cảm kích, lại gõ gõ cửa, “Tiết đại ca, huynh trước mở cửa, tôi đến giúp huynh!”

Tiết Phá Dạ có chút do dự, Bách Thiện thường cách nơi này cũng hơn một canh giờ, Hồ Tam vất vả đến, cũng không thể cự người ngoài cửa? Bất quá lúc này để cho Hồ Tam tiến vào, vậy phiền toái có thể lớn hơn nữa.

Đang ở do dự, nghe Hồ Tam có chút hàm hồ nói: “Tiết đại ca, huynh hiện tại cần tôi, huynh, huynh mau để cho tôi đi vào, tôi vừa rồi thấy được!”

Tiết Phá Dạ lập tức cảnh giác hẩn lên, sắc mặt trầm xuống, trầm giọng nói: “Ngươi thấy được cái gì?”

Hồ Tam trầm mặc một lát, rốt cuộc nói: “Bên ngoài còn có mấy thớt ngựa, Tiết đại ca, vậy, mấy người kia đều đã chết?”

Ông trời ơi, tiểu tử này đều thấy được.

Cũng không nhiều lời, Tiết Phá Dạ bước tới, mở cửa lộ một khe hở, đưa tay ra ngoài kéo Hồ Tam vào trong, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại.

Hồ Tam nhìn nhìn mấy thi thể nằm trong đại đường, tuy rằng sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn thực kinh hãi.

Tiết Phá Dạ mặt âm trầm, nhìn chằm chằm Hồ Tam, lạnh lùng hỏi: “Ngươi thấy cái gì? Ngươi biết cái gì?”

Hồ Tam chà xát mặt, khuôn mặt trước nay vẫn có chút dâm loạn thế mà đứng đần hẩn lên, “Tiết đại ca, trước thu thập thi thể, trời còn sớm, người đến người đi, nói không chừng còn có người lại đây, chúng ta trước đem thi thể thu vào, chờ đến khi trời tối thì mang ra ngoài chôn”.

Tiết Phá Dạ bất động thanh sắc, thản nhiên nói: “Nơi này xảy ra mạng người, sao có thể tự tiện xử lý, ta xem hay là báo quan đi. Chúng ta là dân chúng bình dân, loại chuyện này cũng không thể dính vào tay được”.

Hồ Tam lắc đầu nói: “Không nên không nên, Tiết đại ca nơi này mới muốn khai trương, nếu là ra mạng người, thì cũng sẽ không có thực khách đến đây”.

Tiết Phá Dạ có chút cảm kích, Hồ Tam này ngày thường thanh danh không tốt, chơi bởi lêu lổng, nhưng lúc này đối với mình cũng là thật tình tương trợ, xem ra hai mươi lượng bạc của mình đã thu mua được tâm hần.

Thấy Tiết Phá Dạ không nói lời nào, Hồ Tam thế mà lại vén ống tay áo lên, đi đến bên cạnh thi thể Vương Dương, vác người nọ lên trên lưng rồi đi thẳng lên trên lầu.

Tiết Phá Dạ biết Hồ Tam là thành tâm tương trợ, trong lòng rõ ràng, cái chuyện nhân mạng này nếu thật truyền ra ngoài, từ lâu chưa khai trương chẳng khác nào xong đời, vậy không phải là chính mình cũng tiêu hay sao.

Đi đến bên người Vương Âm, đưa tay dò xét hơi thở, cũng không có khí tức, hiển nhiên là mất máu quá nhiều, đã tuyệt khí, không thể tưởng được mình đập một cái thế mà lợi hại như thế, trên tay mình cũng là lấy một mạng người.

Máu tươi còn đang chậm rãi chảy xuôi, Tiết Phá Dạ cắn chặt răng, đem Vương Âm cũng vác lên trên lưng, đưa lên lầu hai, cảm giác phía sau lưng lạnh lạnh, tự nhiên là máu tươi dính vào áo.

Lầu hai một gian phòng cửa đã rộng mở, thi thể Vương Dương đặt ở trên đất, Hồ Tam cũng không biết từ nơi nào tìm một cái chăn, hướng Tiết Phá Dạ nói: “Tiết đại ca, mau che lại, cũng không thể để cho người ta thấy”.

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

14. Chương 14: Vô Lại Kỳ Trung

“Vì sao giúp ta?” Tiết Phá Dạ đem thi thể Vương Âm đặt ở bên cạnh Vương Dương, nhìn Hồ Tam hỏi.

Hồ Tam dùng chân đem hai thi thể trùm lại, “Tiết đại ca, lúc Hồ Tam đại nạn, là huynh ra tay cứu giúp, về sau Tiết đại ca có chuyện gì, Hồ Tam có liều tính mạng cũng phải giúp huynh. Đại ân đại đức của huynh, Hồ Tam... Hồ Tam cuộc đời này báo đáp không hết”.

Tiết Phá Dạ không thể tưởng được Hồ Tam nghĩa khí như thế, trước kia thật đã xem thường, gật đầu nói: “Người tri ân không quên báo, là hán tử, Tiết Phá Dạ ta kết giao bằng hữu như ngươi”.

Hồ Tam mặt lộ vẻ vui mừng, tựa như thực vui vẻ, nhưng lập tức nhíu mày nói: “Đúng rồi, Tiết đại ca, phía dưới còn có một cái xác, chúng ta đưa lên đây trước!”

Tiết Phá Dạ do dự một chút, chậm rãi nói: “Người ở chỗ này chờ, ta đi!”

Đi xuống lầu, thấy Tiểu Linh Tiên ngơ ngác nhìn khuôn mặt xám đen của nhị sư huynh, nước mắt vẫn không có ngừng rơi.

Hậu viện truyền đến tiếng kêu la của đám nhỏ, tựa như muốn tới đại đường bên này, lại bị Nguyệt Trúc quát ngăn lại, mấy đứa nhỏ tuy nói có chút cứng đầu, nhưng đối với lời của Nguyệt Trúc lại luôn nghe theo, không dám vi phạm.

Tiết Phá Dạ thở dài, tiến lên khuyên bảo Tiểu Linh Tiên một phen, nói nha sai có khả năng tới cửa bất cứ lúc nào, rốt cuộc đem thi thể vác lên trên lưng đưa vào nhà gian lầu hai mà giấu.

Tiểu Linh Tiên tựa như cũng có chút ngại người trong quan phủ, một đôi mắt hàm chứa nước mắt khi nghe được hai chữ quan phủ, hơi có chút khấn trương.

Tiết Phá Dạ cùng Hồ Tam đem thi thể giấu xong, lúc này mới đóng chặt cửa nhà gian, ở bên ngoài nghỉ tạm một lát, Tiết Phá Dạ lại đi ra hậu viện lấy nước, cùng Hồ Tam cùng nhau lau vết máu trên mặt đất, hai người đều biết cái chuyện vết máu này quan hệ trọng đại, không thể qua loa, chà lau cực kỳ cẩn thận, sợ có chỗ nào quên, ngày sau bị người phát hiện thì không ổn.

Lúc múc nước, Tiết Phá Dạ trên người có chút vết máu, La Đại Xuân cũng không có phát hiện, lão bà Tổng Thiển thấy qua, cũng rất là kỳ quái, mơ hồ cảm thấy đại đường đã xảy ra chuyện, nhưng mà nhìn qua cửa sau từ lâu, cũng thấy bên trong không có phát sinh ra chuyện gì, hơi có chút nghi hoặc.

Tiết Phá Dạ quay đầu lại đem Tiểu Linh Tiên đang bị thương khổ sở giao cho Nguyệt Trúc, để cho nàng hỗ trợ khuyên giải một phen.

Lão bà Tống Thiển đột nhiên thấy nhiều thêm một tiểu cô nương xinh đẹp, có chút kỳ quái, nhìn thấy Nguyệt Trúc liếc mắt nhìn mình, lập tức hồi tâm, người phụ nữ này cũng là một người tinh tế, biết có một số việc không thể hỏi đến, cũng không nhìn thêm một cái nào nữa, thành thành thật thật thu thập phòng bếp.

“Tiết đại ca, đây là... đây là loại người nào?” Đợi cho trên đất lau sạch sẽ, Tiết Phá Dạ cùng Hồ Tam hai người thở hồng hộc tựa vào chân bàn ngồi, Hồ Tam đột nhiên hỏi.

Tiết Phá Dạ tự nhiên sẽ không nói nói thật, lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, mấy người này đi vào tửu lâu ăn cơm, không biết nguyên nhân gì bỗng nhiên nội chiến lên, cuối cùng đều xong đời!” Trong lòng cũng rất là khó chịu: “Bà nội nó chứ, mấy ngày nay đều gặp người chết, còn con mẹ nó đều là Thanh Liên Chiếu, thật sự là có chút xấu, vận khí cực kém!”

Còn nói Hàng Châu găm vóc đầy chuyện phong lưu của tài tử giai nhân, xem ra sau lưng phần hoa nọ, thế mà che dấu sát ý thật lớn, chính mình tựa như trúng xổ số vậy, liên tục trong mấy ngày đều đặt mình ở trong chuyện đổ máu, thật sự là xui xẻo.

Hồ Tam nghe vậy cũng không hỏi gì nữa.

Tiết Phá Dạ thấy hắn không nói lời nào, chính mình cũng bảo trì trầm mặc, liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy Hồ Tam sắc mặt do dự bất định, tựa như muốn nói cái gì, mà tựa như còn đang lo lắng.

Tiết Phá Dạ vỗ vỗ bả vai hắn, nở nụ cười vô hại, “Hồ Tam, lần này người giúp đỡ ta đại ân!”

Hồ Tam trầm mặc một chút, rút cuộc từ trong lòng lấy ra một phong thơ, đưa tới, “Tiết đại ca, cái này... đây là từ trên người thi thể lục ra!” Dừng một chút, bổ sung nói: “Là thi thể mà ta công lên lầu”.

Thi thể nọ là Vương Dương.

Tiết Phá Dạ ô một tiếng, trong lòng có chút không vui, xem ra Hồ Tam này còn không thể hoàn toàn tin tưởng, thế mà lại giấu thư tín, tuy nói đã đem ra, nhưng vẫn có chút chậm.

Tiết Phá Dạ cũng không thêm nhìn tới, trực tiếp nhét vào trong lòng mình, bỗng nhiên nói: “Hồ Tam, người nguyện ý đến tửu lâu làm việc không?”

Hồ Tam sửng sốt, trên mặt dần dần hiện ra vẻ mừng rỡ, xoay người quỳ rạp xuống đất, cảm kích nói: “Tiết... Tiết đại ca, huynh... huynh nguyện ý... nguyện ý muốn ta?”

Tiết Phá Dạ mặt không chút thay đổi, thực bình tĩnh, thản nhiên nói: “Đi theo ta, ta có miếng ăn, cũng sẽ không thiếu người!”

Hồ Tam không chút do dự dập đầu, liên thanh cảm kích, Tiết Phá Dạ lấy tay giữ lại, híp mắt nói, “Ta nói Hồ Tam, người đối với thành Hàng Châu có phải rất quen thuộc hay không?”

Hồ Tam không biết Tiết Phá Dạ vì sao đột nhiên hỏi như vậy, không khỏi gật gật đầu, trả lời: “Ta từ nhỏ đã ở trong thành Hàng Châu đi khắp hang cùng ngõ hẻm, từng ngõ nhỏ đều rõ ràng”.

“Nơi nào náo nhiệt nơi nào phần hoa người đều rõ ràng?”

Hồ Tam khẳng định gật đầu.

Tiết Phá Dạ khước miệng lộ ra nụ cười hài lòng, gật gật đầu, hỏi: “Vậy người thường ngày dựa vào cái gì sinh tồn, kinh tế là xuất phát từ nơi nào... Ừm, nói chính là kiếm bạc từ nơi nào?”

Hồ Tam có chút xấu hổ, thanh âm rõ ràng thấp xuống, có chút mơ hồ: “Hắc hắc... các huynh đệ làm chút... làm chút chuyện không tiền vốn, thuận tay...!” Rồi ngại không nói tiếp.

Tiết Phá Dạ trong lòng rõ ràng, Hồ Tam tự nhiên là cùng với đám vô lại kia, suốt ngày lang thang qua lại, cũng là trộm cắp qua ngày mà thôi, đám vô lại này tuy rằng da mặt không tệ, nhưng lá gan còn chưa tới mức đánh cướp.

Tiết Phá Dạ tựa cười mà không cười, hắc hắc hai tiếng, sờ sờ mũi: “Hồ Tam, về sau ngươi liền đi khắp hang cùng ngõ hẻm cho ta được không? Mang theo đám huynh đệ của ngươi, làm chút chuyện”.

Hồ Tam vẻ mặt mờ mịt, nghi hoặc nhìn Tiết Phá Dạ.

Tiết Phá Dạ thản nhiên nói: “Ngươi có biết, cái tửu lâu này hẻo lánh, khách cũng không nhiều lắm, ngày sau các ngươi đi các phố xá kiếm khách cho ta, kéo đến một người, ta liền cho các ngươi tiền một người, kéo đến mười người, ta liền cho các ngươi tiền mười người”.

Hồ Tam rõ ràng cái gì, bật thốt lên nói: “Tựa như là kỹ nữ kéo khách đúng không?”

Tiết Phá Dạ mồ hôi lạnh túa ra, ta kháo, tiểu tử này nói chuyện cũng quá thô lỗ đi? Bất quá, đạo lý thật ra đúng là như vậy.

“Ừm... cứ là ý tứ như vậy đi” Tiết Phá Dạ có chút xấu hổ: “Dù sao liền tận lực thổi phồng, nói nơi này thành là như chỉ ở trên trời mới có, kiếm nhiều khách về”.

Tiết Phá Dạ trong lòng tự nhiên rõ ràng, làm việc là phải có thành tựu, hiệu ứng quảng cáo ắt không thể thiếu, tuy rằng không biết thời đại này có hạng mục quảng cáo hay không, nhưng mà làm một người xuyên việc, loại hạng mục kinh doanh này là phải đặt lên mặt bàn.

Đương nhiên, quảng cáo là một loại thủ đoạn mời chào khách, chân chính muốn trường kỳ được lợi, tự nhiên là phải đề cao chất lượng các phương diện tửu lâu, Tiết Phá Dạ đối với điểm này thật ra đã tính trước kỹ càng.

Hồ Tam lập tức vỗ ngực nói: “Tiết đại ca yên tâm, việc này liền giao cho ta”.

Tiết Phá Dạ mỉm cười gật đầu, loại chuyện này giao cho đám vô lại này đi làm, cũng là có chút thích hợp, ai ngờ còn chưa có nghĩ nhiều, một câu tiếp theo của Hồ Tam cũng đã đem Tiết Phá Dạ sợ tới mức tè ra quần: “Nếu không có người đến, ta trời cũng phải trời một ít người lại đây”.

Tiết Phá Dạ giận tái mặt nói: “Hồ Tam, ta cảnh cáo ngươi, chúng ta là mở tửu lâu, là ra làm ăn, cũng không phải là bang hội lưu manh, người khác tới tự nhiên tốt, không đến cũng để hần tự do, trăm ngàn không thể đánh. Ngươi nếu còn đùa giỡn hành vi lưu manh, vậy là bêu xấu tửu lâu của ta, cũng không cần đi theo ta nữa”.

Hồ Tam vội vàng nói: “Tiết đại ca yên tâm, Hồ Tam không dám, ngày sau đi theo đại ca kiếm cơm ăn, sẽ không đi theo con đường trộm cắp”.

Tiết Phá Dạ gật gật đầu, nghiêm mặt nói: “Làm việc trước làm người, cho dù phải làm chuyện xấu, cũng không thể làm chút chuyện xấu không biết xấu hổ, chuyện xấu cũng không phải để làm như vậy, loại chuyện xấu như thiết ngọc thâu hương, đảo ngược càn khôn này làm so với làm chuyện tốt còn khó làm hơn nhiều”.

Hồ Tam hâm mộ nói: “Đại ca đã làm thiết ngọc thâu hương rồi sao?”

Tiết Phá Dạ trợn trắng mắt mắng: “Đừng có mà đánh rắm, Tiết đại ca ngươi một thân chính khí, phong lưu phóng khoáng, hiên ngang lắm liệt, sao có thể làm loại chuyện nhàm chán này!” Trong lòng lại thầm nghĩ: “Chờ có tiền, là muốn làm chút chuyện thiết ngọc thâu hương, đi vào cổ đại, không làm chút chuyện phong lưu tài tử giai nhân, thật ra là thực có lỗi với cái thân túi da này”.

Hai người nói chuyện xong, liền cùng nhau đến hậu viện tắm rửa giặt giũ, Nguyệt Trúc cầm quần áo lại, hai người đều thay quần áo.

Hồ Tam thay quần áo Tiết Phá Dạ, thân thể hần có chút gầy ốm, không thể so với Tiết Phá Dạ cao lớn cường tráng, cũng thực không thích hợp, mặc vào hơi có chút buồn cười.

Nguyệt Trúc đối với Hồ Tam xuất hiện có chút kinh ngạc, nhưng biết Tiết Phá Dạ làm việc sẽ không sao, nên cũng không hỏi nhiều.

Đợi cho Tiêu Phẩm Thạch trở về, trời đã chính ngọ, bảng hiệu đã làm xong, tiệm làm cũng phái người hộ tống Tiêu Phẩm Thạch đưa tới, Tiết Phá Dạ thấy chất gỗ khá tốt, tựa như long xà, rất là hài lòng.

Tiêu Phẩm Thạch đối với Hồ Tam đến cũng khá là kỳ quái, nhìn thấy Tiểu Linh Tiên vẻ mặt bi thương đứng ở trong phòng Nguyệt Trúc, lại mờ mịt khó hiểu.

Ba người cùng nhau đem hoành phi cùng hai tấm biển dài treo lên, toàn bộ tửu lâu càng là khí thế bất phàm, Tiết Phá Dạ nhìn thấy tửu lâu đồ sộ như thế lại rơi vào trong tay mình, rất là cảm khái.

Tại thời đại này lộn lộn hơn nửa năm, rốt cuộc đã bước ra được một bước quan trọng.

“Về sau...!” Tiết Phá Dạ chăm chú nhìn bức hoành phi, gần từng chữ nói: “Đây là Lâm Nguyệt Hiên !”

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

15. Chương 15: Mật Thư

Tiểu Linh Tiên ở dưới Nguyệt Trúc khuyên bảo hạ, trong lòng cũng đã hơi ổn định lại, nhưng mà dù sao cũng đã xảy ra đại sự, gương mặt trước đó tràn đầy tươi cười đáng yêu đã không còn nụ cười.

Tiết Phá Dạ biết lúc này nên để cho nàng yên tĩnh một chút mới tốt, cũng không quấy rầy.

Nghĩ đến nhả gian lâu hai còn giấu ba cái thi thể, Tiết Phá Dạ cũng cảm giác có chút không yên, chỉ ngóng trông sắc trời sớm tối xuống, để xử lý thi thể.

Tổng Thiển thật ra hợp thời trở về, khi vào cửa sắc mặt mang theo kinh hoảng, liền thanh nói: “Ra đại sự, ra đại sự!”

Tiết Phá Dạ phát tay nói: “Bình tĩnh, bình tĩnh, lão Tổng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, làm cho ông bối rối như thế?”

Lão tổng lau mồ hôi trên trán, tỉnh táo lại, mới nói: “Chương quây, trong thành nơi nơi đều là quan sai, phò lớn ngô nhỏ nơi nơi đều có, nói là muốn truy tra nghịch đảng Thanh Liên Chiêu, bắt không ít người đi quan phủ” Lắc lắc đầu, thở dài: “Bất nơi nào là nghịch đảng, đều là chút văn nhân học sĩ ngày thường đối với quan phủ rất có bất mãn mà thôi”.

Tin tức lớn như thế, Tiêu Phẩm Thạch ở bên cạnh giận nói: “Sao có thể tùy ý bắt người, cho dù là Thanh Liên Chiêu, cũng phải điều tra rõ rồi mới bắt chứ?”

Lão tổng tựa như có chút tiếc hận nói: “Không phân rõ phải trái, thực không phân rõ phải trái, ngay cả Thần Ẩn tiên sinh cũng đều bị bắt, còn nói xấu hấn cấu kết Thanh Liên Chiêu, ý đồ mưu phản, ài...!” Nói rồi phiền muộn vô hạn.

Tiết Phá Dạ lập tức có hứng thú, ở Hàng Châu hơn nửa năm, cái tên nghe được nhiều nhất đó là “Thần Ẩn tiên sinh”.

Thần Ẩn tiên sinh đại danh Tiêu Mạc Đình, ở thành Hàng Châu nhưng là nhân vật phong vân, liền như Lý Bạch thời Đại Đường, Tô Thức thời Đại Tống, là đại văn hào nổi danh lẫy lừng Đại Sở quốc.

Câu “Đối nguyệt khinh ca vũ, mộng hồi tiêu tương trúc” của Tiêu Mạc Đình đều được văn nhân học sinh tôn sùng có thừa, đại tác “Thần Ẩn văn tập” của hấn cũng là kiệt xuất trong văn đàn.

Tiêu Mạc Đình không muốn làm quan, lại thường xuyên công khai chỉ trích chỗ thiếu hụt đường kim chính vụ, thỉnh thoảng lại làm thơ châm biếm, triều đình đối với hấn rất là chán ghét, nhưng người ở Đại Sở quốc tiếng tăm thật tốt, ảnh hưởng thâm hậu, lại được giới văn nhân đại lực ủng hộ, cho nên quan phủ tuy rằng đối với hấn có chút tức giận, nhưng cũng không dám dễ dàng ra tay.

Có thể vào môn hạ Tiêu Mạc Đình, là việc người đọc sách tha thiết ước mơ, Tiêu Mạc Đình nhận người rất nghiêm, nghe nói đến nay cũng chỉ có sáu người có thể vào môn hạ, nhưng sáu người này lại người người đại tài, nói cũng kỳ quái, triều đình đối với Tiêu Mạc Đình mặc dù rất có bất mãn, nhưng mà đối với môn hạ đệ tử của hấn cũng là trọng dụng, sáu người hiện nay đều ở quan phủ đảm nhiệm chức vị quan trọng, cũng có một gã đệ tử nay đã quan bá Thái Thường Tự Khanh, vị ở tam phẩm.

Hàng Châu lại đem Tiêu Mặc Đình xem như bảo bối, thường xuyên tổ chức văn nhân học sĩ cùng nhau nghe Tiêu Mặc Đình dạy học.

Một câu, Tiêu Mặc Đình này ở Hàng Châu lăn lộn phi thường tốt, lại không biết hôm nay vì cái gì mà bị quan phủ bắt lên.

“Người nghe ai nói Thần Ân tiên sinh bị quan phủ bắt?” Tiết Phá Dạ là có chút không tin: “Tin vĩa hè cũng không thể xem la thật”.

Lão Tống vội nói: “Chưởng quầy, đây là ta tận mắt thấy, một đội quan binh áp Thần Ân tiên sinh, hướng phủ nha Hàng Châu đi qua, không ít văn nhân học sinh đều muốn tiến lên ngăn cản, lớn tiếng kêu la, đều bị quan phủ loạn côn đánh ra, còn có không ít người gào khóc. Thần Ân tiên sinh nọ quả nhiên là nhân vật bất phàm, thế mà không chút nào sợ hãi, ở trong xe chở tù vẫn như cũ ngâm thơ đối nghịch, khuôn mặt tươi cười”.

Tiết Phá Dạ ồ một tiếng, ngạc nhiên nói: “Thần Ân tiên sinh là nhân vật lớn, muốn bắt hắn cũng cần bí mật mà làm, sao lại giống trống khua chiêng như thế? Quan phủ thật muốn hạ danh xấu sao?”

Lão Tống liên tục gật đầu: “Chưởng quầy nói không sai, văn nhân này đều phi thường phẫn nộ, mắng to quan phủ, mắng to Vương Tri Phủ!”

Vương Tri Phủ chính là Phủ doãn Hàng Châu Vương Thế Trinh, nghe nói lúc trước làm quan cũng là thanh liêm, vì dân chúng Hàng Châu đã làm không ít chuyện, tựa như đối với Tiêu Mặc Đình cũng có chút kính ngưỡng, lại không biết vì sao đột nhiên trở mặt.

Tiết Phá Dạ tuy rằng không rõ chuyện rốt cuộc là như thế nào, nhưng mơ hồ cảm giác ở trong đó tất nhiên có chút ẩn tình, bất quá việc quan phủ, cũng không phải là mình có thể lo lắng, ho khan một tiếng hỏi: “Đúng rồi, giấy quảng cáo in thế nào rồi?”

Tiêu Phẩm Thạch ngạc nhiên nói: “Giấy quảng cáo? Đại ca, cái gì là giấy quảng cáo?” Hồ Tam ở một bên vẽ mặt cũng nghi hoặc.

Lão Tống vội từ trong lòng lấy ra hai tờ quảng cáo, đưa cho Tiết Phá Dạ: “Chưởng quầy, đây là bản mẫu, in ra chính là dạng này?”

Tiết Phá Dạ nhìn kỹ, thấy chữ viết ở trên rõ ràng, mỹ nhân nọ xinh đẹp quyến rũ, đều muốn câu dẫn linh hồn người ta, không khỏi có chút đắc ý: “Xem ra ta vẽ thật ra không có xuông tay, không tệ không tệ, yểu điệu thực nữ, sắc lang ái cầu!” Hải lòng gật đầu nói: “Rất tốt, rất tốt, chính là cái dạng này”.

Hồ Tam ở bên cạnh xem, nhìn thấy bức hình mỹ nhân xinh đẹp nọ, lập tức bị hấp dẫn, tuy là một tấm hình ảnh, nhưng cũng làm cho mắt sói của hắn tỏa ánh sáng.

Tiết Phá Dạ dùng giấy quảng cáo gõ đầu hắn, hắc hắc cười nói: “Tiểu tử xấu người, loại trò chơi này là vì hấp dẫn đám đại thiếu đầu heo tự cho là tài tử phong lưu thích sắc như mạng, sao ngược lại đem người hấp dẫn lại đây”.

Lão Tống tựa như tranh công cười nói: “Chưởng quầy, ta còn cùng chưởng quầy in ẩn nói rồi, cái giấy quảng cáo này tạm thời không thể tuyên dương, hắn cũng vỗ ngực cam đoan sẽ không tiết lộ. Mặt khác ba ngàn bản giấy quảng cáo này chỉ dùng mười lăm lượng, buổi tối ngày mai có thể in ra, đây là bạc còn thừa!” Nói xong, thế mà lấy ra năm lượng bạc.

Tiết Phá Dạ thật ra cũng ngạc nhiên, cái lão Tống này sao lại thành thật như thế, năm lượng bạc này vì sao không có tham? Bất quá thành thật luôn tốt, Tiết Phá Dạ cũng không nghĩ nhiều, đẩy trở về, mỉm cười nói: “Lão Tống, làm thật sự không tệ, còn muốn làm phiền ông đi một chuyến in ẩn nữa!”

Lão Tống có chút kỳ quái: “Chưởng quầy, giấy quảng cáo ngày mai mới có thể in xong!”

Tiết Phá Dạ đứng lên, “Chờ ta một lát!” Rồi bước nhanh đi lên lầu.

Hồ Tam nghĩ đến lần hai còn có mấy cái thi thể, nơi này còn đang nói chuyện, thần sắc hơi có chút quái dị.

Bất quá một lát sau, Tiết Phá Dạ cầm tờ giấy đi xuống, đưa cho lão Tống, mỉm cười nói: “Lão Tống, làm phiền ông đem tờ này đi in ra, in bốn năm trăm phần, chúng ta đều sử dụng”.

Cái tờ giấy này so với giấy quảng cáo kia nhỏ hơn nhiều, nội dung ở trên ngắn gọn, trên cùng viết “Thẻ ưu đãi”, phía dưới thuyết minh “Người cầm thẻ này, toàn bộ thức ăn rượu uống được được ưu đãi bốn phần, nguyên một lượng bạc giá chỉ cần sáu tiền!”

Lão Tống tròn mắt xoay chuyển, hẳn dù sao không phải kẻ ngốc, tốt xấu cũng đã làm ăn nhiều năm, lập tức rõ ràng chi tiết trong đó, lộ ra vẻ khâm phục, tán thưởng nói: “Chưởng quầy trí tuệ vô cùng, suy nghĩ hơn người, ta bội phục sát đất, cái tửu lâu này có hi vọng rồi, ta lập tức đi!” Rồi đầy hưng phấn mà rời đi.

Tiết Phá Dạ nhìn bóng lưng của hắn, không khỏi cảm thán, xem ra chính mình vận khí là không tệ, có pho thủ như lão Tống, quả nhiên là thoải mái không ít.

“Đại ca, người... người đến tột cùng đang làm cái gì?” Tiêu Phẩm Thạch gãi gãi đầu, vẻ mặt mờ mịt.

Tiết Phá Dạ ra vẻ thần bí, vỗ bả vai hắn, “Qua hai ngày theo ta trên đường phát giấy quảng cáo là được”.

“Phát giấy quảng cáo?” Tiêu Phẩm Thạch vẫn khó hiểu như cũ.

Hồ Tam lúc này cũng hiểu được, trên mặt lập tức hiện lên vẻ khâm phục.

Vốn bầu trời đang sáng sủa bỗng nhiên âm trầm xuống, không bao lâu sau, thế mà tí tách mưa nhỏ.

Tiết Phá Dạ nghĩ tới: “Trời có gió mưa khó lường, nhân có họa phúc sớm tối!” Nghĩ đến đám người nhị sư huynh vì sao đến đây cũng chưa rõ ràng, lúc này lại là ba cái thi thể ở trên lầu, không khỏi cảm thán nhân sinh biến đổi thất thường.

Lại nghĩ đến trong lòng còn có thư tín Vương Dương lưu lại, vì thế trở lại văn phòng chính mình, đóng chặt cửa phòng, ngồi xuống mở thư, từ bên trong rút ra một phong thư.

Bên trong cũng chỉ có một tờ giấy, số lượng từ không nhiều lắm, viết: “Tôn công: Học sinh ghi nhớ mật lệnh, cần tận tâm hiệp trợ, dâng danh sách phân đà Hàng Châu, để tôn công thành lập công lớn!” Lạc khoản chỉ có hai chữ “Thập tam”.

Cái phong mật thư này chữ viết thực vắn vẹo, có chút hỗn độn, thoạt nhìn giống như là cố ý viết thành như vậy, miễn cho bị người nhìn ra chữ viết.

Tiết Phá Dạ nhíu mày suy nghĩ, dần dần rõ ràng một chút việc, người viết cái phong thư này tự nhiên là hậu trưởng huynh đệ Vương thị, cũng là chủ mưu sai sử huynh đệ Vương thị hại chết nhị sư huynh, lấy danh sách.

Bất quá chiếu theo hiện tại đến xem, vị “Thập tam” chủ mưu này cũng đã phải thất vọng rồi, huynh đệ Vương thị được ký thác kỳ vọng cao nay là thi thể trên tửu lâu, nhiệm vụ tự nhiên không thể hoàn thành, vậy danh sách này hẳn là ở trong tay Tiểu Linh Tiên, đã không thể đến tay “Tôn công”.

Nhìn mật thư, Tiết Phá Dạ một thân mồ hôi lạnh túa ra, “Thập tam” này quả nhiên ngoan độc, xem ra là nội gian Thanh Liên Chiếu, cùng “Tôn công” cấu kết, nếu danh sách đến trong tay “Tôn công”, Thanh Liên Chiếu phân đà Hàng Châu sẽ gặp tai ương ngập đầu, cả người lẫn vật không còn, nói không chừng từ cái phân đà Hàng Châu này càng có thể liên lụy ra một đống lớn ẩn tình, Thanh Liên Chiếu sẽ gặp rắc rối thật lớn.

“Con mẹ nó chứ, chân ngoài dài hơn chân trong, ta đơm cả nhà nó!” Tiết Phá Dạ không khỏi mắng “Thập tam” này.

Nghĩ đến danh sách liên quan đến sinh tử vô số người lúc này lại ở trong tay Tiểu Linh Tiên vô cùng ngáy thơ, Tiết Phá Dạ lại là một thân mồ hôi lạnh.

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

16. Chương 16: Đổi Danh Sách Món Ăn

Trận mưa này dứt quãng đến đêm khuya, tựa như vì công tác của Tiết Phá Dạ gia tăng một ít khó khăn.

Đêm dài người tĩnh, chỉ nghe tiếng mưa rơi tí tách, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng sấm sét, đêm mưa rào rích, Tiết Phá Dạ ngồi ở văn phòng u ám, tâm tình phập phồng bất định, hoặc là nói, lúc này tâm tình thực không thoải mái.

Thời điểm cơm chiều, Tiểu Linh Tiên cũng không có ăn cơm, may mà dưới Nguyệt Trúc khuyên bảo, hơi ăn một ít, trên gương mặt nọ vẫn tràn ngập mờ mịt cùng bất lực, Tiết Phá Dạ cũng không đành lòng, để cho một tiểu cô nương như vậy thừa nhận đả kích trọng đại như vậy, thật sự có chút tàn khốc. Tiết Phá Dạ trong lòng cũng có chút nghi hoặc, nhị sư huynh mục đích của chuyến đi này đến tột cùng là làm cái gì? Vì sao phải đem Tiểu Linh Tiên ngây thơ không thông thế sự cũng mang lại đây.

Tiết Phá Dạ lựa vài chuyện cười thú vị kể cho Tiểu Linh Tiên nghe, tuy nói Tiểu Linh Tiên cũng không nụ cười, nhưng có khi cũng buồn cười, tâm tình trầm trọng nọ cũng thoáng được giảm bớt.

Cũng may không có ai lên lầu, Tống Thiển khi trở về thật ra cũng lên lầu hồi báo một chút, Hồ Tam biến thành canh giữ ở trước cửa thực không được tự nhiên, bất quá Tiết Phá Dạ thần sắc bình tĩnh như thường, Tống Thiển biết Hồ Tam là hỏa kế Tiết Phá Dạ mới gọi, chào hỏi một chút, cũng coi như nhận thức đồng sự mới.

Xác định mọi người đều ngủ, Tiết Phá Dạ cùng Hồ Tam hai người mới vác thi thể đi ra ngoài, cửa hậu viện cùng đại đường đóng chặt, cũng không sợ những người khác thấy.

Mưa rơi gió giật, lưng vác thi thể, vô cùng quỷ dị, may mắn hai người lá gan cũng không nhỏ, cũng không sợ hãi chút nào.

Trận mưa này tuy nói làm cho Tiết Phá Dạ làm việc có chút không thuận, bất quá cũng có điểm lợi thật lớn, nơi này vốn là nhân khí không vượng, nay một trận mưa xuống, chung quanh không có một bóng người, cũng không sợ bị người nhìn thấy.

Một người vác một thi thể, ở trong rừng bên cạnh tháp Hồng Nhạn đào hố chôn đi, sau lại quay về đem thi thể còn lại đi chôn, hai người sau khi chôn xong thi thể, đã lâm vào tình trạng kiệt sức.

Tiết Phá Dạ cảm giác đường đời bản thân thật sự có chút bi ai, thể mà ở một đêm mưa rơi gió giật, lén lút đi chôn thi thể, thật sự có chút quỷ dị.

Cũng may mọi chuyện rồi cũng xong xuôi, tuy là thân thể mỗi một, nhưng tinh thần cũng đã được buông lỏng xuống.

Hai người ở trong mưa to chạy về tửu lâu, lại kéo cái thân mỗi một đem vết máu trong nhà gian lau sạch, mở ra cửa hậu viện cùng đại đường, lúc này mới lên lầu hai nằm xuống ngủ, dưới mỗi một, hai người rất nhanh liền tiếng ngáy mãnh liệt.

Cũng không biết ngủ bao lâu, nghe được bên tai có tiếng gọi ôn nhu, Tiết Phá Dạ mở mắt nhìn, chỉ thấy Nguyệt Trúc đang cười khanh khách nhìn mình, thối khí như lan, mặt phấn ửng đỏ, không khỏi tâm thần nhộn nhạo, cô gái nhỏ này, sáng sớm khiến cho lòng ta dậy sóng mênh mông, thật sự là ăn no mặc ấm nổi dâm dục, qua hơn nửa năm cũng không có loại cảm giác này, sao lại sau khi lấy xuống tửu lâu, thể mà bị cô gái nhỏ này biến thành tâm thần nhộn nhạo?

Hồ thẹn, xem ra vẫn là định lực không đủ.

“Quý lười, mau đứng lên, sư phụ đã lại đây!” Nguyệt Trúc thấy Tiết Phá Dạ dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn mình, thật như mê đắm trong truyền thuyết, không khỏi nai con nhảy loạn, tim đập gia tốc.

Tiết Phá Dạ sờ sờ cái mũi, xấu hổ cười, đứng dậy đuổi cái lưng mỗi, ngạc nhiên nói: “Sư phụ? Sư phụ gì?”

Nguyệt Trúc vỗ vỗ trán Tiết Phá Dạ, “Phá Dạ ca ca, huynh thật sự là không có trí nhớ. Lão Tống mời đến mấy vị đại trù đều ở dưới lầu chờ huynh đó”.

Tiết Phá Dạ vỗ đầu, liên thanh nói: “Thật sự là hồ đồ, hồ đồ! Ta đi gặp bọn họ” Muốn định đứng dậy đi xuống, lại bị Nguyệt Trúc giữ lại, đôi mi thanh tú nhăn lại, chỉ chỉ y phục của Tiết Phá Dạ.

Tiết Phá Dạ lúc này mới phản ứng lại đây, tối hôm qua khi chôn thi thể, quần áo thế mà quên thay đổi, lúc này quần áo vẫn dính không ít vết máu, không khỏi xấu hổ cười cười.

Nguyệt Trúc từ bên cạnh lấy qua hai bộ quần áo sạch sẽ, một bộ cho Tiết Phá Dạ, đánh thức Hồ Tam vẫn đang ngáy mãnh liệt, đưa cho hắn quần áo sạch sẽ để thay.

Tiết Phá Dạ tiếp nhận quần áo cười nói: “Ài, Nguyệt Trúc thật sự là cô nương tốt, ngày sau nhất định là hiền thê lương mẫu, cũng không biết tiện nghi nam nhân đây, hắn là tích đức tám đời đó!” Nguyệt Trúc mặt đỏ bừng, đánh ở trên cánh tay Tiết Phá Dạ, vô cùng ngượng ngùng: “Phá Dạ ca ca, huynh, huynh mà nói lung tung, huynh mà nói lung tung, muội đánh huynh đó!” Tư thái nữ nhi đều thể hiện ra, Tiết Phá Dạ xem ngây cả người.

Hai người đi vào nhĩ gian thay đổi quần áo, sau đó đem quần áo bẩn giao cho Nguyệt Trúc, lúc này mới đi xuống lầu.

Phía dưới đã đợi bốn vị đầu bếp, trong đó một người hình thể mập mạp, Tiết Phá Dạ lập tức xác định đây là Thục trung đại trù.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước Triệu mỗ mỗ có một câu lời kịch kinh điển: “Đầu lớn cổ thô, không phải người giàu có thì chính là đầu bếp!”, lời này nói thật ra rất có đạo lý.

Tiết Phá Dạ thân mình cũng rất có khí chất, hơn nữa ăn mặc cũng được, cho nên mấy tên đầu bếp tự nhiên cũng lập tức nhận ra đây là chương quỳ “Lâm Nguyệt Hiền”, đều đứng dậy cung kính hành lễ: “Chương quỳ!”

“Ngồi ngồi ngồi!” Tiết Phá Dạ khá là nhiệt tình, vẻ mặt hiền lành tươi cười, thoát nhìn là tương đối bình dị gần gũi.

Mấy vị đầu bếp lập tức cảm thấy chương quỳ mang đến ấm áp.

Sau khi giới thiệu lẫn nhau, Tiết Phá Dạ lại cười nói: “Về sau Lâm Nguyệt Hiền phải nhờ vào mấy vị đến đỡ, mấy vị yên tâm, Tiết Phá Dạ ta là một người thống khoái, có chuyện không cất giấu. Lâm Nguyệt Hiền nếu là làm ăn thắm đậm, tiền công của mấy vị tuyệt sẽ không có chút khát nợ, nếu là náo nhiệt lên, Tiết mỗ tự nhiên cũng sẽ xuất ra bạc thưởng cho mọi người. Mấy vị về sau liền đem Lâm Nguyệt Hiền trở thành nhà mình, có họa ta gánh, có phúc cùng hưởng!”

Mấy lời này nói cho mấy vị đầu bếp rất là cảm động, không thể tưởng được chương quỳ mới này lại là người rõ ràng như vậy, đều mặt mày hớn hớn, liên tục gật đầu.

“Vài vị nói vậy đều có sở trường, không bằng nói nghe một chút!” Tiết Phá Dạ ý bảo Hồ Tam châm chút nước trà lại đây, thản nhiên nói: “Tiết mỗ đối với đồ ăn thật ra rất có hứng thú”.

Đầu bếp mập mạp lập tức lộ ra vẻ đắc ý, khoe mắt liếc trái liếc phải, cất cao giọng nói: “Chương quỳ, người thật là hỏi đúng rồi. Thiên hạ tám món chính hệ, Xuyên, Tương, Lỗ, Việt, Huy, Mân, Chiết, Tô, thì món cay Tứ Xuyên ta chủng loại nhiều nhất, khẩu vị tốt nhất. Lão Hồ mười ba tuổi nhập đạo, nay bốn mươi sáu, tung hoành trù giới mấy chục năm, cũng luyện xuống vài món đồ ăn chiêu bài, chỉ sợ thiên hạ này còn không có người làm ra được hương vị của ta”.

Đầu bếp Thục trung trong giọng nói mang theo Xuyên vị, Tiết Phá Dạ lúc này mới biết được, vị trù trung đại lão này họ Hồ.

Lời vừa ra khỏi miệng, mấy người bên cạnh tựa như có chút khinh thường.

Tiết Phá Dạ tự nhiên biết, tám món chính hệ hình thành đều là trải qua vô số thực tiễn cùng danh tiếng mới xuất hiện, mỗi một món ăn đều là tinh túy trong đó, tuy nói ở trong đó cũng có ít nhiều khác nhau, nhưng khẩu vị cũng đều có phong cách.

Lão Hồ lời này tuy rằng nói tràn đầy tự tin, nhưng vẫn có chứa sắc thái cảm tình cá nhân.

Tiết Phá Dạ kiếp trước đối với món cay Tứ Xuyên có chú ý, biết hệ thống món cay Tứ Xuyên hình thành cực sớm, là một món ăn có lịch sử lâu đời, khởi nguyên là Ba quốc cùng Thục quốc cổ đại.

Nhớ rõ trước kia xem qua một quyển Hoa Dương quốc chí có ghi lại, Ba quốc “Thổ thực ngũ cốc, sinh cụ lục súc”, cũng sản xuất cá muối cùng trà mật, mà Thục quốc thì “Sơn lâm trạch ngư, viên huệ qua quả, tứ đại tiết thực, mĩ bất hữu yên!”. Lúc ấy Ba quốc cùng Thục quốc gia vị đã có nước cốt, muối mỏ, xuyên tiêu cùng “Dương phác chi khương (gừng)”. Ở trong văn vật thời kì Chiến quốc đào được, đã có các loại đồ đồng cùng chén bát, món cay Tứ Xuyên manh nha có thể thấy được, cũng thật là vì có sâu xa như vậy, món cay Tứ Xuyên ở trong các hệ thức ăn có địa vị rất cao.

Tiết Phá Dạ trên mặt nhộn nhạo ý cười, liếm liếm môi hỏi: “Hồ sư phụ đồ ăn chiêu bài là có cái gì?”

“Tam tổ tam huân!” Hồ sư phụ lập tức trả lời, hần hiểu được đây là chương quây đang tiến hành khảo hạch, tự nhiên không dám chậm trễ, đây chính là áo cơm ngày sau, trong cung kính mang theo đặc ý: “Đồ ăn thiên hạ không dưới trăm ngàn loại, nhưng xét đến cùng, đơn giản chua, ngọt, đắng, cay, mặn năm vị. Món cay Tứ Xuyên chú ý chua cay, nhưng ta nghiên cứu trừ đạo, giao thành năm vị, sáng tạo độc đáo tam tổ tam huân (ba món chay ba món mặn) sáu món chính”.

Thấy Tiết Phá Dạ đang có hứng thú nhìn mình, Hồ sư phụ bắt tay vào nói cụ thể: “Món chay thứ nhất, đậu hũ Xuyên Tây!”

“Đậu hũ Xuyên Tây?” Tiết Phá Dạ nhú mày, chậm rãi nói: “Nói vậy cái món đồ ăn này hương vị không tệ, bất quá tên này nên sửa lại?”

Mấy đầu bếp đều sửng sốt.

“Để cho ta nghĩ chút!” Tiết Phá Dạ sờ sờ mũi, cười tà nói: “Không bằng kêu Băng Cơ Tuyết Phu!”

Hồ sư phụ ngẩn ra, mấy người khác cũng là một thân mồ hôi lạnh, cái chương quây này đặt tên là thực dân dã, bất quá... tên đồ ăn quả thật dụ hoặc hơn.

“Món chay thứ hai, khương chưng mật ngấu (ngó sen chưng mật với gừng)! ”

“Liên lí mật tình!”

“Bách hợp hoàng qua!”

“Thanh long ngọc tuyết!”

...

Mấy tên đầu bếp mồ hôi ướt đầm, chương quây này thật sự là tài tình.

Tiết Phá Dạ hắc hắc cười nói: “Nhóm khách đầu tiên của chúng ta chính là các tài tử thiếu gia, đây là một quần thể đặc thù, thực nhiều chuyện, một việc đến trong tai bọn họ, rất nhanh là có thể lan truyền đi ra ngoài”.

Lại đối với thợ làm trái cây cùng điểm tâm dốc lòng chỉ dạy, một ít cái tên bình thường đều một lần nữa thay xiêm y, tên món ăn mới hoặc là hương diễm, hoặc là thần bí, tóm lại lấy lực dụ hoặc làm nguyên tắc cơ bản.

Mấy vị đầu bếp đối với Tiết Phá Dạ khâm phục không thôi, lập tức lại đem tên đồ ăn đặc sắc viết lên biển gỗ, treo tại đại đường, phóng mắt nhìn lại, tên đồ ăn lộ vẻ hương diễm thần bí, mấy chục chục tấm bảng gỗ sắp xếp ra, cũng rất là hoành tráng.

Quyển 1: Noãn phong huân đắc du nhân túy

17. Chương 17: Món Ngon

Ngày này mấy vị đại trù đều thể hiện khả năng, lão Hồ đem sáu món chính nhất nhất trình lên, mấy người Tiết Phá Dạ ăn ở trong miệng, liên tục gật đầu, đối với lão Hồ này khâm phục không thôi.

Tuy rằng đồ ăn cũng không phức tạp, thậm chí nói có chút đơn giản, nhưng mà lão Hồ làm ra hương vị lại làm cho người ta lưu luyến quên về, khắc cốt铭 tâm. Phở trù cùng thợ làm trái cây điểm tâm ăn ở trong miệng, cũng bỏ qua khinh thường trước đó, đối với lão Hồ lập tức sinh ra kính ý. Sau thợ làm trái cây điểm tâm cũng thi triển thủ đoạn, làm ra trái cây cùng điểm tâm cực kỳ phong phú, làm cho Tiết Phá Dạ cùng những người liên can đều có lộc ăn, từ lâu cả ngày đều dào dạt ở trong mỹ vị món ngon.

Tiểu Linh Tiên bị Nguyệt Trúc kéo lại đây, ăn mỹ vị món ngon, khuôn mặt bị thương sầm muện nợ rốt cuộc lộ ra ý cười.

Tiết Phá Dạ biết căn cơ của tử lâu chính là những món ngon mỹ vị này, nếu không quảng cáo tuyên truyền cho dù có lợi hại, nếu thức ăn nơi này không được người ta tiếp thu, thì vẫn là công dã tràng, khách tất nhiên sẽ không đến. Hiện tại dùng qua đồ ăn của những vị đầu bếp này, tin tưởng tăng nhiều, vô cùng hài lòng, chỉ cần có tiêu chuẩn này, như vậy căn cơ chẳng khác nào hoàn thiện, kế tiếp chính là thể công quảng cáo sắc bén cùng thủ đoạn doanh tiêu.

Trải qua hơn nửa năm quan sát, tuy rằng không biết địa phương khác Đại Sở quốc như thế nào, nhưng mà Hàng Châu hạng mục quảng cáo hầu như không có, một ít đại phẩm bài, hoàn toàn là dựa vào danh dự cùng phẩm chất nhiều năm tích lũy lên.

Ở thời đại chính mình, phố lớn ngõ nhỏ đều có đầy giấy quảng cáo cùng nhân viên đi phát quảng cáo, mục đích cũng không phải thật muốn người ta thu lấy hoặc là lập tức đi mua, mà là muốn ở trong đầu người ta lưu lại ấn tượng về thương hiệu này.

Từ trình độ nào đó mà nói, mình in giấy quảng cáo, chuẩn bị phát quảng cáo, có thể nói là người đầu tiên làm, lại không biết cái này hiệu quả sẽ như thế nào.

Tiết Phá Dạ cũng không dám quên, trên người mình còn đeo món nợ mấy trăm lượng bạc.

Cổ vũ mấy vị đại trù một phen, mấy vị đại trù đều cảm nhận được Tiết chương quây bình dị gần gũi.

Tiểu Linh Tiên tìm một cơ hội, lôi kéo cánh tay Tiết Phá Dạ, đi tới chỗ yên lặng, hạ đầu, thấp giọng hỏi: “Nhị... nhị sư huynh của ta...?”

Tiết Phá Dạ biết ý tứ của nàng, thở dài, “Yên tâm đi, ta đã muốn an trí thích đáng, muội không cần lo lắng”.

Tiểu Linh Tiên ngẩng đầu, mắt đỏ lên, gật gật đầu, cảm kích nói: “Tiết... Tiết đại ca, muội đa tạ huynh!”

Tiết Phá Dạ thật ra cũng sửng sốt, chỉ nói Tiểu Linh Tiên ngây thơ không thông thế sự, cũng không biết được cấp bậc lễ nghĩa rườm rà này, lúc này lại thành tâm cảm tạ, nhất thời cũng có chút không thích ứng, không khỏi đưa tay đặt ở trên vai nàng, ôn nhu nói: “Tiểu Linh Tiên, có một số việc trôi qua thì hãy để nó trôi qua, người chết là hết, người sống còn muốn tiếp tục cuộc sống. Ta nghĩ nhị sư huynh của muội dưới tuổi vàng biết được, cũng không hy vọng Tiểu Linh Tiên đáng yêu mất đi mang đến cười, nụ cười của muội sẽ cho mọi người hy vọng, cho nên, quên đi bị thương, tiếp tục cười vui mà sống”.

Tiểu Linh Tiên chớp chớp ánh mắt xinh đẹp, tính trẻ con lập tức lộ ra: “Muội, muội cười thật có thể tạo nên cho mọi người hy vọng?”

Tiết Phá Dạ buồn cười, ha ha cười nói: “Tiểu Linh Tiên cười so với tiên tiên còn đẹp hơn, ai nhìn thấy đều sinh ra hy vọng”.

Tiểu Linh Tiên trên mặt hiện lên một tia đỏ bừng, nũng nịu hỏi: “Tiết đại ca, huynh thấy qua tiên nữ sao? Thực sự có tiên nữ sao? Muội cười thực so với tiên nữ xinh đẹp hơn sao?”

Tiết Phá Dạ thở dài, gật đầu nói: “Đương nhiên, muội so với tiên nữ xinh đẹp hơn”.

Tiểu Linh Tiên gật gật đầu, bỗng nhiên lại thở dài, buồn bã nói: “Cũng không biết Thanh Vận tỷ tỷ hiện tại thế nào, tỷ nói qua chờ muội trở về sẽ dạy muội thêu hoa!” Mũi cay cay, tựa như lại muốn khóc ra, “Tỷ nếu biết nhị sư huynh mất, nhất định sẽ thương tâm chết được”.

Tiết Phá Dạ thấy nàng lại muốn khóc, vội chuyển biến đề tài nói: “Tiểu Linh Tiên, sao muội không ở trong nhà, cùng nhị sư huynh đi ra làm cái gì?”

Tiểu Linh Tiên lập tức cảnh giác hẳn lên, ngẩng đầu nhìn Tiết Phá Dạ, không khỏi lui về phía sau hai bước, trên mặt hiện lên vẻ kinh hoảng, lắc đầu nói: “Không, không có, muội... muội là ra ngoài chơi!”

Tiết Phá Dạ biết cái này đối với nàng mà nói là một cái nhiệm vụ phải giữ bí mật nghiêm ngặt, cũng không hỏi lại, mỉm cười ôn nhu nói: “Đi, thợ làm điểm tâm chỉ sợ lại làm ra món mới, chúng ta cũng không thể để cho bọn họ đều ăn sạch”.

Nghĩ đến mấy đứa nhỏ như sói như hổ kia, Tiểu Linh Tiên liền kêu một tiếng, chạy đi qua, kêu lên: “Lưu cho ta chút, không được ăn hết, lưu cho ta chút...!”

Nhìn bóng dáng như cánh bướm của Tiểu Linh Tiên, Tiết Phá Dạ không khỏi cảm khái.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Hồ Tam liền dẫn theo bốn vô lại đến đây, thoát nhìn cũng là xuất thân cùng khổ, quần áo không chỉnh tề.

Tiết Phá Dạ kêu Tiêu Phẩm Thạch cùng lão Tống lên, ở dưới lão Tống dẫn dắt, đi tới chỗ in ấn lấy ra giấy quảng cáo cùng thẻ ưu đãi.

Ba ngàn tờ giấy quảng cáo thành một xấp lớn, mới in ra, còn tỏa ra mùi dầu.

Mấy tên vô lại mới tới nhìn thấy mỹ nữ quyến rũ ở trên giấy quảng cáo, ánh mắt đều sáng hẳn lên. Nói lời thật, Tiết Phá Dạ vẽ mỹ nhân này quả thật rất thật, cặp mí nhân dùng bút lông phác họa kia tựa như hàm chứa xuân tình vô hạn, làm cho người ta có những ý nghĩ kỳ quái.

Tiết Phá Dạ nhìn mấy người trong mắt phóng lang quang, trong lòng cũng có chút đắc ý.

“Nhưng cái này đều là đã chi ra không ít bạc!” Tiết Phá Dạ ho khan hai tiếng, đem ánh mắt mọi người hấp dẫn lại đây, nghiêm mặt nói: “Giấy quảng cáo tổng cộng là ba ngàn tờ, chúng ta tổng cộng có tám người, mỗi người lĩnh bốn trăm tờ, ở nơi náo nhiệt phát ra, trăm ngàn nhớ kỹ, nhóm khách đầu tiên chính là các văn nhân học sinh cùng đầu heo đại thiếu. Văn nhân học sinh miệng nhanh, đầu heo đại thiếu nhiều tiền, đây là nhóm mục tiêu đầu tiên của chúng ta”.

“Có phải đem những tờ quảng cáo này phát cho bọn họ hay không?” Lão Tống cẩn thận hỏi.

Tiết Phá Dạ cười hắc hắc nói: “Đây là mục tiêu chủ yếu, đương nhiên, nếu Tri Phủ đại lão gia muốn lấy một phần, chẳng lẽ ngươi không cho?”

Một câu chọc mọi người cười rộ lên, lão Tống cũng nở nụ cười.

Tiết Phá Dạ chột nghiêm mặt lại nói: “Từ lâu chúng ta khai trương, đầu tiên phải làm chính là kiếm tiền, phải từ trên người những kẻ có tiền này kiếm tiền. Lấy văn nhân đại thiếu làm chủ, mặt khác có thể để ý tới tài chủ phú cổ. Trăm ngàn nhớ kỹ một chút, chúng ta lúc phát ra quảng cáo, nhất định phải có khuôn mặt tươi cười, nếu có người đem giấy quảng cáo ném xuống, phải nhặt lên, một lần nữa đưa cho những người khác”.

Mọi người liên tục gật đầu, Hồ Tam lại hỏi: “Tiết đại... chương quây, nếu những người đó hỏi đông hỏi tây thì làm sao bây giờ?”

“Thối phòng lên không được sao?” Tiết Phá Dạ vuốt mũi nói: “Cứ thối lên cho ta, từ lâu chúng ta chất lượng rất cao, không sợ kiểm nghiệm!”

“Chương quây, vậy cái thẻ... thẻ ưu đãi này thì làm sao bây giờ?” Lão Tống đang cầm năm trăm thẻ ưu đãi hỏi.

“Đây là đưa cho đám người Hồ Tam!” Tiết Phá Dạ tiếp nhận giao cho Hồ Tam: “Nơi này có năm trăm tờ, các người mỗi người một trăm tờ, lúc phát quảng cáo, nếu có người tiếp nhận quảng cáo, như vậy mọi người cũng đem cái này đưa ra, đây là thẻ ưu đãi, Lâm Nguyệt Hiên chúng ta thức ăn một lượng bạc, nếu dùng cái thẻ ưu đãi này, chỉ cần sáu tiền”.

Vô lại có thể lăn lộn kiếm ăn, đầu óc tự nhiên cũng sẽ không quá kém, Tiết Phá Dạ vừa nói, mấy người lập tức rõ ràng, liên tục gật đầu.

Tiết Phá Dạ thực hài lòng năng lực lý giải của mọi người, thật ra đối với người Đại Sở chưa có tiếp xúc qua quảng cáo mà nói, đó là một sự vật mới mẻ, muốn tiêu hóa cũng không đơn giản.

“Tốt lắm!” Tiết Phá Dạ gật đầu nói, chỉ vào năm người Hồ Tam nói: “Mọi người nghe cho cẩn thận, cái thẻ ưu đãi này đối với các người rất quan trọng, nếu có khách cầm thẻ ưu đãi này đi Lãm Nguyệt Hiên ăn cơm, vậy xem như là do các người kéo đến, ta sẽ theo đầu người mà tính thưởng cho các người”.

Hồ Tam cũng không có gì, mấy người phía sau lập tức vỗ tay nói: “Tốt, Tiết chương quỳ, người cứ xem là được rồi, huynh đệ chúng ta nhất định làm tốt!”

Mấy người này ngày thường cũng là chơi bởi lêu lổng, ăn hôm nay không biết ngày mai, nay có cách kiếm tiền tốt, tự nhiên thực vui mừng.

Lập tức phân phát giấy quảng cáo cùng thẻ ưu đãi, Tiết Phá Dạ lại phân phát cho mỗi người năm tiền làm kinh phí hoạt động, năm tiền là không ít, mấy tên vô lại thấy chuyện chưa làm mà đã có bạc, lại càng mười phần nhiệt tình.

Lập tức mọi người phân tán ra, tìm kiếm nơi náo nhiệt phân phát giấy quảng cáo.

Tiết Phá Dạ cầm hai trăm tờ quảng cáo còn lại, không khỏi lắc đầu cười khổ, kiếp trước mình đối với việc đi phát quảng cáo này rất là chán ghét, không thể tưởng được hôm nay chính mình cũng đi vào con đường này.

Nhìn trái nhìn phải, cần tìm một nơi náo nhiệt mà rộng rãi.

Hàng Châu phong cảnh tuyệt đẹp, có danh xưng “Thiên đường nhân gian”. Tây hồ xinh đẹp ở đó, quần sơn xanh ngắt bao quanh thành, hệ thống sông ngòi kênh rạch xuyên thành mà qua. Ba mặt núi một mặt thành, sông suối hồ núi giao hòa; Xuân hạ thu đông đều có cảnh sắc, nắng mưa gió tuyết đều hữu tình khác nhau.

Đại thi nhân đời Đường Bạch Cư Dị từng nói qua: “Giang Nam ức, tối ức thị Hàng Châu!” Có thể nói Hàng Châu thật là địa phương văn phong phát triển, phong cảnh đặc biệt tốt.

Nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu xẹt qua Linh Ẩn tự, Lục Hòa tháp, Thanh Hà phường các nơi, cuối cùng vẫn quyết định đi ven hồ Tây tử nhìn xem.

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

18. Chương 18: Tiêu Tài Nữ

Xuân ý vẫn dạt dào, gió nhẹ khẽ vuốt, trên Tây hồ thuyền hoa vẫn lui tới xuyên qua, tự cho là tài tử phong lưu cùng tự cho là mỹ giai nhân mất đi mây lại, xuân ý tràn ngập hồ Tây tử.

Huyết án mấy ngày trước tựa như không có ảnh hưởng đến cảm xúc của du khách, người đến người đi, nói liền không dứt, bán hàng rong vẫn cao giọng hét to, ở chỗ Tiết Phá Dạ từng bày quán tính mệnh, bỗng nhiên có thêm một vị tiên sinh tính mệnh mới, là Tiết Phá Dạ kinh ra một thân mồ hôi lạnh, xem ra mỗi một chỗ cạnh tranh đều là mười phần kịch liệt.

Tiết Phá Dạ ôm giấy quảng cáo, nhìn nhìn trái phải, nhìn thấy một tên bày ra bộ dáng tài tử đang rung đùi đắc ý, dọc theo ven hồ đi tới, trong miệng tựa như còn ngâm câu thơ, cẩn thận vừa nghe, cũng là “Nhân lai nhân vãng hảo địa phương, hữu thủy hữu thụ chân phong cảnh!”

Tiết Phá Dạ nghe cái thi từ rách nát này, thiếu chút nữa cười ra tiếng, ta kháo, loại bản lãnh này cũng dám làm tài tử, thực con mẹ nó hạ giá cái danh “Tài tử” này quá.

Vội bước ra nghênh đón, vẻ mặt mang cười, “Vị tài tử anh tuấn tiêu sái này, xin dừng bước, xin dừng bước!”

Tài tử nọ lập tức lộ ra vẻ bất mãn quát: “Tiểu tử này, ta đang ngâm làm thi đối, vì sao lại làm mất hưng trí của ta, đáng chết đáng chết!”

Tiết Phá Dạ cũng không cùng hân vô nghĩa, rút ra một tấm giấy, đưa qua, khuôn mặt tươi cười, làm ra thái độ cung kính nói: “Câu thơ vừa rồi của tài tử quả nhiên tinh diệu tuyệt luân, ta xem trăm ngàn tài tử cái Tây hồ này, cũng không có ai có thể làm ra thơ tốt như vậy!”

Vỗ mông ngựa mỗi người đều thích, vị tài tử này tự nhiên không ngoại lệ, che dấu không được vẻ đắc ý, đánh giá Tiết Phá Dạ một phen nói: “Người cũng biết thơ?”

Tiết Phá Dạ vội nói: “Không dám không dám, chỉ là hàng ngày đi lại ở Tây hồ, nghe tới nghe lui, cũng là bài thơ này của tài tử là nghe lọt tai nhất, nghe xong thơ của người, ta cảm giác toàn thân thoải mái nói không nên lời, phiêu phiêu như muốn lên tiên, so với uống quỳnh tương ngọc dịch còn thông thái gấp trăm lần!”

Tài tử nghe đến mặt mày hớn hở, lúc này mới tiếp nhận giấy quảng cáo, ánh mắt vừa thấy, đôi mắt nhỏ tỏa ánh sáng, nhưng lập tức ném xuống đất, liền thanh nói: “Dâm họa dâm họa, khó coi, có nhục nhã nhận, có nhục nhã nhận!” Trong khi nói, thế mà nhìn trái nhìn phải, tựa như sợ hãi bị người chú ý.

Tiết Phá Dạ trong lòng thầm mắng dâm nhân giả quân tử, nhưng vẫn từ trên đất lấy lên giấy quảng cáo, mỉm cười nói: “Đây là danh sách đồ ăn cùng địa chỉ của Lãm Nguyệt Hiên mà thôi, tài tử đừng trách móc!”

Tài tử nọ xác định không người chú ý, nhanh chóng lấy qua một tờ quảng cáo nhét vào trong lòng, tốc độ cực nhanh, vẻ mặt vô sỉ, làm cho Tiết Phá Dạ than thở không thôi.

Tài tử tiếp cận lại, thấp giọng nói: “Đây là lầu nhà ai?” Thấy Tiết Phá Dạ vẻ mặt kinh hãi, tiếp tục nói: “Nếu... hắc hắc, nếu muốn tương giao một đêm, cần bao nhiêu bạc?”

Tiết Phá Dạ một thân mồ hôi lạnh túa ra, nghĩ đến tài tử này lại xem chính mình trở thành quy công, đi ra kiếm khách cho kỹ viện, trong cơn giận dữ, mạnh mẽ áp chế lửa giận, giải thích nói: “Tài tử, đây là lầu lâu, không phải kỹ viện!”

Tài tử ô một tiếng, nhìn trộm giấy quảng cáo trong lòng Tiết Phá Dạ, lúc này mới rõ ràng thì ra là lầu lâu, có chút mất hứng, nhưng vẫn hỏi: “Cô nương trên bức họa là ở lầu lâu các người?”

Tiết Phá Dạ đối với tên tài tử này thật sự là bội phục sát đất, không thể tưởng được tên tài tử này bề ngoài nhã nhặn, trong lòng lại dơ bẩn như thế, quả thực chính là một dâm thú siêu cấp.

Bất quá cái này cũng đang là hiệu quả Tiết Phá Dạ theo đuổi, tâm lý loại tài tử này cũng là chuyện Tiết Phá Dạ đã đoán trước, hàm chứa mỉm cười, thần bí nói: “Có hay không? Tài tử đi tự nhiên sẽ biết”.

Tài tử nọ hí hóp mắt, cười hắc hắc, đem giấy quảng cáo rời đi, tay giữ vạt áo, hiển nhiên là đem giấy quảng cáo trở thành bảo bối.

Tiết Phá Dạ hung hăng khách sáo một chút tên mặt người dạ thú nọ, lại tìm kiếm mục tiêu khác.

Tài tử này tựa như đều sợ hãi bị người chú ý, bắt đầu còn giả này giả nọ, một lát liền lộ nguyên hình, ngược lại không bằng phẳng bằng đại thiếu đầu heo này, cầm giấy quảng cáo, ngấm ngứa hình ảnh một phen, chảy nước miếng cười không ngừng, hận không thể đem giấy quảng cáo nọ ăn vào trong miệng.

Kết quả là so với Tiết Phá Dạ đoán tốt hơn rất nhiều, giấy quảng cáo này vừa phát đi ra ngoài, hoàn toàn không có hiện tượng tùy ý quăng loạn ra đất như ở đời sau, đám tài tử đại thiếu đều xem trở thành bảo bối, dốc lòng cất chứa.

Tiết Phá Dạ đem hai trăm tờ quảng cáo phát xong, đã muốn miệng khô lưỡi khô, tài tử đại thiếu này cũng đều cố hỏi vài câu, hỏi mỹ nhân trong họa ở đâu, Tiết Phá Dạ tự nhiên đem Lãm Nguyệt Hiên tuyên dương một phen.

Mua chút nước uống, Tiết Phá Dạ liền ngồi xuống ở ven hồ, nghỉ tạm một hồi.

Nhìn các tài tử chơi thuyền trên hồ đứng ở đầu thuyền, rung đùi đắc ý, tận tình khoe khoang, để hấp dẫn ánh mắt giai nhân, Tiết Phá Dạ liền cảm thấy rất là buồn cười.

Một đám dâm nhân khoác xiêm y nhã nhặn mà thôi, dưới túi da linh hồn cũng không cao thượng gì hơn so với mình.

Đang ở trong lòng phê phán đám mắt người dạ thú này, chợt nghe ven hồ một thanh âm gọi to: “Tiêu tài nữ đến đây, Tiêu tài nữ đến đây!”

Tiết Phá Dạ nghi hoặc, chỉ thấy các tài tử bốn phía đều hướng chỗ thanh âm ủa tới, các tài tử chơ thuyền trên hồ cũng thúc người chèo thuyền, dốc khí lực mà chèo về phía bờ hồ, phía sau tiếp trước, mấy chục chiếc thuyền nhỏ liền như thuyền rồng, trên mặt hồ nối nhau mà chạy về bờ hồ. Các giai nhân ở trên thuyền hoa thấy các tài tử mất đi hứng thú liếc mắt đưa tình, đều rời đi, thì đều vô cùng đổ kỵ, nghiêng rằng nghiêng lợi.

Bên bờ các tài tử phía sau tiếp trước, chen nhau hướng tới chỗ thanh âm mà chạy vội đi, tựa như còn trách cha mẹ sinh thiếu một đôi chân, mọi người trong miệng còn hô: “Là Tiêu tài nữ? Thật sự là Tiêu tài nữ?”

Tiết Phá Dạ thật ra cũng thật sự kỳ quái, Tiêu tài nữ này là người nơi nào, sao có lực hấp dẫn như vậy, mình ở ven hồ Tây từ lần lộn cũng đã lâu, sao lại chưa từng nghe qua.

Đứng dậy, hướng về chỗ thanh âm truyền đến nhìn lại, chỉ thấy bên kia đã thành một đám đông nghẹt, một đám người vây quanh một chỗ, mà dòng người vẫn còn hướng về bên đó từ từ di động tới.

Một gã chủ quán bán đồ sứ ở bên cạnh cũng đưa mắt nhìn xung quanh, Tiết Phá Dạ vỗ vỗ bả vai hắn hỏi: “Huynh đệ, tiểu thư nhà nào mà được hoan nghênh như thế?”

Quán chủ nọ cao thấp đánh giá Tiết Phá Dạ một phen, ánh mắt có chút quái dị: “Người không biết Tiêu tài nữ?”

Kháo, ta biết còn hỏi cái rắm, Tiết Phá Dạ có chút buồn bực, nhưng vẫn mỉm cười lắc đầu: “Ta kiến thức thiếu, còn xin huynh đệ chỉ cho!”

Quán chủ hắc hắc cười nói: “Tiêu tài nữ là đệ nhất mỹ nữ phủ Hàng Châu ta, nghe nói hiện tởm mới hai mươi, nhưng văn thơ đã được Thần Ẩn tiên sinh chân truyền, nàng mười ba tuổi đã viết một khúc Phượng Hoàng Lệnh, xưa văn nhân tài tử như xưa vệt” Trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ: “Tiêu tài nữ này là giai nhân toàn bộ nam nhân tha thiết ước mơ. Bao nhiêu quan gia đại hộ đều muốn cùng kết thân, lại bị nghiêm khắc cự tuyệt, Tiêu tài nữ này từng nói qua chỉ gả cho nam nhi đệ nhất thiên hạ, văn võ toàn tài, nếu không thà rằng chung thân không lấy chồng!”

“Ta kháo, chung thân không lấy chồng, vậy không phải thành lão xử nữ sao?” Tiết Phá Dạ há to miệng, sờ sờ mũi nói: “Nam nhi đệ nhất thiên hạ? Hắc hắc, vậy cũng như là xem trăng trong nước, thật sự khó cầu” Trong lòng lại đối với Tiêu tài nữ này có chút hứng thú.

Trong đầu sáng ngời, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, hoảng sợ nói: “Người nói tài nữ này họ Tiêu? Được Thần Ẩn tiên sinh chân truyền? Nàng... nàng cùng Thần Ẩn tiên sinh có liên quan gì?”

Chủ quán tựa như xem kẻ ngốc mà nhìn Tiết Phá Dạ, làm cho Tiết Phá Dạ thực không được tự nhiên, “Tiêu tài nữ cùng Thần Ẩn tiên sinh có quan hệ gì?” Quán chủ gằn từng tiếng nói: “Thần Ẩn tiên sinh là phụ thân Tiêu tài nữ, Tiêu tài nữ là nữ nhi Thần Ẩn tiên sinh, bọn họ là quan hệ cha con!”

Tiết Phá Dạ há to miệng, mồ hôi từ trán hắt chảy xuống.

Ta kháo, mình thật sự là quá con mẹ nó cô lậu quả văn, thì ra Tiêu tài nữ này là nữ nhi Thần Ẩn tiên sinh, trách không được có thể gây nên náo động như thế.

Hiệu ứng danh nhân chính là không đồng nhất!

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

19. Chương 19: Tuyệt Đại Phương Hoa

Đám người dần dần tới gần, các tài tử cùng kêu lên “Tiêu tài nữ, Tiêu tài nữ”, khí thế cực kỳ hoành tráng.

Mấy trăm tài tử tụ họp cùng một chỗ, ở giữa đường lớn, có cái kiệu nhỏ hai người khoan thai đi đến, bên cạnh kiệu đi theo một tiểu nha đầu xinh đẹp, giơ một cây gậy tế, trên gậy treo một miếng vải dài, trên vải

viết tám chữ “Triều đình bất công, cha ta vô tội!”, chữ viết xinh đẹp, thật dễ coi, hiển nhiên chính là xuất từ tay Tiêu tài nữ.

Tiết Phá Dạ thấy tám chữ này, lập tức biết Tiêu tài nữ này là muốn thay cha giải oan.

Đầu người đều di động, thanh âm ồn ào, các tài tử này vì biểu đạt ủng hộ đối với Tiêu tài nữ, vung cánh tay hô lớn “Triều đình bất công, cha ta vô tội! Triều đình bất công, cha ta vô tội!” Xem bọn hắc kích tình dào dạt, không biết còn tưởng rằng bọn họ đều là con của Thần Ẩn tiên sinh.

Tiết Phá Dạ đối với văn nhân tài tử lấy lòng Tiêu tài nữ này làm như không thấy, chỉ nhìn chăm chăm cổ kiệu, thật sự không biết Tiêu tài nữ trong kiệu là dạng đại mỹ nhân gì.

Mọi người theo hai sườn cổ kiệu chuyển dời về phía trước, kiệu nhỏ cũng chậm chậm hướng bên này đi lại, chỉ khoảng nửa khắc đã tới trước mắt.

Chủ quán bán đồ sứ nọ bị không khí này cảm động, cũng giơ cao cánh tay lên, lớn tiếng hòa cùng: “Triều đình bất công, cha ta vô tội!” Hắc thanh âm sắc nhọn, cái khẩu hiệu này bị hắc kêu hơi có chút hương vị thay đổi.

Tiết Phá Dạ vuốt mũi, nhìn tài tử vung cánh tay hô to, thanh âm mang theo chính nghĩa mãnh liệt, nhưng mà ánh mắt lại thường thường hướng tới kiệu mà nhìn ngắm, đều muốn tìm một chỗ hồng, có thể thấy được phương dung tuyệt thế của Tiêu tài nữ.

Đội ngũ dọc theo ven hồ nhằm hướng tây mà đi, Tiết Phá Dạ bất tri bất giác thể mà cũng cùng đi theo đội ngũ, đương nhiên, hắc cũng không hô cái khẩu hiệu đối trá đó, cái đó cùng hắc không có chút quan hệ, kêu khát cũng phải chính mình bỏ tiền mua nước uống, không đáng.

Mấy tên tài tử bên cạnh nhìn thấy Tiết Phá Dạ một bộ dáng xem náo nhiệt, đều rất là khinh bỉ.

Theo đội ngũ một đường đi tới trước, nhân số gia nhập đội ngũ càng ngày càng nhiều, khẩu hiệu cũng càng lúc càng lớn, nha sai tuần tra bên đường nhìn thấy người đông thể mạnh, không dám tiến lên ngăn trở.

Đội ngũ một đường hướng tây, đi tới phố chính thành Hàng Châu, vòng hai cái, đi tới một con đường rộng lớn.

Tiết Phá Dạ ở Hàng Châu hơn nửa năm, vừa đi tới đường này, lập tức tỉnh ngộ, một con phố này, trừ bỏ phủ nha Hàng Châu, còn có phủ đệ Tuần kiểm, Thông phán, Tham quân quan viên các cấp.

Xem bộ dáng Tiêu tài nữ, hiển nhiên là muốn đi phủ nha minh oan.

Phủ nha Hàng Châu khí thế đồ sộ, chiếm đất rất lớn, trừ bỏ chính nha, còn có hai viện đông tây, trước cửa dựng thẳng hai con sư tử đá, giương nanh múa vuốt, tấn hiện khí phách.

Sáu gã bồi đao hộ vệ thủ vệ ở trước phủ nha, bậc thang phủ nha cực cao, cánh cửa lớn màu son đóng chặt.

Ở trên cửa có tấm biển, rồng bay phượng múa viết bốn chữ “Phủ nha Hàng Châu”, nơi này là cơ cấu hành chính tối cao phủ Hàng Châu, cũng là ngọn nguồn phát ra các loại chỉ lệnh toàn bộ phủ Hàng Châu.

Đội ngũ khí thế bức người, càng bởi vì đội ngũ này chủ yếu là từ văn nhân tài tử cùng hào môn đại thiếu tạo thành, càng hiển đặc thù, tuần kiểm binh sĩ trên đường rất nhiều, nhưng thấy đội ngũ đồ sộ như thế, cũng là không dám ngăn trở.

Cổ kiệu thực thuận lợi đi tới trước phủ nha Hàng Châu, đội ngũ gần ngàn người chật ních ngã tư đường, thanh âm ồn ào, sáu gã hộ vệ trước phủ nha thấy loại khí thế này, nhất thời có chút hốt hoảng.

“Ai dám ở đây làm xằng làm bậy, muốn vào nhà giam sao?” Cổ kiệu vừadừng, một đám quan binh cầm trong tay đại đao trường thương đi lại đây, hùng hổ, ở trong đám người dẹp ra một lối đi, hộ vệ ở trước nha môn phủ.

Đám quan binh này đại khái có bốn năm mươi người, thuần một sắc mũ sắt thiết giáp, đầu lĩnh là một tướng lãnh giáp đen tuổi chừng bốn mươi, cầm trong tay một cây lưu kim đại đao, trong đám người không ít người nhận thức ra lập tức kêu lên: “Là Mưu Tuần kiểm!”

Đại Sở quan chế, trưởng một phủ là Phủ doãn, dưới thiết lập ba bộ, quản lý thu thuế đồn điền thương hộ, lấy chủ bộ Tham quân cầm đầu; Đô giám quản lý hộ tịch kiến trúc các hạng mục dân sinh; Còn có chính là Tuần kiểm phòng thành quân vụ.

Ba bộ chịu Phủ doãn tiết chế, nhưng triều đình lại chuyên phái Thông phán, để mà giám thị quân vụ một phủ, có quyền can thiệp.

Tiết Phá Dạ thấy Mưu Tuần kiểm nọ làn da ngăm đen, dáng người tuy rằng không coi là cao lớn, nhưng cơ thể rắn chắc, cơ nhục trên mặt tựa như bằng sắt vậy, thực cứng cỏi, lông mi hấn cực rậm, môi rất dày, đôi mắt không giãn tự uy.

Mưu Tuần kiểm bỗng nhiên dẫn binh xuất hiện, các tài tử đại thiếu thanh âm lập tức nhỏ xuống, tiếng hô chán trời lúc trước đã yên tĩnh xuống.

Tiết Phá Dạ không khởi thở dài, lắc lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Bất cứ lúc nào, cũng không cần đám tài tử đại thiếu này ủng hộ, cho dù là con chó, cũng sẽ không khuất phục nhanh như vậy, tốt xấu cũng phải sửa hai tiếng”.

Mưu Tuần kiểm nhìn đội ngũ gần ngàn người, tựa như không có vẻ kích động, đôi mắt lạnh lùng đảo qua đám người, trầm giọng nói: “Người đọc sách các ngươi không ngâm thơ làm đối, đọc sách cho tốt, nháo đến phủ nha làm cái gì? Đều là người đọc sách, không biết vương pháp sao?”

Đám người châu đầu ghé tai, thấp giọng trao đổi.

Tiểu nha đầu xinh đẹp bên cạnh chiếc kiệu không chút nào sợ hãi, tiến lên một bước, lại giơ lên thanh gậy tế nọ.

Mưu Tuần kiểm nhìn nhìn chữ ở trên, thần sắc đối đối, dị thường cổ quái, dừng ở kiệu nhỏ hai người nọ, thế mà thở dài lắc lắc đầu.

Chợt nghe kệt một tiếng, cửa lớn phủ nha chậm rãi mở ra, từ bên trong lại lao ra hơn mười tên binh sĩ, mặt sau binh sĩ, một gã trung niên cầm y chậm rãi đi ra.

Người này dáng người thon dài, mặt như quan ngọc, dưới hàm là một chòm râu dài tung bay, mặc cẩm y, chưa mặc quan phục, sắc mặt âm trầm, cực kỳ khó coi.

Nhìn ở trước phủ nha vây đầy người, người này hừ lạnh một tiếng, chán ghét nói: “Các ngươi muốn vây khốn phủ nha sao? Đọc sách thánh hiền gì, vương pháp chế độ ở trong mắt các ngươi là cái gì? Các ngươi đem bản phủ đặt chỗ nào?” Liên tục hỏi ba câu, vừa nhanh vừa vội, lời nói dị thường cứng nhắc.

Lúc này tất cả mọi người biết, người cẩm y này đó là trưởng quan hành chính tối cao toàn bộ phủ Hàng Châu, Phủ doãn Hàng Châu Vương Thế Trinh .

Văn nhân học sinh ở đây tự nhiên biết hậu quả cùng quan phủ đối nghịch, một khi bị quan phủ tiêu danh, như vậy mười năm gian khổ học tập cũng liền một lần mà phé. Lúc trước nóng lòng lấy lòng giai nhân, mỗi người tranh trước, lúc này thực đến cửa quan, lại đều lùi bước.

Vương Thế Trinh sau khi nói mấy câu, giữa sân nhất thời tĩnh xuống, không ít tài tử có “Kiến thức” lập tức cúi đầu, miễn cho bị ghi nhớ khuôn mặt.

Ở trong yên tĩnh này, một thanh âm mềm mại mà kiên định từ trong kiệu chậm rãi truyền ra: “Vương đại nhân không cần khó xử bọn họ, là dân nữ có oan mà tới”.

Cái thanh âm này thanh thúy mềm mại, rõ ràng tiến vào tai mỗi người.

Tiết Phá Dạ nghe thanh âm này, cảm giác thoải mái nói không nên lời, vui vẻ thoải mái, vuốt mũi thầm nói: “Thanh âm cô nàng này thật ra cực phẩm, lại không biết bộ dạng như thế nào? Cũng đừng thanh âm như ca, bộ dạng lại là đại khủng long”.

Các tài tử nghe được thanh âm, đều là sợ hãi than thở, trên mặt tràn đầy vẻ say mê.

Vương Thế Trinh nghe được thanh âm, giống như Mưu Tuần kiểm, cũng nháy mắt biến sắc, nhìn về phía cổ kiệu, thở dài, rốt cuộc nói: “Là Tổ Trinh chất nữ sao?”

Tiểu nha đầu bên kiệu đem gậy tể đặt sang bên cạnh, một gã tài tử lập tức ân cần tiếp lấy, cử thật cao, nha đầu nọ tiến lên xốc lên màn kiệu, tất cả mọi người đều nhướng đầu lên, giống như rùa già nhô đầu, sợ bỏ lỡ một màn này, chỉ thấy từ trong kiệu chậm rãi đi ra một người, áo trắng quần trắng, thân hình đầy đặn, châu tròn ngọc sáng.

Tiết Phá Dạ tuyển vị trí cực kỳ không tốt, đối diện cửa lớn phủ nha, cũng không thấy được ngay mặt Tiêu Tả nữ, chỉ thấy được sau lưng phong tư trác tuyệt, nhưng chỉ sau lưng đã muốn kinh tâm động phách, đẹp đến làm cho người ta tan nát cõi lòng.

Tóc dài quá vai, lưng thẳng, còn có cặp mông tròn cao cao nổi lên cùng đùi ngọc thon dài, chỉ một chốc này, trừ bỏ Vương Thế Trinh cùng Mưu Tuần kiểm, tất cả mọi người tự đáy lòng đều phát ra than thở, ngay cả quan binh đều há to miệng, toàn bộ ánh mắt đều bị hấp dẫn qua.

Tiết Phá Dạ trong lòng thầm khen, chỉ nói cái bóng lưng này, cũng là cái bóng lưng đẹp nhất mà hắn kiếp trước kiếp này từng nhìn thấy, nhìn mỹ ảnh như thế, Tiết Phá Dạ có chút hưng phấn, nhưng càng nhiều là than thở, ông trời có đôi khi quá mức bất công, không nhường cho nàng tài hoa tuyệt đỉnh, còn ban cho nàng mỹ mạo tuyệt thế.

Tiết Phá Dạ từ trong mắt những người nhìn thấy ngay mặt Tiêu Tổ Trinh, thấy được than thở cùng tán thưởng, trong lòng rõ ràng, Tiêu Tổ Trinh này định là xinh đẹp tuyệt luân, mới có thể mang đến oanh động như thế.

Tiêu Tổ Trinh ở trong vô số ánh mắt nhìn ngắm, nhẹ nhàng tiến lên vài bước, khẽ quỳ gối, “Dân nữ Tiêu Tổ Trinh, bái kiến Tri phủ đại nhân!”

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

20. Chương 20: Vì Cha Minh Oan

Vương Thế Trinh thân thể hơi hơi lão đảo, tựa như chống đỡ không được, xanh cả mặt, dừng ở Tiêu Tổ Trinh, chậm rãi nói: “Tổ Trinh chất nữ, người là muốn tới khó xử ta?”

Tiêu Tổ Trinh thanh âm dị thường bình tĩnh, không kiêu không nịnh: “Tri phủ đại nhân, gia phụ bị oan, dân nữ trên không thể cầu trời, dưới không thể cáo đất, chỉ có thể chính mình hướng triều đình hỏi rõ ràng, gia phụ đến tội cùng đã phạm tội gì? Lão nhân gia người cả đời công nghiêm, cũng không kết thù, triều đình vì sao phải giam giữ bên đường, hủy danh dự của người?”

Tiêu Tổ Trinh thanh âm ôn nhu, nhưng mà từng chữ như châm, nói mấy câu đã đem nguyên nhân Tiêu Mặc Đình bị bỏ tù giải thành là triều đình vì có khúc mắc, cho nên xuống tay.

Các tài tử nhìn thấy Tiêu Tổ Trinh diễm đạm đáng yêu, một thiếu nữ tử quỳ gối trước nha môn phủ, tâm thu liễm, lại sinh ra tâm đồng tình thật lớn, đều đối với đám quan binh kia, đặc biệt Vương Thế Trinh trợn mắt nhìn nhau.

Vương Thế Trinh vẻ mặt tựa như có chút đại ra, lắc lắc đầu, ho khan hai tiếng, Mưu Tuần kiểm bên cạnh rốt cuộc nói: “Tổ Trinh, đây là chuyện của triều đình, người một tiểu cô nương, không cần tiến vào”.

Tiêu Tổ Trinh cũng không lùi bước, tiếp tục nói: “Mưu đại nhân, sự tình liên quan sinh tử danh dự gia phụ, người kêu dân nữ có thể nào không quan tâm. Dân nữ cũng không phải muốn tiến vào, chỉ muốn các đại nhân cấp cho một cách nói?”

Tiết Phá Dạ nhìn thấy Tiêu Tổ Trinh một giới nữ lưu, thế mà ở dưới ngàn người nhìn chăm chú không chút nào luống cuống, cùng quan phủ cũng không kiêu không nịnh, hơi có chút khâm phục.

Mưu Tuần kiểm lắc lắc đầu, trầm giọng nói: “Triều đình có pháp luật triều đình, quan phủ có điều lệ quan phủ, cái này không phải là người có thể tùy ý hỏi”.

Tiêu Tổ Trinh cười lạnh nói: “Bất gia phụ, thế mà ngay cả một lý do đều lấy không được, vậy chẳng phải là chọc cười thiên hạ! Các triều các đại, cho dù là oan án sai án, cũng phải nói ra được một lý do chứ?”

Tiêu Tổ Trinh lời vừa ra khỏi miệng, lập tức liền có người hòa cùng nói: “Không sai, triều đình muốn bắt người, cũng phải xuất ra một cái lý do, vì cái gì vô cớ bắt người?” Nhất thời tình cảm quần chúng xúc động, giữa sân lại ồn ào hẳn lên.

Tiết Phá Dạ vuốt mũi, lẳng lặng nhìn.

Vương Thế Trinh sắc mặt vẫn khó coi, lúc này lại xanh mét đến đáng sợ, nhìn các văn nhân học sĩ tình cảm xúc động, đường đường đứng đầu một phủ, thế mà không dám nói chuyện.

Mưu Tuân kiểm nhìn nhìn Vương Thế Trinh, lại nhìn nhìn Tiêu Tổ Trinh, rốt cuộc nói: “Người muốn một cái cách nói? Được rồi, ta liền thành thật nói cho người, ở trên đã điều tra rõ, phụ thân người Tiêu Mạc Đình cầu kết Thanh Liên Chiếu, vì Thanh Liên Chiếu khởi thảo chương trình hịch văn, ý đồ bất lợi đối với triều đình, cho nên Tri phủ đại nhân ký hạ mệnh lệnh, bắt phụ thân người bỏ tù”.

Tiêu Tổ Trinh chậm rãi đứng dậy, phong tư yểu điệu, văn bình tĩnh như cũ nói: “Tốt, cuối cùng cũng công khai nói ra lý do” Dừng một chút, lại nói tiếp: “Gia phụ ngày thường yêu thích múa văn lộng mực, thiên hạ đều biết, lão nhân gia người thật tình, bên trong thi từ khó tránh khỏi có chút cảm khái mà phát câu, bất quá nếu nói người cùng với Thanh Liên Chiếu có liên quan, thật sự là muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do!”

“Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do, muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do!” Các tài tử vung tay hô to.

Tiết Phá Dạ đang nhàm chán, chợt cảm thấy bả vai bị người vỗ nhẹ nhẹ, trong lòng cả kinh, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một gương mặt già mua tựa vào bên cạnh, Tiết Phá Dạ hoảng sợ, trong lòng kêu lên: “Có quỷ!” May mắn không có kêu ra, chỉ thấy người nọ mặt mang mỉm cười, khe vuốt râu bạc, cũng là Đàm lão tiên sinh lúc làm thấy xem tướng đã gặp.

Kinh ngạc vạn phần, lão nhân này sao lại xuất hiện ở trong này?

Ở mặt sau Đàm lão tiên sinh, đi theo hai người trong tứ đại hộ vệ, hai người khác cũng không biết đi nơi nào, trừ hai người này ra, còn có một người trung niên râu dài hình chữ bát (), người nọ cầm thực nhon, hai chòm râu hình chữ bát giống như râu chuột, vẻ mặt mang ý cười, mặc cẩm y màu tím, hiển nhiên cũng là một đường với Đàm lão tiên sinh.

Đàm lão tiên sinh híp mắt, hắc hắc cười nói: “Tiểu huynh đệ, chúng ta lại gặp mặt, thật là có duyên!”

Tiết Phá Dạ trong lòng thầm mắng, bà nội nó chứ, lại gặp phải sao quả tạ này rồi, miễn cưỡng cười nói: “Ồ, lão tiên sinh cũng ở nơi này, có duyên có duyên!”

Đàm lão tiên sinh chỉ chỉ bằng hiệu phủ nha nói: “Ta nói rồi, sắp tới ta sẽ ở tại phủ nha Hàng Châu một hồi, tiểu huynh đệ quên rồi sao?”

Tiết Phá Dạ vội lắc đầu nói: “Không có không có, lão tiên sinh quan lớn như vậy, lời nói ra so với vàng còn vàng hơn, tiểu nhân sao dám quên!”

Đàm lão tiên sinh trên mặt xẹt qua một tia tươi cười quái dị, ánh mắt dời về phía Tiêu Tổ Trinh.

Tiêu Tổ Trinh thân thể đã hơi hơi phát run, ở trong cái sân nhỏ hẹp kia, có vẻ thực cô đơn, Tiết Phá Dạ đột nhiên sinh ra tâm đồng tình, một thiếu nữ tử, ở dưới nhiều con mắt nhìn trừng trừng, không tiếc xuất đầu lộ diện, chỉ vì thay cha giải oan.

“Đại nhân, nếu nói gia phụ vì Thanh Liên Chiếu sáng tác chương trình cùng hịch văn, như vậy có thể đem nội dung lấy ra hay không, để cho học sinh thiên hạ nhìn xem, đó rốt cuộc có phải gia phụ viết hay không!” Tiêu Tổ Trinh chậm rãi nói, không vội không nóng, thực thực nữ: “Nếu như thật là gia phụ soạn, cũng không che được miệng người trong thiên hạ”.

Vương Thế Trinh bỗng nhiên cúi gập eo, tay ôm ngực, trán toát ra mồ hôi, thân thể lão đảo, tựa như muốn ngã xuống, binh sĩ hai bên lập tức tiến lên đỡ lấy, Mưu Tuân kiểm biến sắc, tiến lên lo lắng nói: “Đại nhân, người, mau đỡ đại nhân về phủ!”

Vương Thế Trinh giơ tay, ngẩng đầu, nhìn Tiêu Tố Trinh, thế mà lộ ra thần sắc bất đắc dĩ: “Tố Trinh chất nữ, người còn nhỏ, có một số việc không hiểu, người trở về đi, không cần ép ta nữa!”

Đường đường Tri Phủ thế mà đối với một tiểu cô nương nói ra lời nói mềm nhũn này, tất cả mọi người là vừa sợ vừa kì, Tiết Phá Dạ cũng thực nghi hoặc, vốn nghĩ đến Vương Thế Trinh này là trưởng quan tối cao phủ Hàng Châu, nhất định quan uy mười phần, thật sự liệu không đến cũng là tình trạng như thế. Hắn nhìn nhìn Đàm lão tiên sinh bên cạnh, thấy hắn trên mặt cũng là một bộ dáng vui sướng khi người gặp họa, nụ cười nọ quỷ dị nói không nên lời.

Tiêu Tố Trinh cúi đầu trầm mặc một lát, rồi cuộc ngẩng đầu nói: “Vô luận như thế nào, Tri phủ đại nhân cũng phải cho ta một cái cách nói? Gia phụ có tội, tự nhiên là có pháp là phải theo, dân nữ không dám nói thêm cái gì. Nếu là gia phụ một thân trong sạch, lại gặp đại nhục này, dân nữ cho dù cáo lên kinh thành, cũng phải đòi lại công đạo!”

Thanh âm chưa dứt, mọi người lập tức trầm trồ khen ngợi, Tiêu Tố Trinh lời nói này nói được có tiến có lui, mười phần đạo lý.

Nhưng vào lúc này, Tiêu Tố Trinh thế mà chậm rãi xoay người lại, toàn bộ các tài tử đối diện phủ nha ngừng thở, một dung mạo khuynh quốc khuynh thành tuyệt thế xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Mặt mày như họa, ngọc diện no đủ, miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, đôi mắt đẹp mông lung lấp lánh sinh quang, da thịt mềm mại nõn nà như đọng vào là chảy nước, hai hàng tóc chảy xuống hai bên, càng tăng vẻ xinh đẹp tuyệt trần.

Thân thể đầy đặn dáng vẻ đoan trang, Tiết Phá Dạ tim đập hơi chút gia tốc, lại đảo qua bộ ngực Tiêu Tố Trinh, quả nhiên thực đầy đặn, mắt đo lường qua đã là kinh tâm động phách, trong đầu thế mà dâm tục thâm nghĩ: “Đây chính là đại tài nữ ngực to mông nở, bộ ngực đầy đặn như vậy, so với các em JAV một chút cũng không kém hơn”.

Mọi người đều phát ra tiếng than thở, một ít tài tử trong mắt lập tức thoáng hiện dục vọng cảm thú, nhưng cũng may tự giữ thân phận, còn có chút đại thiếu đại hộ trâu bò cũng mặc kệ cái này, mê đắm mà nhìn, nước miếng theo khóe miệng chảy ròng ròng xuống.

“Mĩ ngọc thiên thành, không cần trang sức, quả nhiên là Hàng Châu đệ nhất mỹ nhân, trách không được những người này đều có thể bị hấp dẫn đến tận đây!” Đàm lão tiên sinh ở bên khẽ vuốt râu bạc, thấp giọng cảm thán nói.

Tiết Phá Dạ khinh bỉ nhìn hắn một cái, ta kháo, lão dâm côn này, người già nhưng tâm không già, tuổi một bó to, thế mà cũng sẽ xuân tâm nhộn nhạo.

Đàm lão tiên sinh hắc hắc cười nói: “Tiết huynh đệ, người nói tiểu mỹ nhân như vậy, thiên hạ có ai mà không động tâm, chỉ sợ tiết huynh đệ hiện tại tâm tình cũng khó có thể bình tĩnh”.

Tiết Phá Dạ xấu hổ cười cười, hạ giọng nói: “Ta là có tính toán thế nào, cũng nào dám có loại ý tưởng này, lão tiên sinh quá đề cao tại hạ!” Thuận mắt nhìn lại, chỉ thấy người cầm y râu hình chữ bát nọ một đôi mắt nhỏ chăm chú nhìn vào bộ ngực đầy của đại thiếu Tiêu Tố Trinh, dâm quang liên miên, vẻ mặt dâm loạn, không khỏi đối với người này sinh ra cảm xúc đặc biệt chán ghét.

Tiêu Tố Trinh mặt mang bi thương, chân thành hành lễ, “Các vị trưởng bối đại ca, tiểu nữ tử vì cha giải oan, thế đơn lực bạc, nhưng gia phụ một đời thanh minh, tiểu nữ tử thật không đành lòng để gia phụ bị oan, còn xin các vị làm chủ cho ta!”

Lực kêu gọi của mỹ nhân, đặc biệt lực kêu gọi của tuyệt thế mỹ nhân là đáng sợ, các tài tử nhìn Tiêu Tố Trinh diêm dâm đáng yêu, nội tiết tố giống đực cấp tốc trào dâng lên, nhiệt huyết sôi trào, hô to nói: “Triều đình bất công, cha ta vô tội, triều đình bất công, cha ta vô tội!” Lúc này đây tiếng gầm như sấm, so với lúc trước còn lớn không ít, các tài tử đại thiếu biết đây là vì Tiêu Tố Trinh thảo công đạo, cho nên không ngại, chỉ sợ thanh âm so với người khác nhỏ hơn.

Trước nha môn phủ Hàng Châu nhất thời tiếng gầm chấn trời, xa xa tản ra, tựa như quanh quẩn ở toàn bộ thành Hàng Châu!

Quyển 1: Noãn phong huân đặc du nhân túy

21. Chương 21: Tả Đô Ngự Sử
22. Chương 22: Mâu Thuẫn
23. Chương 23: Thiên Tự Ngôn
24. Chương 24: Âm Nghi
25. Chương 25: thúy Điền Ca Đầu
26. Chương 26: Ác Đầu
27. Chương 28: Mới Gặp Tiêu Phủ
28. Chương 29: Phách Không Quyền
29. Chương 30: Giai Nhân Khổ Hậu
30. Chương 31: Kinh Mộng
31. Chương 32: Mua Vị Trí
32. Chương 33: Lục Nương Tử
33. Chương 34: Đàm Phán Ca Hát
34. Chương 35: Hợp Tác Hai Bên Cùng Có Lợi
35. Chương 36: Phương Phu Nhân
36. Chương 37: Thiếu Gia Thiếu Nợ
37. Chương 38: Vây Điểm
38. Chương 39: Kỵ Quân
39. Chương 40: Đối Lập
40. Chương 41: Giang Nam Thủ Phủ
41. Chương 42: Công Danh Thượng Thư
42. Chương 43: Làm Khó Dễ
43. Chương 44: Lực Biện
44. Chương 45: Làm Ăn Rất Tốt
45. Chương 46: Mất Tích
46. Chương 47: Bái Sư
47. Chương 48: Người Phải Đọc Sách
48. Chương 49: Đánh Cờ

Chương 84 (B): Câu hỏi phòng không 1-2

326. Chương 85 : Địch Đến 1-2-3
327. Chương 86 : Lời Thục Bá 1-2-3
328. Chương 87: Chiến Đi 1-2-3
329. Chương 88: Hỏa Thiêu Tháp Hồng Nhạn 1-2
330. Chương 89: Trần Phú Đến 1-2
331. Chương 90: Hủ Thi Đồng
332. Chương 91: Nghiệt Nhân Đều Có Nghiệt Quả 1-2
333. Chương 92: Chum Lớn 1-2
334. Chương 93: Lầy Trâm Sắt 1-2
335. Chương 94: Xảo Thủ
336. Chương 95: Cha Vợ 1-2
337. Chương 96: Hàn Đông Yên 1-2-3
338. Chương 97: Mộ Quyên Tồn Hại 1-2
339. Chương 98: Nhả Thính Giao Phong 1-2-3
340. Chương 99: Song Phượng Lâm Môn 1-2-3
341. Chương 100: Đêm Động Phòng Hoa Chúc 1-2
342. Chương 1: Biên Quan Lộ 1-2-3
343. Chương 2: Thủ Đoạn Tô Mả Ưu 1-2-3
344. Chương 3: Thì Ra Mông Là Trắng 1-2
345. Chương 4: Nhạn Môn Lạch Trời 1-2-3
346. Chương 5: Thám Tử Mất Tích 1-2-3
347. Chương 6: Thỉnh Anh 1-2
348. Chương 7: Oan Gia Ngổ Hẹp 1-2-3
349. Chương 8: Đầm Lầy Quyết Đấu 1-2-3
350. Chương 9: Tiểu Thạch Đầu Uy Phong 1-2
351. Chương 10: Ra Đầm Lầy 1-2-3
352. Chương 11: Kỳ Lân Đại Sơn Cốc 1-2-3
353. Chương 12: Thanh Âm Trong Gió Truyền Đến 1-2-3

429. Chương 90: Tiệp Chiến 1-2-3

430. Chương 90: Âm Sát Ở Ngự Hoa Viên 1-2-3

URLhttp://uphinh.ssc.vn/view-67_m_s_t_ng_hoa_vi_n_1_9.gifhttp://uphinh.ssc.vn/images/67_m_s_t_ng_hoa_vi_n_1_9.gif

431. Chương 91: Kiếp Sau Không Làm Sinh Thân Công Chúa 1-2-3

432. Chương 92: Chiến Dịch Gò Hồ Điệp 1-2-3

433. Chương 93: Xích Kỵ Đột Bị 1-2-3

434. Chương 94: Lao Ra Gò Hồ Điệp 1-2

435. Chương 96: Lựa Chọn Của Thanh Liên Chiêu 1-2

436. Chương 97: Trùng Phạt 1-2

437. Chương 98: Nguy Cấp 1-2

438. Chương 99: Nguy Cấp 1-2

439. Chương 100: Thành Không Thể Phá

440. Chương 101: Thống Khổ Giảng Co 1-2

441. Chương 102: Hiến Kế 1-2

442. Chương 103: Mạch Nước Ngấm 1-2

443. Chương 104: Thần Khí 1-2

444. Chương 105: 5: Pháo Nổ Thành Ung Châu 1-2

445. Chương 106: Phá Thành 1-2

446. Chương 107: Kèn Hiệu Bãi Binh

447. Chương 108: Minh Nguyệt Lưu Hương 1-2-3

448. Chương 109: tây Bắc Quân Kiên Nghị 1-2

449. Chương 110: Dã Tâm Chinh Phục

450. Chương 111: Trúng Kế 1-2

451. Chương 112: Huyết Nhiễm Giáp Y 1-2

452. Chương 113: Sát Hổ 1-2

453. Chương 114: Người Hồ Rung Sợ 1-2

454. Chương 115: Khí Phách Ngập Trời

455. Chương 116: Hẹn Ước Mười Năm 1-2

456. Chương 117: Thân Hồ Sở 1-2-3

457. Chương 118: Đêm Đông Về Kinh 1-2-3

458. Chương 119: Tướng Ngủ 1-2